



ရွှေဘူလီ

အလွမ်းမဲ့ရပ်ဝန်း



Digital Art by Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

ဒို့တာဝန်အရေးဆုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

အရေး
အရေး
အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ရူပမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ရွှေအင်္ဂုလီ



အလွမ်းမဲ့ရုပ်ဝန်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၅၇၀၇၀၈
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၇၄၀၈၀၈
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်စက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း။
- အတွင်းဖလင် - ၁အောင်မင်းလွင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်



“ဟိုး...ဟိုး၊ ပစ္စည်းတွေကို ဖြည်းဖြည်းချက်က မှန်တွေ
ကွဲမယ်၊ သေချာသတိထား။”

လူသံကားသံများဖြင့် ဆူညံမှုကြောင့် အိပ်ရာက နေမြင့်မှ
ထတတ်သော ရင့်တစ်ယောက် စောစီးစွာ နိုးသွားရလေ၏။

“ကျွတ် ဒီလောက်ဆူဆူညံညံအသံတွေ ဘယ်ကပါ
ခဲဒီမို့”

နားထဲမှာ ဆူညံသံများကို မခံနိုင်သည့်အဆုံး ရင့်က
အိပ်ချင်နေသော မျက်စိနှစ်လုံးကို ပွတ်သပ်လျက် ပြတင်းပေါက်
ဆီ လာခဲ့လိုက်၏။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်တော့
ဘစ်ဖက်ခြံတွင် ကုန်ကားကြီးနှစ်စီးနှင့် ပစ္စည်းတွေချနေသော
ငှက်များကို တွေ့ရသည်။

ကြည့်ရတာ အိမ်ပြောင်းလာတာထင်ပါရဲ့။

ဟင်း အလိုက်မသိတတ်တဲ့လူတွေ။ သူများအိပ်နေချိန်မှာ ဆူဆူညံညံအသံတွေနဲ့ အိမ်ပြောင်းလာရတယ်လို့။

ဟင်...ဟိုမည်းမည်း အကောက်ကြီးနဲ့က ဘာပါလိမ့်။ ရင်က အိပ်ချင်စိတ်မပြယ်သေးသော မျက်လုံးကို သေချာဖွင့်ကြည့်၏။

အို ရှေးဟောင်းစောင်းကောက်ကြီး တစ်လုံးပါလား။ ယခုမှ ကားပေါ်ကချနေသည့် ပစ္စည်းများကို ဝေ့ဝဲကြည့်မိ၏။ မနက်ခြောက်နာရီဆိုတာ မိုးလင်းပြီမို့ တစ်ဖက်ခြံက ပစ္စည်းတွေချနေတာကို ရင် ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

အလို ရင် တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသည့် ကြေးနီရောင်ခုံကြီးများ။ ထို့အပြင် ဟောင်းနွမ်းပေမယ့် ယခုထက်ထိ ခန့်ထည်စွာရှိနေသော ကိုယ်လုံးပေါ် ကြေးမုံပြင်။ တခြား တခြားသော ပစ္စည်းတွေကလည်း အိုဟောင်းပေမယ့် ရင့်အတွက်တော့ ဆန်းကြယ်သောပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေ၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ရင် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြောင့် ပြတင်းနားကခွာ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင် ကိုကို”

တစ်ခါမျှ ဒီလောက်အစောကြီး အိပ်ရာကမထဘူးသော ကိုကိုတင့်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရင် အံ့သြသွား၏။

“အေး ဆူဆူညံညံအသံတွေကြောင့် ငါ ဆက်အိပ်မပျော်ဘူးနင်ကော ကြားရလားရင့်”

ထိုအမေးကြောင့် ရင်ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပြုံးမိသည်။ ရင်နှင့် ကိုကိုတင့်သော မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ကိုကိုတင့်က အကြီးဖြစ်ပေမယ့် စာကလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာအားနည်းသူ။



ယခုလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးပေမယ့် နောက်ထပ်စာတွေ သင်ကျက်ကာ အထူးကုဘွဲ့ယူဖို့ ပြင်နေသလို အလုပ်အားချိန်များများလည်း မိန်းကလေးတချို့နှင့် အိမ်ကပ်တယ်ဟူ၍ မရှိပေ။

“ကိုကိုကြားနေတဲ့ ဆူညံသံတွေဆိုတာ ဟိုဖက်ခြံကပဲ”

“ဟင် ဟိုဖက်ခြံက အရင်က အဲဒီမှာလူမရှိပါဘူး”

ရင်ကို ခြံနှင့်ကပ်လျက် တစ်ဖက်ခြံကျယ်ကြီးသည်ကို ကျယ်ကြီးဖြင့် အဝါရောင် ထူထဲခန့်ထည်သော နှစ်ထပ်တိုက်ခြံဖြစ်သည်။ ခြံကြီးက ကျယ်သလို တိုက်ကလည်း ကြီးမား၍ ကြီးကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ နှစ်ရှည်သစ်ပင်ကြီးများကလည်း တစ်ခြံလုံး

ပတ်လည်လိုဖြစ်၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း အလိုလို ညှို့ဆိုင်းအံ့ခိုင်းနေ၏။

အမှန်ပြောရလျှင် ရင့်အမြင့်မှာတော့ ထိုတိုက်ကြီး၏ ပုံစံမှာ ရိုးလွန်း၍ ရှေးကျနေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော နေရာမျိုးကို ဘယ်လိုလူတွေ ပြောင်းလာတာပါလိမ့်။

“လာ ကိုကို၊ ဒီပြတင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်”

ရင့်က အိပ်ချင်စံ့များနှင့် ကိုကိုကိုခေါ်၍ ပြတင်းပေါက်နားရပ်လိုက်၏။

“ဟင် ဒါတွေကဘာလဲ၊ ဇာတ်အဖွဲ့လား ရင့်”

စောင်းကောက်တွေ၊ စန္ဒယားတွေ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ

ကို ကြည့်ပြီး ကိုကိုက နားမလည်သလိုမေး၏။

ရင့် ပခုံးလေးတွန့်ကာ

“ရင့်လည်းမသိဘူး ကိုကို၊ ဟော ဟော ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ ရင့်”

“ဟိုကားပေါ်က ဆင်းလာတာလေ ကိုကိုရဲ့”

“ဟာ...ဘာပုံစံတွေလဲ”

အော်စတင်အနက်ရောင် ကားပေါ်မှ အရပ်မြင့်၍ ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ဆံပင်တိုတိုက နက်မှောင်လျက် အနီရောင်ကွက်

တောက်လုံချည်ဖြင့် လူတစ်ဦး ရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလာတာ တွေ့ရသလို နောက်ခန်းမှလည်း နံ့သာရောင် ပိုးအင်္ကျီလည်ပင်းစေ့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်ကို အညှီရောင်အချိတ်လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်လျက် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လက်ထဲမှာ ယွန်းသေတ္တာတစ်ခုကိုင်လျက် ဆင်းလာတာ တွေ့ရလေ၏။

“သေချာပြီ ကိုကိုတင့်၊ သူတို့ဇာတ်သမားတွေပဲ၊ အခု ဆင်းလာတာတွေက ဇာတ်မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အေး...ဟုတ်မယ် ရင့်၊ သွားပါပြီကွာ၊ ကိုကိုကတော့ ဒီခြံကို ပြောင်းလာမယ့် လူတွေဟာ ကိုကိုတို့လိုလူမျိုးတွေပဲ ဖြစ်မယ် ထင်နေခဲ့တာ၊ ခုတော့ ရှေးလိုလို ဇာတ်လိုလိုနဲ့ စိတ်ပျက်စရာပဲရင့်”

ခေတ်မီဆိုရယ်ကျသော ကိုကိုတင့်၏ စိတ်ပျက်ဟန် အပြောကြောင့် ရင့် တခစ်ခစ်ရယ်မိသည်။ တကယ်တော့ ကိုကိုတင့်ပြောသလို ရင့်လည်း တစ်ဖက်ခြံမှာ ဒီလိုလူတွေ ပြောင်းလာလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။

ရင့်တို့မိသားစု ခေတ်မီသူတွေဟု ပြောလျှင်ရသည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေတ်မီမီနေတတ်ကာ ရင့်တို့မောင်နှမကိုလည်း လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထား၏။

www.burmeseclassic.com

မကြာခဏ ဘဒ္ဒိဒေးပွဲများ၊ ပါတီပွဲများကို မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများဖိတ်၍ ရင့်တိုခြယ်မှာ ကျင်းပဖြစ်သည်မဟုတ် လား။

ထို့ကြောင့် ခြိန်းနားချင်းကိုလည်း ရင့်တိုလို အသိုင်းအဝိုင်း ထဲသာ ဖြစ်စေချင်သည်။ ယခုရောက်လာသူတွေကတော့ ရင့်တိုနှင့် လုံးဝခြားနားသူတွေ၊ အရှေ့နှင့်အနောက်လို ဆန့်ကျင်နေသူတွေ ကြောင့် ကိုကိုတင်လို နှုတ်ကဖွင့်မပြောပေမယ့် ရင့်လည်း ကြိုတ်၍ စိတ်ပျက်မိရပါ၏။

“ကိုကိုက ဆံပင်အနီရောင်နဲ့ မော်ဒယ်မလေးတွေ ရောက် လာမယ်လို့ မျှော်လင့်နေတာမဟုတ်လား။”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ခြိန်းချင်းတွေဆိုတော့ လှမ်းကြည့်လို့မှ အပျင်းမပြေဖြစ်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ ရင့်၊ ပြောပါဦး ရင့်ကကော ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ခပ်ချောချောကောင်လေးတွေ ပါမယ်ထင်နေတာ မဟုတ်လား။”

“တော်စမ်းပါ ကိုကိုရ၊ ဝါး အိပ်ရေးပျက်တယ်၊ ပြန်အိပ် ဦးမှပဲ”

ရင့်က တစ်ချက်သမ်းရင်းပြောတော့ ကိုကိုထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် ငါလည်း ပြန်အိပ်ဦးမယ်၊ အဲဒီဇာတ်အဖွဲ့ ဘဲ အသံတွေကြောင့် အတော်အိပ်ရေးပျက်တယ်ကွာ”

ကိုကိုတင်က စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းခါယမ်းရင်း ပြောပြီး သွက်သွားလေ၏။ ရင့် အိပ်ရာပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင် အိပ် နှော်သွားတော့သည်။

ဘယ်လောက်များ အိပ်ပျော်သွားတယ်မသိ။ နောက် ဘစ်ကြိမ် ရင့် အိပ်ရာကနိုးတော့ မနက်ကိုးနာရီရှိပြီ။

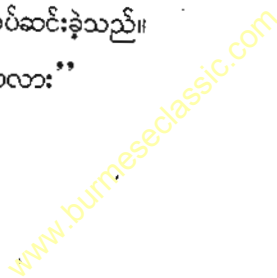
“ဟင် နေတောင်အတော်မြင့်သွားပါလား။”

အခန်းထဲမှာ နေ၏အလင်းရောင်ကြောင့် ရင့် အိပ်ရာမှ ငှန်းခနဲထလိုက်၏။ အမှတ်တရ တစ်ဖက်ခြံကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆက်ပိုင်းတုန်းက ဆူညံသံတွေမလုပ်ခဲ့သလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေပြီ။

“အင်း သူတို့လည်း အိပ်ရေးပျက်လို့ အိပ်နေကြပြီထင် ဘယ်”

ရင့်က ပြတင်းမှခွာကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်၏။ ရေချိုး ပြီးတာနှင့် အဝတ်အစားလဲ အလှပြင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟော ကိုကို၊ ကိုကိုလည်း ခုမှနိုးတာလား။”



လှေကားထိပ်မှာ ကိုကိုတင့်နှင့်ဆုံတာကြောင့် ရင့်
မေးလိုက်၏။

“အေးလေ ဒီနေ့သွားစရာရှိတာ နေတောင်အတော်မြင့်
နေပြီ ရင့်ရဲ့”

အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ကမ်းကတန်းစွပ်လာလျက် ယူယာ
ခတ် အမှုအရာဖြင့် ကိုကိုတင့်ပြောရင်း နာရိကြည့်သည်။

“ကိုကိုက ပြန်အိပ်တာကိုး၊ သွားစရာရှိရင်လည်း နည်း
နည်းတော့ ဝီရိယရှိမှပေါ့”

ဆရာလုပ်၍ ရင့်ကပြောတော့ ကိုကိုတင့် မျက်မှောင်တွန့်
လျက်...

“အမယ် နင်ကကော ဘာထူးလဲ ရင့်၊ ခုမှ အိပ်ရာထပြီး
များ”

“အို ရင့်တို့က သွားစရာမရှိ၊ ဟင် ဒီနေ့ ဂျူလီနဲ့ချိန်းထား
တာ”

ပြောရင်းမှ သတိရလျက် ရင့်အော်မိတော့ ကိုကိုတင့်
လှောင်သလိုပြုံး၏။

“ထုံးစံအတိုင်း နင်လည်း လက်ဖက်ရည်မသောက်ဘဲ

ပြေးတော့မှာ မဟုတ်လား ရင့်”

“အို အချိန်မှမရှိဘဲ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် လှေကားပေါ်မှ အပြေးဆင်းခဲ့ကြ
သည်။ သို့သော် ဧည့်ခန်းထဲအရောက်တွင်...

“ဟော သားနဲ့သမီး လာကြည့်ဦး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

မာမီနှင့်ဒက်ဒီက ဧည့်သည်များနှင့် စကားပြောနေရာမှ
ရင့်တို့ကိုမြင်လျက် လှမ်းခေါ်သည်။

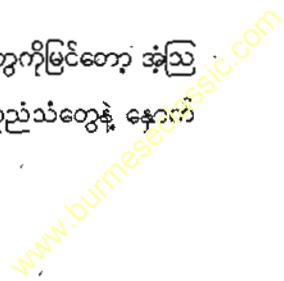
ကိုကိုတင့်နှင့်ရင့်မှာ ခြေလှမ်းတွေတုန်ခနဲဖြစ်လျက် သူတို့
ကို နောက်ကျောပေးထားသော ဧည့်သည်နှစ်ယောက်အား လှမ်း
ကြည့်မိ၏။

“ဒါ တစ်ဖက်ခြံကိုပြောင်းလာတဲ့ မောင်ဇံဝင့်ထည့်နဲ့
ညီမ မျိုးမြတ်သင့်ပဲ သားနဲ့သမီး”

“ဟင်”

“အို”

ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့မှာ ဧည့်သည်တွေကိုမြင်တော့ အံ့သြ
သွားရ၏။ မနက်ဦးပိုင်းတုန်းက ရင့်တို့ကို ဆူညံသံတွေနဲ့ နှောက်



ယုက်မှုပေးတဲ့ တစ်ဖက်ခြံကလူတွေပဲ။

“မောင်ဖဲနဲ့ သင့်တို့လည်း မှတ်ထားကြပေါ့၊ ဒါ အန်တီ သားကြီး ဒေါက်တာ ကိုကိုတင့်၊ သမီးကတော့ ရင့်တဲ့၊ ဒီနှစ်ပဲ အိကိုနဲ့ ကျောင်းပြီးတယ်လေ”

အနီးကပ်မြင်ရမှ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် ကျစ်လစ်တောင့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ညိုမလိုနှင့် စိုဝင်းသော အသားအရေ၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးကောင်းကောင်းဖြင့် နက်မှောင်သော ဆံပင်တို့တို့ကို သေသပ်စွာ ဘေးခွဲလျက် အဖြူရောင်လည်ကတုံး ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ပင်နီတိုက်ပုံပါးနှင့် ယောက်ျားပီသသော လူ တစ်ယောက်ပါလားဟု ‘ဖဲဝင့်ထည်’ကို ရင့် ဖျတ်ခနဲ အသိအမှတ် ပြုလိုက်မိ၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာနဲ့ ရင့်၊ အိမ် တက်ဆွမ်းကျွေးကြရင် ဒီက ဦးဦးဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့အတူ ဒေါက်တာနဲ့ ရင့်တို့အားလုံး ကြိုဖိတ်ပါတယ်”

သည်တော့မှ နဲ့သာရောင် ရင်ဖုံးပိုးအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် အညိုရောင် ချိတ်အဆင်လုံချည်ဖြင့် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် သွယ် မယောင်နှင့် ဝိုင်းသောမျက်နှာလေးထက်တွင် စင်ရော်တောင်

မျက်ခုံးနက်နက်၊ ထူထဲသော မျက်တောင်ကော့များအောက်မှ သောက်ရှူးကြယ်ပမာ လှပသောမျက်ဝန်းများ၊ နှုတ်ချွန်ချွန်လေးမှာ အဖျားတွင်အနည်ငယ်လုံးသွားလျက်၊ ဆေးမဆိုးဘဲ ထူအိရဲစိုနေ သော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ဖြင့် စကားဝါရောင်သွေး ဝင်းနှစ်သော အသားအရေဖြင့် ကျော့ရှင်းလှပသော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မျိုးမြတ်သင့် ထံမှ ကိုကိုတင့်အကြည့်လွဲကာ...

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီက ကိုဖဲဝင့်ထည်နဲ့ မမျိုးမြတ်သင့်တို့ ကို ခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ရင့်”

“ရှင် ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကို၊ သင့်တို့နဲ့သိရတာ ဝမ်းသာ ပါတယ်”

ဖဲဝင့်ထည်နှင့် မျိုးမြတ်သင့်တို့မောင်နှမကို ဇာတ်သမား များဟုထင်ခဲ့သော ရင့်နှင့်ကိုကိုတင့်တို့ မောင်နှမမှာ ယခုလို မျက်နှာ ချင်းဆိုင်းတွေတော့ အပြုံးတို့ကိုယ်စီဆောင်လျက် နှုတ်ဆက်ကြလေ ၏။



ကြောင့် တလေးတနက် တွေးမိလိုက်တယ်မသိ။ ရင့်ကို သာမန် မှုသာကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးပြခြင်းမရှိသော ဇံဝင့်ထည်။ တခြား သောကျားလေးတွေနှင့် ပုံစံကွာခြားတာအမှန်။ ဇံဝင့်ထည်နေရာမှာ တခြားလူဆိုလျှင် ရင့်လိုခေတ်မီလှပသော မိန်းကလေးမျိုး တွေ ဘာနှင့် လှိုက်လှဲသည့်အပြုံးများဖြင့်...

“ခုလို ရင့်နဲ့သိရတာ ကျွန်တော်အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ စရာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကို ရင့်နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ပြုပါ”

“ကွန်ကယက်ကျူးလိတ်ပါ ရင့်၊ ခုလို လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သိရတာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကံကောင်းမှုပဲ ရင့်”

စသည့် ဂုဏ်ယူစွာ နှုတ်ဆက်ကြမည်မလွဲ။ ဇံဝင့်ထည် ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပြီ။ ရင့်ကို ရှိလေတယ်ဟု ထင်မြင်ပုံပင်မရပေ။

“ဟင်း...ငါကလည်း သူလိုတော့ပုံစံနဲ့လူကို မခင်ချင်ပါဘူးနော်”

တကယ်လည်း ရင့်နှင့် စရိုက်ချင်းမတူသော ဇံဝင့်ထည် သို့လူမျိုးကို စိတ်ထဲ မကြိုက်နှစ်သက်တာမို့ တစ်ကိုယ်တည်း ဒီးတိုးစွာ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန် ကိုကိုတင့်မှာလည်း

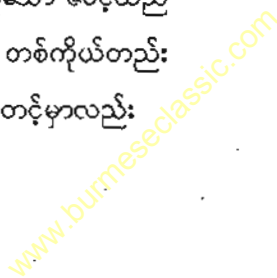
“အနီးကပ်ကြည့်မှ ယောက်ျားပီသပြီး အတော်ခန့်ညားတဲ့ လူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပုံစံကတော့ အတော်ရှေးစရိုက်ဆန်တဲ့ လူနဲ့ လိုက်ဖက်ပါရဲ့”

ရင့်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ယောက်ျားများသည် ဇံဝင့်ထည်လို မြန်မာဆန်ဆန် လူမျိုးတော့မပါဝင်ခဲ့ပေ။ ရင့်တို့ထက် ပို၍ ခေတ်မီဆိုရှယ်ကြသော သူများသာဖြစ်၏။

“ဟန်နီက သိပ်လှတာပဲ၊ ကိုယ်တော့ ဟန်နီကို နေ့တိုင်း တွေ့ချင်နေတာပဲကွ”

မိတ်ဆွေလိုလို သူငယ်ချင်းလိုလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ဟိုမကျ ဒီမကျ ယောက်ျားလေးများ ရင့်အနားတွင်ရှိခဲ့ပေမယ့် မည်သူ့ကိုမျှ လေးလေးနက်နက် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

တစ်ခဏတွေ့လိုက်သော ဇံဝင့်ထည်ကြံမှ ရင့် ဘာ



“မျိုးမြတ်သင့်တဲ့၊ အသားအရေက စကားဝါရောင်နဲ့ အနီးကပ်ကြည့်မှ မပြုမပြင်ဘဲ အတော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဒါပေမယ့် ဝတ်စားထားတာက အတော့်ကို ရှေးဆန်တာပါလား ဒီလိုခေတ်မှာ မျိုးမြတ်သင့်လို့ပုံစံမျိုး တကယ်ရှားပါးတာအမှန်ပဲ”

သည်နေ့ ခေတ်မိန်းကလေးတွေမှာ ကိုရိုးယားရုပ်ရှင်ကား တွေကြည့်ပြီး ဝတ်စားတာကအစ ကိုးရိုးယားစတိုင်လ်တွေ ဖြစ်နေ ၏။ အင်္ကျီလက်တစ်လုံး စကဒ်တိုတို၊ ဂါဝန်တိုတို၊ ဘောင်းဘီ ဂျင်ပွများနှင့် ရွှေရောင်၊ အနီရောင်၊ အညိုရောင် ဆံပင်တို့ဖြင့် နိုင်ငံခြားသူလေးတွေအလားပါ။

မျိုးမြတ်သင့်လို ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်၊ အချိတ်လုံချည် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် မျက်နှာဆော်ဝင်းဝင်းလေးမှာ မြန်မာဆန်ဆန် သနပ်ခါးရေကျဲလေး လူးထားတတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုးက ရှား ပြီ။

“တစ်ခုခံရခက်စရာက အဲဒီတော့ပုံစံ မိန်းကလေးဟာ ငါ့ကို မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်မကြည့်တာပဲ၊ မျိုးမြတ်သင့်နေရာက တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် ငါလို အစစအရာရာ ပြည့် တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်သိကျွမ်းဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ”

မိတ်ဆက်ပေးနေစဉ်အတွင်း ဣန္ဒြေရှင်မလေး မျိုးမြတ်သင့် က ဒေါက်တာကိုကိုတင့်အား မျက်လွှာလေးတစ်ချက် ပင့်မကြည့် ခဲ့တာကို အားမရပေ။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ချောမောသော ဒေါက်တာကိုကိုတင့်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်အဖြစ် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း မိန်းကလေးတွေကြားမှာ ထင်ရှားလှ၏။

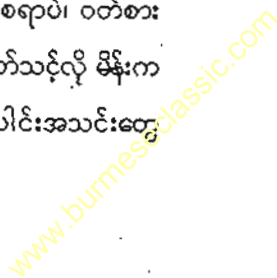
“ကိုကိုတင့်တို့များ ပင်စီတို့ကို နည်းနည်းလေးမှ သတိရ ခော်မရှိဘူး၊ ဒီကတော့ သူ့ကို နေ့တိုင်းသတိရနေတာ”

“ကိုကိုရေ ဒီနေ့ မာလာမွေးနေ့နော်၊ လာဖို့မမေ့နဲ့”

“ကိုတင့် မလာတာကြာလို့ မိုးကမျှော်နေတာ”

ရောင်စုံမလေးတွေ၏ကြားမှာ ကိုကိုတင့်တစ်ယောက် ဘိုကူးဒီယက် ပျားပန်းခတ်သမျှ မျိုးမြတ်သင့်နှင့်တွေ့မှ တစ်ချက် သေး အသိအမှတ်မပြုဟန်က အသည်းယားစရာ။

“အင်းလေ မျိုးမြတ်သင့်လို ရှေးပုံစံနဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ငါ့ကလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ သူ့ပုံစံက ပျင်းစရာပဲ၊ ဝတ်စား ထားတာလည်း တကယ်ဒိတ်အောက်တယ်၊ မျိုးမြတ်သင့်လို မိန်းက လေးမိတ်ဆွေမျိုး ငါ့မှာရှိတာသိရင် တခြားအပေါင်းအသင်းတွေ



ကြားမှာ လှောင်စရာဖြစ်မယ်”

ကိုကိုတင့်အနားမှာရှိသော မိန်းကလေးများကို အဖော်
သဘော တွဲတာသာရှိပြီး လက်ထပ်ဖို့ တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး
ချစ်တယ်”ဟူသော စကားသည် ကိုကိုတင့်အတွက်
ရေသောက်သလို အပြောလွယ်၏။ သည်လိုအပြောကို ယုံ၍လာ
ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုတင့်၏ ဂုဏ်စနကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့လားတော့
သူတွဲသောမိန်းကလေးများကတော့ အပြုံးမပျက်ပေ။

လက်ထပ်ဖို့စကား ပြောလာသော မိန်းကလေးများ၊ အ
အယောင်ပြုလာသော မိန်းကလေးများအား ကိုကိုတင့်သည်
အကြောင်းပြချက်မရှိ ပြတ်စဲလိုက်၏။

တစ်ယောက်သွားလျှင် နှစ်ယောက်လာလိမ့်မည်။
ကိုကိုတင့် လက်ကိုင်တစ်ခုဖြစ်၏။

“ကဲ တင့်နဲ့ရင့် ဟိုဖက်ခြံက အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေး
လိုက်မှာမဟုတ်လား”

မာမီမေးလာတော့ ကိုကိုတင့်နှင့်ရင့်တို့က တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၏။

“မာမီတို့က သွားမယ်ပေါ့”

“အေးလေ သွားရမှာပေါ့သားရဲ့၊ မောင်ဇံဝင့်ထည်ကိုယ်
လာဖိတ်ထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်နီးချင်းတွေလေ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပုံစံက တခြားစီ
နေဘူးလား မာမီ”

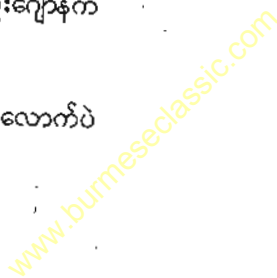
“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ရင့်တို့နဲ့ သူတို့ စရိုက်ချင်းမတူတာ
နဲ့ပဲ”

နားတွင် စိန်နားကပ်တစ်ဖျပ်ဖျပ်နှင့် ဆံထုံးကို ခေတ်မီစွာ
အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်၊
ခမ်းနီဖြင့် သောင်းကျော်တန် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် ဒေါ်မူယာ
ရင့်တို့မောင်နှမပြောသမျှ နားထောင်ပြီး ပြုံး၏။

“ဇံဝင့်ထည်တို့ပုံစံက မာမီတို့နဲ့ မတူတာအမှန်ပဲ၊
မယ့် အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့ လူမှုရေးက ရှိသေးတယ်လေ၊
တဲဘူးလား ဒက်ဒီကြီး”

တိုင်းနယူးဝိတ်ဖတ်နေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးကျော်နီဘက်
သို့၍ ဒေါ်မူယာ မေးလိုက်၏။ သည်တော့မှ ဦးကျော်နီက
တဲနေရာမှ မျက်နှာခွာကာ...

“မာမီပြောတာမှန်တယ် သားနဲ့သမီး၊ ဘယ်လောက်ပဲ



ပုံစံမတူပါစေ အိမ်နီးချင်းဝတ္ထုရှားတော့ရှိရမယ်လေ၊ မောင်ဖေဝင့်ထည်က သားနဲ့သမီးကိုပါ လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။”

အသားရောင်စပို့ရှပ်နှင့် သတ္တလုပ်ဘောင်းဘီရှည် အညှီရောင်တွဲဝတ်လျက် ဆေးဆိုးထားသော ဆံပင်များက နက်မှောင်လျက် အရွယ်နှင့်မလိုက် နုပျိုပုံစံ ဖမ်းထားသည့် ဦးကျော်နီက ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်ကို အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ရင့်၊ နင်လိုက်သွားမှာလား။”

“ကိုကိုကော။”

အရှေ့နှင့်အနောက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သလို ဘယ်လိုပဲ စရိုက်ချင်း မတူစေဦးတော့ ကိုကိုတင့်စိတ်ထဲ မျိုးမြတ်သင့်ကို တစ်ခေါက်လောက် တွေ့ချင်လာသလိုလို။

“ငါ့ကို အရေးမစိုက်တဲ့ ဖေဝင့်ထည်ရှေ့မှာ ဒီနေ့ အလှဆုံး ဝတ်ပြလိုက်ရင်။”

ကော်ဖီသောက်နေရာမှ ရင့်ကလည်း လူတည်လူခန့်ကြီး ဖေဝင့်ထည်ကို သူမအလှ ပြချင်လာ၏။

“ဖေဝင့်ထည်ကိုယ်တိုင်က ဖိတ်ထားတော့ လိုက်သွားမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်ရင့်။”

ကိုကိုတင့်က မျိုးမြတ်သင့်ကို တွေ့ချင်စိတ်အား အန်ဆောင်လျက် လူကြီးဆန်ဟန်ဖြင့် ရင့်ကိုပြောတော့

“ဒါပေါ့ ကိုကို၊ ကာယကံရှင်ဖိတ်မှတော့ ရင့်တို့မသွားရင် ရိုင်းရာကျမှာပေါ့။”

ဖေဝင့်ထည်ကို အလှပြချင်သော ရင့်ကလည်း အကွက်ဆွဲခိုက် ဝင်လုံးလိုက်၏။

“ကဲ ဒါဆို လိုက်ကြမယ်ပေါ့၊ မာမိတို့ကတော့ အသင့် ခြံဖို့၊ တင့်နဲ့ရင့် အဝတ်အစားသွားလဲတော့။”

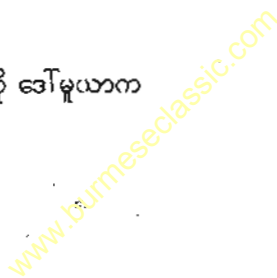
အိမ်နေရင်းမို့ ရင့်က ကိုင်းလက်တစ်လုံးနှင့် ဂါဝန်တိုတို ခတ်ထားသလို ကိုကိုတင့်ကလည်း အနက်ရောင်စွပ်ကျယ် ခတ်ပြတ်ကို ကွာတားဘောင်းဘီ အဖြူရောင်ဖြင့် ဝတ်ထား၏။

“အိုကေ ဒါဆို မာမိတို့ ခဏစောင့်နော်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ရင့်ထက် အမြန်ပြီးမယ် မာမိ”

ကိုကိုတင့်က နေရာမှထရင်းပြောတော့ ရင့် မျက်စောင်း နှိုးလေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အပေါ်ထပ် ပြေးတက်ကြသည်။

ကလေးဆန်သော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်မူယာက



သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်ကျန်ခဲ့၏။

“ဒုက္ခဒိကြီးရေ ကျွန်မလည်း ဟိုဖက်ခြံကို သွားသာသွားရမှာ စိတ်ထဲသိပ်ပါလှတာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါလည်း ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့က လူကြီးတွေမဟုတ်လား မူယာ”

“အဲဒါကြောင့် သွားရတာပေါ့ရှင်၊ ကဲ ရှင်လည်း အသင့်ဖြစ်ပြီလား ဒုက္ခဒိကြီး”

“ဟ ငါက အစကတည်းက ရယ်ဒီပဲ၊ မင်းသားနဲ့ သမီးလာပါစေဦး”

တစ်ခဏဆိုသော ရင့်တို့မောင်နှမသည် နောက်ထပ်တစ်နာရီနှင့် ပေါ်မလာကြတော့ပေ။ ကိုယ့်သားသမီးအကြောင်း သိနေသော ဒေါ်မူယာကတော့ အေးဆေးစွာ စီးကရက်ဖြာနေလိုက်၏။



ရောင်စုံအဝတ်အစားများ ထည့်ထားသော မတ်တပ်ရပ်ဒီရိုကြီးရှေ့မှာ ရင့်တစ်ယောက် ဟိုဟာဝတ်ရကောင်းနိုး၊ ဒီဟာဝတ်ရကောင်းနိုးဖြင့် ရွေးလို့မဆုံးပြီ။

“ငါ့ကို နည်းနည်းလေးမှ အရေးမစိုက်တဲ့ ဖံဝင့်ထည်တစ်ခါတည်း ငေးသွားစေရမယ်”

ထိုအတွေးဖြင့် ရင့်က တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ရွေးထားသမျှများမှာ တောင်လိုပုံနေပြီ။ ရင့် ရွှပ်ဖွထားသမျှ မိအေး ရှင်းဖို့သာ ငြိမ်ပေတော့။

“ငါက အသားဖြူတော့ ဒီအနီရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ဆို”
မကြာခင်ကမှ စင်တာကြီးတစ်ခုက ဝယ်ထားသော အနီဖိုးကြီးပေးရသည့် စင်ကာပူမိတ် လက်တစ်လုံးကိုင်းပြတ် ဂါဝန်လေးကို ယူ၍ ရင့်ကိုယ်ပေါ် တပ်ကြည့်၏။

“ဟောဒီဂါဝန်လေးနဲ့ ရင့် ဘယ်လိုလိုက်မှန်း မသိဘူး”

“ဒီအင်္ကျီလေးဝတ်ထားတော့ ရင့်က အများကြားထဲမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း လှနေတဲ့ အနီရောင် နှင်းဆီပွင့်လေးတစ်ခုလိုပဲ”

မကြာခင်က ပါတီပွဲတစ်ခုမှာ ဒီဂါဝန်လေး ဝတ်သွားစဉ် ရင့် မိတ်ဆွေတွေ ချီးကျူးသံကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီအင်္ကျီလေးပဲ ဝတ်သွားလိုက်မယ်”

အားလုံးက လိုက်ဖက်သည်ဟု ပြောထားသော အင်္ကျီလေးမို့ ရင့်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုက်ကာ ထိုသို့ဝတ်မို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပါ။

အမှန်လည်း ရင့်၏အသားအရေက ဖြူနုကာ သွယ်လျ မြင့်မားသော ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အချိုးအစားပြေပြစ်တာမို့ ဒီလို အင်္ကျီမျိုး ဝတ်လိုက်လျှင် မြင်သူတကာ ငေးသွားရ၏။

အများတွင် ရေလှိုင်းတွန်းလေးများနှင့် ပိုက်ဆံသိန်းချီအကုန်ခံ၍ ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖြင့် ကောက်ထားသော ရွှေညိုရောင် ဆံပင်တို့က ပန်းပေါ်တွင် ကပိုကရီ ဝဲပုံလျက် ရှေ့မှဆံပင်တို့ကို ဘယ်ဖက်ခြမ်းတွင် ခပ်များများယူ၍ နဖူးပေါ် ခပ်အုပ်အုပ်လေး ပုံဖော်ထားသည်။

ရင့်၏ ဖြူနုကျောရှင်းသော လည်တိုင်တွင် အနက်ရောင် ဖန်စီလည်ကပ် ဆွဲကြိုးလေးဆွဲ၍ နားမှာတော့ စိန်နားကွင်းခပ်ကြီးကြီး ဝတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စင်ကာပူမိတ် အနက်ရောင်လက်ကိုင်အိတ်၊ လေဒီရှူးအနက်လေးစီးလျက် အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟာ ငါ့ညီမက တယ်မိုက်ပါလားဟေ့”

“အမယ် ကိုကိုလည်း အတူတူပါပဲ”

ရင့်ပြောတော့ ကိုကိုတင့်ဘာသာ ပြုံးကြည့်၏။ မီးခိုးရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် တကယ့်ကို ချောမောနေတယ် မဟုတ်ပါလား။

မျိုးမြတ်သင့်က ကိုကိုတင့်၏ ချောမောမှုကို တွေ့လျှင် အရင်လို မျက်လွှာပင့်မကြည့်ဘဲ နေပါမလား။ အဟင်း ကိုကိုတင့်က ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြုံးလေ၏။

“မာမီသားနဲ့ သမီးကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အမြဲလှနေတာပါပဲကွယ်၊ ကဲ ကဲ သွားမယ်”

အားလုံးအသင့်ဖြစ်တာနှင့် ရင့်တို့မိသားစု ထွက်ခဲ့သည်။ ဒွဲနီနီချင်းပေမယ့် ရင့်တို့၏ လင်ခရူဆာကားဖြင့် လာခဲ့၏။

ကားမောင်းသူက ကိုကိုတင့်။

အဝါရောင် အုတ်တံတိုင်းများ ကာရံထားသော ခြံကြီးထဲ သို့ ဝင်လိုက်တာနှင့် သစ်ပင်ကြီးများ အုံ့ဆိုင်မှုကြောင့် အေးမြမှု စိမ့်ခနဲ ရလေ၏။

“အမယ်လေး ကျေးဇူးတင်သံတွေနဲ့ တောအုပ်ထဲ ရောက်နေ သလိုပါပဲလား။”

ကားပေါ်မှဆင်းရင်း ရင်ပြောတော့ ဒေါ်မူယာတို့ကလည်း

“အေးလေ မာမိတို့လည်း ဒီကို ပထမဆုံး ရောက်ဖူးတာ ပဲ။ တောထဲတောင်ထဲ ရောက်သွားသလိုပဲနော် ဒက်ဒီကြီး။”

“အေးကွာ၊ အတော်သာယာတာပါလား။”

ဦးကျော်နီကိုယ်တိုင်လည်း ခြံထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း သဘော ကျဟန်ပြောတော့ ကိုကိုတင့်က ပခုံးတွန့်၏။

“ဟာ ဒက်ဒီတို့ကလည်း ရန်ကုန်မြို့လို နေရာကြီးမှာ ဒီလိုတောပုံစံရှိနေတာ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒိတ်အောက်တဲ့ပုံစံမျိုး မကြိုက် ပါဘူးဗျာ။”

“ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ရှင်ပုံစံတွေနဲ့တော့ လိုက်ပါတယ် ကိုကို ရဲ့”

“အေး...ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ရင့်”

“ကဲ ကဲ ဝေဖန်မှုတွေ ခဏရပ်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့”

ဆင်ဝင်အောက် ကားရပ်ပြီးတဲ့အထိ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့တာကြောင့် ရင်တို့ အံ့ဩ သွား၏။

“မာမိ ဒီနေ့ သူတို့အိမ်တက်ပွဲဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ် နော်”

ရင့်က ဒေါ်မူယာနားကပ်၍ တိုးတိုးကပ်မေးသည်။

ဒေါ်မူယာကလည်း ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ...

“အေးဟဲ့ သမီး လူတွေလည်းမမြင်ပါလား။”

ထိုစဉ်

“ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာကိုး၊ ကြွကြပါရှင်၊ ကြွကြ ပါ”

မီးဖိုခန်းထဲမှ ဘာကင်ါးသယ်အရွယ် မီးခိုးနုရောင် ရင်ပုံး အင်္ကျီလက်ပွနှင့် ချိတ်လုံချည်အဆင် မီးခိုးရောင်ဖြင့် ဘီးဆံပတ် ဆံထုံးဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာ၏။

“မောင်ဖေဝင့်ထည်တို့ကော”



“သခင်လေးနဲ့ သခင်မလေးတို့ အပေါ်ထပ်မှာ တရား နာနေကြပါတယ်။ ဒီကစဉ်းသည်တော်များလည်း အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး တရားနာနိုင်ကြပါတယ်ရှင်”

သည်တော့မှ ထိုအမျိုးသမီးကြီးဟာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ပါလားဟု သူတို့သိလိုက်ရ၏။

အမယ်လေး အိမ်ဖော်ကအစ တကယ့်တောသူမကြီးပါ လား။

ဟု ရင့်စိတ်ထဲ ကြိတ်၍ ကဲ့ရဲ့မိလေသည်။ တရားနာရ မည်ဆိုတာကြောင့် ရင့်တို့မိသားစု တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေသည်။

သည်တော့မှ သတိထားမိကာ အပေါ်ထပ်က တရားနာ သံတွေ ကြားရလေ၏။

“ကဲ ရောက်မှတော့ တရားတက်နာကြတာပေါ့”

“အေးလေ တရားမနာရတာလည်း ကြာပြီပဲ”

ဒေါ်မူယာပြောတာကို ဦးကျော်နီက ထောက်ခံလိုက်သည်။ ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့မှာတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်မိကြသည်။

သို့သော် ရောက်ပြီးကာမှ မတတ်နိုင်သည့် သဘောဖြင့် ပန်းကိုယ်စီတွန့်၍ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ကြ၏။

“အို လူတွေ”

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမထဲမှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်လျက် တရားနာပရိသတ်များ တွေ့ရလေ၏။

အံ့ဩစရာကောင်းတာကတော့ တရားနာပရိသတ်အားလုံး ဇံဝင့်ထည်နှင့် မျိုးမြတ်သင့်တို့လို ယောက်ျားဆိုလျှင် အဖြူ၊ င် လည်ကတုံး ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်မှ အဖြူ၊ ပြာနု၊ အဝါနု သက္ကလပ်ပါး တိုက်ပုံအင်္ကျီများ ထပ်ဝတ်လျက် ပိုးပုဆိုးတို့ တွဲဝတ် ထားကြသလို အမျိုးသမီးများကလည်း ပိုးသားပျော ဒါမှမဟုတ် လျှင် အနည်းငယ်ထူသော ဇာပိတ်စတို့ကို ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လက်ရှည်၊ လက်စက ပုံစံကိုယ်စီဖြင့် ချိတ်လုံချည်အဆင် အမျိုးမျိုး ကွဲပြား ဝတ်လာကြတာ တွေ့ရ၏။

“ကိုကို”

“ရင့်”

တို့ကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့ မောင်နှမမှာ တရားနာစဉ်ပရိသတ် များ ကြည့်လျက်

“ဒီလူတွေအားလုံး ဘာကြောင့် သူတို့လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေကြတာလဲ ကိုကို”

“အေးကွာ ကိုကိုလည်းမသိဘူး၊ သေချာတာကတော့ ကိုကိုတို့လို ပုံစံမျိုးကတော့ ကိုကိုတို့ပဲရှိတယ် ရင့်”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုကို”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ကိုကိုတင့်၊ ဂါဝန်ရှည် ဝတ်လာသော ရင့်တို့မှာ ခင်းထားသော ကော်ဇောပေါ်တွင် ထိုင်ဖို့ရာ အဆင်မပြေ ဖြစ်ရလေ၏။

“မာမီ ရင့်တော့ အောက်ပြန်ဆင်းမှထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆင်းမှပဲ”

အဝတ်အစား မှားလာသော ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့မှာ မျက်နှာတွေ ကိုယ်စီ ရှုံ့လျက် ဒေါ်မူယာကို တိုင်ပင်သလို ပြောစဉ်

“ဟင် ဇံဝင့်ထည်”

“ဟာ သင့်”

သူတို့၏ တီးတိုးအသံတွေကြောင့် ရှေ့မှာ တရားနာနေသော ဇံဝင့်ထည်နှင့် မျိုးမြတ်သင့်တို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ နှုတ်တွေပိတ်သွားရ၏။

ဇံဝင့်ထည်နှင့် မျိုးမြတ်သင့်တို့က သူတို့ကို တစ်ချက်ပြီး ဖြဲပြီး ရှေ့သို့ လှည့်သွားကြသည်။

“ငါတို့ကို သူတို့တွေသွားပြီ၊ အောက်ဆင်းလို့ မကောင်းတော့ဘူး ရင့်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို”

ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့ မောင်နှမမှာ ဇံဝင့်ထည်နှင့် မျိုးမြတ်သင့်တို့ မောင်နှမ၏ မျက်လုံးများက လှမ်းယူညှို့ငင်လိုက်သလို နေရာမှ မရွေ့တော့ပေ။

ဒေါ်မူယာကလည်း သူတို့ကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“ရောက်လာမှတော့ အောင့်အီးပြီး တရားနာလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် သားနဲ့သမီး တရားဆိုတာ နာရခဲတယ်”

များသောအားဖြင့် မွေးနေ့ပွဲများ၊ ပါတီပွဲများကို ဆိုရှယ်ကျကျ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လုပ်ခဲ့ကြသော ဦးကျော်နီတို့လို မိသားစုအဖို့ ယခုလို ဘုန်းကြီးပင့်၍ တရားနာဖို့ဆိုတာ အတော်ခဲယဉ်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်လား။

ရောက်တာမကြာသေးပေမယ့် ဘုန်းကြီးဟောသော
တရားကို ရှည်လိုက်တာဟု ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့က စိတ်ထဲထင်မိ
ကြတဲ့အပြင်

အားလုံး ရေစက်ချချိန်မှာ သူများနည်းတူ သာဓုလိုက်
ခေါ်ရပေမယ့် ဘုန်းကြီးတရား ဘယ်လိုဆုံးသွားခဲ့မှန်း မသိလိုက်
ပေ။

✱ ✱ ✱

“ဦးဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခုလိုမိသားစုလိုက် လာရောက်
အားပေးကြွရောက်ချိန်မြင့်တာကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျေးဇူးအလူးတင်
ဝါတယ်ခင်ဗျာ”

တရားနာပြီးချိန်မှာ ဇံဝင့်ထည်က ရင့်တို့မိသားစုကို
လာရောက်ဧည့်ခံလေ၏။ သည်နေ့မှ ပို၍ချောမောခန့်ညားနေသော
ဇံဝင့်ထည်ကို ရင့်မှာ မကြာခဏ ကြည့်မိရပေမယ့် သူကတော့
နှုတ်ဆက်ကာစ တစ်ချက်သာ ဝေဝဲကြည့်ပြီး မာမိတို့ကိုသာ ဧည့်ခံ
ကား ပြောနေတာမို့ ခံရခက်သလိုပါပဲ။

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ အန်တီတို့နဲ့
အောင်ဇံဝင့်ထည်တို့က အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊ မအားရင်တောင် အချိန်ယူ
ပြီး လာရမယ့်လူတွေပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒက်ဒီကြီး”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်တိတ်နေသော ဦးကျော်နီဘက်သို့ ဒေါ်မူယာ

www.burmeseclassic.com

လှည့်၍ပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ ဦးကျော်နီက ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ခံဝင့်ထည်၊ အန်ကယ်တို့က သာ

သမီးကိုတောင် စုံစုံညီညီလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လာရတယ်”

ဦးကျော်နီအပြောကြောင့် ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့မောင်နှမတို့ ခံဝင့်ထည် ပြုံးကြည့်၏။

“ဒေါက်တာနဲ့ ရင့်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟာ မဟုတ်တာဗျာ၊ ကိုခံဝင့်ထည်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ထား မှတော့ ကျွန်တော်တို့ လာရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ရင့်”
ကိုကိုတင့်အမေးကို ရင့်က ခေါင်းခပ်သွက်သွက်ညှိ

ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုခံဝင့်ထည်၊ တရားနာချိန်အမီ လာ

တာတောင် ရင့်တို့မှာ ကိစ္စရှိလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားရတယ်”
လှပသောမျက်နှာလေးကို ခပ်မော့မော့လေးပြုလျက် အငြိ
ဖြင့် ရင့် ပြောလိုက်၏။

“ခုလည်း တရားနာမိလိုက်တာပါပဲ ရင့်ရယ်၊ သင့်က
တော့ ရင့်တို့လာတာပဲ ကျေးဇူးတင်နေရပါတယ်”

မျက်လွှာလေးချ၍ ထိုင်နေသော မျိုးမြတ်သင့်က ရင့်

ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ဟန်ကြောင့် ကိုကိုတင့်နှလုံးသားထဲ
နှုတ်ခတ်သွားသလိုပါပဲ။

သင့်တစ်ယောက် ဘယ်လောက်များ နေစိမ့်လဲဆိုတာ
ခေချိန်ထိ ကိုကိုတင့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ဖော်မရတဲ့အဖြစ်။

“ကျေးဇူးတင်စကား မပြောပါနဲ့ သင့်ရယ်၊ သူများတွေ
ည်း ရင့်တို့လို လာကြတာပဲ မဟုတ်လား”

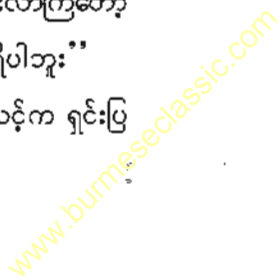
တရားနာပြီးနောက် ကိုယ့်စားပွဲနှင့်ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်
ကြသော လူတွေဆီကြည့်ကာ ရင့်ပြောတော့ သင့်က ခေါင်းလေး
ခါသမ်း၏။

“သူတို့က သူစိမ်းတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရန်ကုန်မှာရှိတဲ့
သင့်တို့ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် နည်းနည်းပါးပါးပါ ရင့်”

“ဆွေတော်မျိုးတော် နည်းနည်းပါးပါး ဟုတ်လား ရင့်”
သည်လောက်များပြားသော လူတွေကို နည်းနည်းပါးပါး
သုံးလိုက်တာကြောင့် ရင့်က အံ့ဩသလိုမေးတော့...

“ဟုတ်ပါတယ် ရင့်၊ သင့်တို့က ခုမှပြောင်းလာကြတော့
ရန်ကုန်မှာလည်း တခြားရင်းနှီးတဲ့လူ သိပ်မရှိပါဘူး”

တိုးတိတ်ညင်သာသော လေသံလေးဖြင့် သင့်က ရှင်းပြ



သမ္မု ကိုကိုတင့်မှာ တစ်မိမိစိုက်ကြည့်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့က သင့်တို့အတွက် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့ဗျာ”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောလိုက်လေ၏။ သို့သော် သင့်က ကိုကိုတင့်စကားကို မကြားလေဟန်ဖြင့် နေခိုက်

“သင့်ရေ ဒီကဦးဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့မိသားစုအတွက် စားပွဲ အသင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ သင့်ကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

ယဉ်ကျေးစွာ ခွင့်တောင်းလျက် နေရာမှ ထထွက်သွားလေ၏။ ကိုကိုတင့်မှာ သူ့ကာ ဝင်ရောက်ရောနှောသည့်တိုင် ခပ်တည်တည် အမူအရာလေးဖြင့် မသိသလိုပြုလုပ်သွားသော သင့်အား ဖဲဝင့်ထည်အလစ်မှာ အံလေးကြိတ်ကာ လိုက်ကြည့်မိလေ၏။ မကြာခင် သူတို့ကို ပူဇွန်းမွှေးပျံ့သော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဝိုင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

“သွေးတိုးတတ်တဲ့ လူကြီးတွေအတွက် အုန်းနို့ကို သပ်သပ်ဖယ်ထားတဲ့ ဟင်းရည်လည်း ချက်ထားပါတယ်။ ဒီခေါက်ဆွဲလက်ရာကတော့ သင့်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပြီး ချက်ထား

တာပါ။ သုံးဆောင်ကြပါခင်ဗျာ”

ဖဲဝင့်ထည်က ညီမဖြစ်သူ၏ လက်ရာကို ဖော်ထုတ်ရင်း

“ညီမလေးတော့ ကိုကိုတင့်က အနားမှာ မျက်လွှာလေးချ၍ ထိုင်နေတာ သင့်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၏။

“သင့်လက်ရာဆိုတော့ ကောင်းမှာပဲ”

“အနံ့လေးက မွှေးနေတော့ စားလို့ကောင်းမှာပဲ ကိုကို”

ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့ မောင်နှမပြောရင်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ

ကြလေ၏။ ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့ကတော့ အုန်းနို့ဖယ်ထားတာ ဟင်းရည်ဖြင့် စားကြသည်။

“လက်ရာက တကယ်ကောင်းတာပဲကွယ့်၊ ဟုတ်တယ်

ခင် ဒက်ဒီကြီး”

“အေးကွ...မောင်ဖဲ ညီမက ဟင်းချက်ကောင်းသားပဲ”

ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာ ချီးကျူးတော့ သင့်က တည်ငြိမ်

ချက်နှာလေးဖြင့်...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်၊ များများသုံးဆောင်ကြပါ”

“ဦးဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့မိသားစု အေးအေးဆေးဆေး

ဆောင်ကြပါခင်ဗျာ၊ တခြားဝိုင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်



လိုက်ပါဦးမယ်”

“အန်တီတို့ကို အားမနာပါနဲ့ကွယ်၊ ရပါတယ်”

ဖေဖေထည့်တို့ မောင်နှမက သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ တခြားဝိုင်းမှ လူတွေက ရင့်တို့ကို ထူးဆန်းသလို လှမ်းကြည့်၏။

သူတို့ရဲ့ တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများကပင် ရင့်တို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို လှောင်ပြောင်နေသယောင်။

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက စားလို့ကောင်းပေမယ့် ဒီကလူတွေ မျက်လုံးကြောင့် နေကြပုံလိုက်တာဟာ”

ကိုကိုတင့်က နဖူးမှချွေးများ စို့ရင်းညည်းလာသည်။ သူတကာတွေ မြန်မာလို ဝတ်စားချိန်မှာ ရင့်တို့မောင်နှမက အနောက်တိုင်းဆန်စွာ ဝတ်လာတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် တကယ်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်မလုံဖြစ်ရခြင်းပါ။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ရင့်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက လည်း လှောင်နေသလိုပဲ”

“အဲဒါ နှင့်အပြစ်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်လာပါတော့လား”

ကျဉ်းကြပ်နေသောစိတ်ကို ထွက်ပေါက်အဖြစ် ကိုကိုတင့်က ရင့်ကို အပြစ်တင်လိုက်၏။ ရင့်ကလည်း နည်းနည်းလေးမှ မခံပေ။

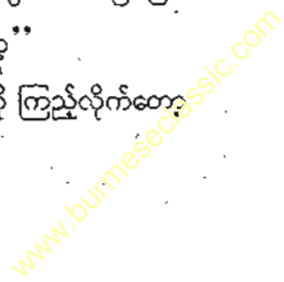
“အမယ် ကိုကိုကကော ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဘာလို့ မဝတ်တာလဲ”

“ကဲ ကဲ တော်ကြတော့၊ မင်းတို့က ဆူညံဆူညံလုပ်ရင် သူများတွေပိုကြည့်လိမ့်မယ် တင့်နဲ့ရင့်”

ဒေါ်မူယာက တားလိုက်သည့်တိုင် ကိုယ်တိုင်မှာ ပါတိတ်လက်ပြတ်ဝမ်းဆက်၊ ဆံပင်အတွန့်ကို အမောက်ထောင်လျက် မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းနီဖြင့် ဆင်ယင်လာသမျှ တခြားကိုယ်နှင့် သက်ရွယ်တူ အမျိုးသမီးကြီးတွေက ရွှေဘီးစိုက်ဆံထုံး၊ နိုးရှင်းသော ဆံထုံးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ချိတ်ထတီများဖြင့် ဘည့်ငြိမ်ခန့်ထည်စွာ ရှိနေတာမို့ စိတ်မလုံနိုင်ပေ။

“ငါတို့ကလည်း ပါတီပွဲတွေ တက်နေကြဆိုတော့ ဒီလို တိုင်လ် ဝတ်စားမိတယ်ဆိုတာ မလွန်ပါဘူးကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကတော့ စားကောင်းတယ်ဟေ့”

ထိုစဉ် ဖေဖေထည့်နှင့် မျိုးမြတ်သင့်ကို ကြည့်လိုက်တော့



ဖံဝင့်ထည်သည် လှပယဉ်ကျေးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး နှင့် ပြုံးတုံ့လှည့်ကာ စကားတွေပြောနေသလို မျိုးမြတ်သင့်မှာလည်း ခန့်ညားတည်ကြည်သော အမျိုးသားတစ်ဦးနားမှာ ထိုင်နေသည်။

ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့မှာ ထိုမြင်ကွင်းများကို ကြည့်လျက် အလိုလို ရင်ပူလောင်လာသည်။

ကြည့်စမ်း- သို့တို့ကြတော့ ဖံဝင့်ထည်နှင့် မျိုးမြတ်သင့် တို့က ရှိတယ်ဟုမထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်။

သူတို့တက်နေကျ တခြားပါတီပွဲများသာ ဆိုလျှင်တော့

“ကိုကိုကင့်တို့က ဒီလိုစတိုင်လ်နဲ့ သိပ်မိတာပဲ”

“ရင့်လောက် ဒီပွဲမှာလှတာမရှိဘူး”

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ချီးမြှောက်စကားတွေ ကြားရမှာဖြစ် သလို အရေးပေးဂရုစိုက်ချင်သူတွေကလည်း အများသားမဟုတ် လား။

သူတို့ပြန်ဖို့ပြင်မှ ဖံဝင့်ထည်နှင့်သင့်တို့ ရောက်လာကာ

“သုံးဆောင်ရတာ အဆင်ပြေပါသလား ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလာ၏။

“အဆင်ပြေပါတယ်ကွယ်၊ မောင်ဖံဝင့်ထည်တို့မောင်နှမ

လည်း နည့်ခံရတာ အတော်ပင်ယန်းရောပေါ့”

“အားလုံးက ရင်းနှီးတဲ့လူတွေဆိုတော့ ဝတ္တရားကျပြန် ရတာပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ဖံဝင့်ထည်ဘေးမှ မျိုးမြတ်သင့်ကတော့ ငြိမ်နေ၏။ ကိုကိုတင့်က

“ကျွန်တော်စားသမျှ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေထဲမှာတော့ သင့်လက်ရာက အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု တုံ့ပြန်သံလေးက ကိုကိုတင့်နားထဲ သာယာချိုမြိန် မဆုံးလေပြီ။



“သူတို့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ ကိုကို”

“သူတို့ကိုဆိုတာ ဇံဝင့်ထည်နဲ့ သင့်ကို ပြောတာလား ရင့်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို”

အပြန်မှာတော့ ရင့်စိတ်ထဲ မကျေလည်သမျှ အိမ်ရောက် တာနှင့် ကိုကိုတင့်အား ဆွေးနွေးလေ၏။

သူဖိတ်၍ တကူးတက သွားခဲ့ရသည့်တိုင် တစ်ချက်လေး မျှ ဂရုမစိုက်ဟန်က ရင့်မာနကို ထိခိုက်စေသလိုပါပဲ။

အားလုံးက လှပါတယ်ဟု ချီးကျူးရသော ရင့်ကို ဇံဝင့် ထည် မျက်စိထဲမှာတော့ မရှိသလို။

“ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ဇံဝင့်ထည်ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆိုပြီး တမင်သီးသန့်ဆန်ချင်နေတာမျိုးပဲ ရင့်”

“အို...ဇံဝင့်ထည် တစ်ယောက်တည်းလား ကိုကိုရဲ့၊ သင့်ကကော”

မျိုးမြတ်သင့်အကြောင်း ထည့်ပြောလိုက်တော့ ကိုကိုတင့် မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားပြီး...

“သင့်ကတော့ ဇံဝင့်ထည်ကို ကြောက်ရပုံမို့ အလိုက် အထိုက်နေတာဖြစ်မှာပါ ရင့်”

တကယ်တမ်းမှာ ‘ဣန္ဒြေရှင်မလေး သင့်ကိုယ်တိုင်က ပါတီပွဲတိုင်း ရေပန်းစားလှသော ကိုကိုတင့်အား ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိတယ်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ သင့်၏ လစ်လျူရှုမှုကြောင့် ကိုကိုတင့် တစ်ယောက် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

“ဟင်း ရင့်ကတော့ အဲဒီလိုမထင်ပေါင်၊ ဇံဝင့်ထည်ကော ရင့်ပါ ဘဝင်မြင့်ပြီး ရင့်တို့ကို တမင်အရေးမစိုက်ပြတာပဲ၊ ရင့်ဖြင့် မာမီခေါ်လို့သာ လိုက်သွားရတယ် ချက်ချင်းပြန်ဖို့ စဉ်းစားမိတာပဲ ကိုကို”

အမှန်တော့ ဇံဝင့်ထည်က ဂရုမစိုက်၍ ရင့်စိတ်ထဲ ခံရ ခက်ကာ ပြန်ချင်စိတ် ပေါ်ခဲ့ခြင်းပါ။ အထူးသဖြင့် ဇံဝင့်ထည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြူးတွဲလှယ်ဖြင့် စကားပြောနေပုံမှာ ရင့်

မျက်စိထဲ ဆူးဝင်သလိုပါပဲ။

“ကိုကိုတို့က ပွဲမှားပြီးသွားမိတာပဲ ရင့်၊ သူတို့လိုပုံစံမျိုးကိုကိုလည်း သဘောမကျပါဘူး၊ သေချာတာကတော့ ကိုကိုတို့နဲ့ သူတို့ဟာ အရှေ့နဲ့အနောက်လို ဆန့်ကျင်နေတာပဲ ရင့်”

နဂိုက ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံ၍ ဂုဏ်ရှိန်ပါဝါရှိသော ကိုကိုတင့်လိုလူမျိုးအဖို့ ဇာတိထည်တို့ ဆက်ဆံပုံ ရိုင်းပြတယ်ဟု ထင်လေ၏။

ရင့်ကကော ဘာထူးလဲ။ သူဌေးသမီး၊ ဘွဲ့ရပညာတတ်၊ ရုပ်ရည်အလှက ပြောစရာမရှိဘဲ လူတိုင်းက မြှောက်စားတဲ့အပေါ်မှာ မောက်ကြွားကာ သွေးနားထင်ရောက်ခဲ့သမျှ ဒီတစ်ချို့ ခံလိုက်ရတာပဲဟု လိပ်ခဲတည်းကာ ပြန်တွေးတိုင်း ရင့်ထဲမအေး ဖြစ်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဟော်ပြီ နောက်တစ်ခါ အဲဒီခြံနဲ့ဝေးဝေးကရှောင်မယ်”

“တကယ်လား ရင့်”

ကိုကိုတင့်က မယုံသလိုမေးတော့ ရင့် မျက်စောင်းထိုးကာ...

“ကိုကိုသာ စရိုက်ချင်းမတူသူတွေနဲ့ မရောမိပါစေနဲ့နော်”

ဟု အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုကိုတင့်က ပခုံးတွန့်ကာ...

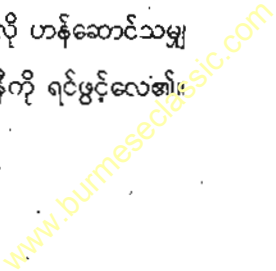
“စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊ ကိုကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ရင့်အသိပဲ မဟုတ်လား၊ ခုတောင် မော်လီနဲ့ ချိန်းထားတာ နောက်ကျနေပြီ၊ သွားမှ”

ရင့်ခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ ကိုကိုတင့်ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကိုကိုတင့်လို လူမျိုးက မျိုးမြတ်သင့်လိုပုံစံမျိုးကို ကြာရှည်စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူးဟု တွေးလျက် ရင့်တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒက်ဒီကြီးရေ မူယာတော့ ခြံနီးချင်းတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းနိုင်သင်းနိုင်မယ့် လူမျိုးထင်ခဲ့ကာ၊ ခုတော့ တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပါလားဟင်”

သားသမီးတွေရှေ့မှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်သမျှ အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ဒေါ်မူယာက ဦးဂျော်နီကို ရင်ဖွင့်လေ၏။



“အေးလေ တစ်ခါတစ်ခါကြတော့လည်း ဒီလို ကိုယ်တို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လူတွေ တွေ့ရတာ ကောင်းသားပဲ မူယာ”

“အမယ်လေး ဘာတွေကောင်းနေတာလဲ၊ တကယ်ပဲ အားလုံး ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ချိတ်လုံချည်နဲ့ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ် ရောက် သွားသလားလို့ ကိုယ့်ဘာသာထင်မိတယ်ရှင်”

မိတ်ကပ်လိမီးခြယ်ထားသော မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လျက် ဒေါ်မူယာပြောတော့ ဦးကျော်နီ မျက်ခုံးတွန့်၏။

“မင်းမှာလည်း ကိုယ့်မြန်မာရိုးရာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေ နဲ့ ကြိုဆုံရတာ တကယ့်အဆန်းဖြစ်နေပါလား မူယာ၊ အေးလေ မင်းတို့က ဒီအရွယ်ထိ ဂါဝန်ဘောင်းဘီ၊ စကဒ်ဝတ်ဖို့ စဉ်းစားတုန်း ကိုးကွ”

“အမယ် အမယ် ရှင်က တစ်မူးသာလိုက်သေးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုကျော်နီ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ရှင်ကကော ဘောင်းဘီတို၊ ဘောင်းဘီရှည်က ချွတ်လို့လားဟင်”

အနိုင်ရဟန်ဖြင့် ဒေါ်မူယာမေးတော့ ဦးကျော်နီ ပခုံးတွန့်၏။

“မင်းက ငါ ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံဝတ်ရင်တောင် ကန်ကွက်ချင် တဲ့မိန်းမ မဟုတ်လား မူယာ”

“အို အဲဒါက ရှင်ရဲ့စရိုက်မှမဟုတ်ဘဲ ကိုကျော်နီ၊ တကယ် တမ်း ရှင်အဲဒါတွေ ဝတ်ချင်တာ မြလေးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့် မဟုတ်လား”

မြလေးခင်ဆိုသော နာမည်ပါလာတော့ ဦးကျော်နီ မျက်နှာ ခြူး နီသွား၏။

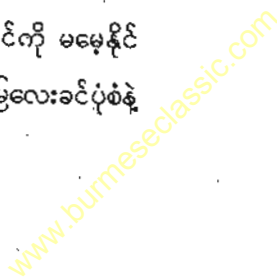
“ဟေ့...တော်...တော် မဆိုင်သူ ဆွဲမထည့်နဲ့ မူယာ၊ အဲဒါက ခေတ်မှီမှ ကြိုက်တဲ့မိန်းမမို့ ငါ ဘောင်းဘီမချွတ်တမ်းဝတ် မဟုတ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ မူယာနဲ့ရမှတော့ မူယာအကြိုက် လိုက် နေမှာပေါ့ ကိုကျော်နီ၊ မြလေးခင်နဲ့ ရရင် ရှင် မြလေးခင်အကြိုက် ဦးကျော်နီနဲ့ မဟုတ်လားဟင်”

မြလေးခင်နာမည် တစ်ခွန်းပါတိုင်း ဦးကျော်နီ၏ရင်ထဲ သွင်ခနဲ၊ ကျင်ခနဲ ခံစားရကာ ဒေါ်မူယာမသိ။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်၊ ရတဲ့မိန်းမအကြိုက်တော့ ချိတ်နေရမှာပဲ”

“သိတယ်လေ ရှင်မရလိုက်တဲ့ မြလေးခင်ကို မမေ့နိုင် နေဘိတာ၊ ဇံဝင့်ထည့်တို့ မောင်နှမပုံစံတွေတော့ မြလေးခင်ပုံစံနဲ့



တူလို ရှင်သဘောကျတယ်မဟုတ်လား ကိုကျော်နီရဲ့”

ဒေါ်မူယာက မဆီမဆိုင် တစ်ဖက်ခြံမှ ဇံဝင့်ထည်တို့ကို ထည့်ပြောတာကြောင့် ဦးကျော်နီ ဒေါ်ပွသွားရ၏။

“ဘာဆိုလဲ မူယာ၊ ဇံဝင့်ထည် ဖိတ်တုန်းက လာပါ မယ်လို့ မျက်နှာချိုချိုလေးနဲ့ ပြောလိုက်တာ ဘယ်သူလဲဟင်”
ဒေါ်မူယာ လောကွတ်လုပ်ခဲ့တာကို ဦးကျော်နီ ပြန်ဖော် လိုက်၏။

“အို ဒါက ကျွန်မလူကြီးပဲ၊ လာဖိတ်တဲ့ကလေး လေးစား အောင် ပြောရတာပေါ့”

“အေးလေ အခုလည်း မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါတို့သွား တာပဲ မူယာ၊ ကဲ မင်းနဲ့ စကားများရတာ အချိန်ကုန်တယ်၊ ငါ ကုမ္ပဏီသွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးကျော်နီက အတက်ချိကျော်စင်၍ အခန်း ထဲမှထွက်တော့

“အမယ်လေး ဒီကလည်း ရတနာဆိုင်ဖွင့်တာ နောက်ကျ နေပါပြီနော်၊ သမီးရေ ရင့်”

ဒေါ်မူယာက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားလေ၏။

ကျောင်းပြီးသွားသော ရင့်ကို ရွှေဆိုင်မှာ ထိုင်စေ၏။

“ရင့်က အသင့်ပါပဲ မာမိ၊ မာမိတို့ စကားများနေလို့ မေးထောင်နေတာ”

“ဟဲ့”

သည်တော့မှ ဒေါ်မူယာမှာ ဦးကျော်နီနှင့် ပတ်သက်သော မြဲလေးခင်အကြောင်း ကြားသွားပြီလားဟု ရင့်ကို ကြည့်မိ၏။

“ရင့် ဘာမှမကြားပါဘူး မာမိ”

“ကောင်းတယ်၊ ငါ့သမီး ဘာမှမကြားလိုက်တာ၊ ဒီမှာ သမီး သမီးမာမိဆိုင်မှာချည်း မထိုင်ဘဲ ဒက်ဒီနဲ့ ကုမ္ပဏီလိုက်ခဲ့ပါ ဘား”

ဦးကျော်နီက ရင့်ကို စည်းရုံးလိုက်၏။

“အို ရှင် ကလေးကို ဘာပြောတာလဲ၊ စောစောက ငွေကံသွားတဲ့ ရှင်သားကိုတော့ ကုမ္ပဏီလိုက်ခဲ့ဖို့ နည်းနည်းလေး မခေါ်ဘူးမဟုတ်လား”

ဒေါ်မူယာမှာ ရင့်ကို ဆိုင်တွင်ထားပြီး ကိုယ်တိုင်ကမူ ဖိတ်တူကိုယ်တူ မိတ်ဆွေများနှင့် တစ်အိမ်အိမ်မှာ ဖဲပိုင်းဖွဲ့နေတတ်



ထို့ကြောင့် ဦးကျော်နီက ရင့်ကိုခေါ်တော့ မကြိုက်ဟန်ဖြင့် တားခြင်းပါ။

“ဟ ငါ့သားက သူ့အလုပ်နဲ့သူကွ၊ ခေါ်လို့ဖြစ်မလား”

“ဟင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင့်သား ဆရာဝန်ကြီးက တစ်နေ့ တစ်နေ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရတဲ့ကိစ္စ မအားပါဘူး”

“မူယာနော် အဲဒါလည်း မင်းရဲ့သားပဲဆိုတာ သိထားဦး၊ ကဲ ငါသွားပြီ”

ဦးကျော်နီ ကားဖြင့်ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဒေါ်မူယာနှင့် ရင့်တို့လည်း ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။

ရင့်တို့အိမ်မှာ လူလေးယောက်၊ ကားလေးစီးဖြစ်သည်။



“သင့်ရေ ညီမလေး”

“ရှင် ကိုကြီး”

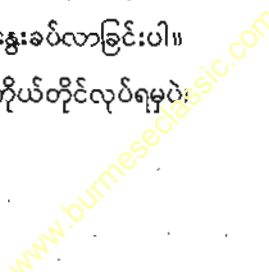
ဧည့်ခန်းမှ ဖဝင့်ထည် ခေါ်တာကြောင့် လက်ဖက်ပွဲ ပြင်နေသော မျိုးခြတ်သင့်က ပြီးစီးတာမို့ ရှေ့ခန်းသို့ ယူလာရင်း သွားလိုက်ခြင်းပါ။

“လက်ဖက်ပွဲလား သင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

သင့်က ကိုယ်တိုင်ချဉ်စပ်စပ်လေး ပြုလုပ်ထားသော လက်ဖက်ကို ရွှေပုဇွန်ခြောက်၊ လတ်ဆတ်ကြွပ်ရွသော အစာစုံ၊ နှမ်း၊ ကြက်သွန်ဖြူအကွင်းလိုက်ကြော်တို့ဖြင့် ဆီလေးရွှဲဖြင့်သုပ်ကာ ကောက်ညှင်းမွှေး လက်ဖက်ခြောက်ဖြင့် ရေးနွှေးခပ်လာခြင်းပါ။

“ငါ့ညီမလေးကတော့ ဘာမဆို ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမှပဲ”



ဒါကြောင့် အိမ်တက်ပွဲမှာ ညီမလေးလက်ရာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အားလုံးက ကောင်းလွန်းလို့ ချီးကျူးသွားကြတာဗျာ”

ထမင်းစားပြီးတိုင်း လက်ဖက်ပွဲတည်တတ်သော ဇံဝင့် ထည်အတွက် ညီမဖြစ်သူ သင့်၏ လက်ရာကို အမြဲကြိုက်နှစ်သက် သည်။

“ဒီလောက်လည်း မးဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ တချို့က တကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့လည်း ဟန်ဆောင်ချီးကျူးသွားကြတာပါ”

“ဘာလဲ သင့်က ဟိုဖက်ခြံက မိသားစုကို ပြောတာ လား”

အကင်းပါးစွာ ဇံဝင့်ထည်မေးတော့ သင့် နှုတ်တိတ်နေ လိုက်၏။ ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့ မောင်နှမကို သင့် နားမလည်ပေ။

မြန်မာတစ်ယောက်၏ အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေး မင်္ဂလာပွဲကို မြန်မာဆန်ဆန် မဝတ်ကြဘဲ အနောက်တိုင်းဆန်စွာ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ဝတ်လာတာ အံ့ဩစရာ။

သင့်၏လက်ရာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကိုလည်း တကယ်ကြိုက် ဟန်မတူဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ချီးကျူးသွားတယ်ဟု ခံစားမိ၏။

ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ဝန်ခံခြင်းတဲ့။ ဒါကို ဇံဝင့်ထည်

နားလည်သည်။

“သူတို့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ရမယ် သင့်၊ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ သူတို့က ကိုကိုတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်လို့ပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကိုကြီးလည်း သူတို့ပုံစံတွေကို မကြိုက်နှစ် သက်ဘူး မဟုတ်လား”

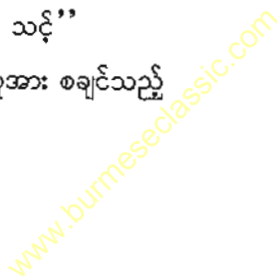
သည်လိုမေးလာတော့လည်း ဇံဝင့်ထည် ဝန်ခံရ၏။ ဦးဆွေနှင့် ဒေါ်မူယာ၊ ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့်တို့မောင်နှမတို့ မိသားစု သည် တကယ်ပဲ သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်နေတာအမှန်။

“မကြိုက်ပေမယ့်လည်း သူတို့က ကိုကြီးတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း ချောဆိုတော့ အလိုက်သင့် ဆက်ဆံရမှာပေါ့ကွယ်၊ နောက်တစ်ခုက ကိုကြီးတို့နဲ့ သူတို့ကလည်း ထဲထဲဝင်ဝင် ပတ်သက်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီး၊ သင့်ကတော့ ဒီကို ပြောင်းလာတော့ တစ်ဖက်ခြံမှာ မိန်းကလေးရှိလို့ ဝမ်းသာသွားတာ၊ ဒါပေမယ့် ရင့်ကိုမြင်တော့ လန့်သွားတယ်”

“ဘာလဲ ရင့်ရဲ့ရုပ်က ဆိုးနေလို့လား သင့်”

ထိုမေးခွန်းကို ဇံဝင့်ထည်က ညီမဖြစ်သူအား စချင်သည့် အနေဖြင့် တမင်မေးခြင်းပါ။



သင့်က ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ...

“ဟင့်အင်း ရင့်က ရုပ်မဆိုးတာ ကိုကြီးလည်းသိပါတယ်၊ သင့် လန့်သွားတာက ရင့်ရဲ့ ဆိုရှယ်ကျ ခေတ်မီမှုကိုပါ”

“ရင့် ရုပ်မဆိုးတာ ကိုကြီးလည်း သိပါတယ်” ဟုသော သင့်၏စကားကြောင့် ဧဝံဂံထည် မျက်ဝန်းထဲ အရပ်မြင့်မြင့်လေးမှာ ရွှေညိုရောင်ဖြင့် ချပ်ရပ်သော ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရှိက်ကြီးဖိုထိ အသွယ်သွယ်ဖြင့် ဖြူနုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ပုံ ပေါ်လာသည်။

နဖူးမှာ ဆတ်ခွန်လေးနှင့် အသည်းပုံမျက်နှာလေးဖြင့် ထိုမိန်းကလေးသည် သေးသွယ်သော မျက်ခုံးကို နီညိုရောင်ဆူလျက် အရည်လုံသော သမင်မကဲ့သို့ မျက်လုံးများတွင် မျက်တောင်တော့များ ဝန်းရံလျက် ချွန်မြသောနှာတံလေးမှာ ထိပ်ဖျားတွင် အနည်းငယ် ကော့တက်လျက် မထူမပါး နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးနီနေသယောင်။

ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်၊ လှပသော ဆင်စွယ်လက်မောင်းများဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ခေတ်လွန်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင် ဘုံမလေးတစ်ယောက်အလားပင်။

“ကိုကြီးကတော့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ

မြန်မာဆန်ဆန်လှတာကိုပဲ သဘောကျတယ် ရင့်၊ ဒီခေတ်ဒီအခါမှာ ခေတ်နဲ့အမီ ဝတ်စားဆင်ယင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် လိုတာထက် ပိုတာမျိုးတော့ မြန်မာမျက်စိနဲ့ မစပ်အပ်တော့ဘူးလေ”

ရင့်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပေါ် ကိုကြီးဧဝံဂံထည် သဘောမကျဘူးဟု သင့် သိလိုက်၏။

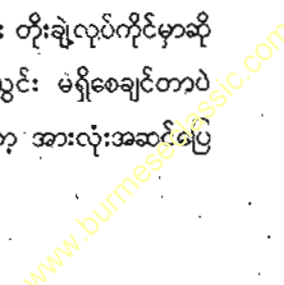
“သင့် နားလည်ပါတယ် ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပိုင်းအပိုင်းက မတူဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သင့်၊ ဒါကြောင့် သူများတွေကို ဝေဖန်တာထက် ကိုယ့်ဘာသာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ နေတာပဲကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ ဒါကြောင့် စရိုက်မတူသူတွေနဲ့ သင့်တို့ကလည်း နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး”

သင့်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမည်ဆိုတာ သိနေပါ၏။

“ကိုကြီး ပြောချင်တာကလည်း ဒီကို မယ်မယ် ဆန္ဒအရ ခြောင်းလာရတာဆိုပေမယ့် လုပ်ငန်းအားလုံး တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်မှာဆိုတော့ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ အမှားအယွင်း မရှိစေချင်တာပဲ သင့်၊ မနက်က မယ်မယ်ဆီ ဖုန်းဆက်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေ



ကြောင်းပြောလို့ ဝမ်းသာနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ မယ်မယ်က သင့်တို့မောင်နှမကို မန္တလေးလို ဇာတိမြေမှာ မနေစေချင်တာတော့ အံ့ဩမိတယ်”

သည်အချိန်ထိ မယ်မယ်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ နေလာသော သင့်သည် ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း တစ်ခါမျှ ပြန်မပြောဘူးခဲ့ပေ။ မယ်မယ်စီစဉ်တာ မှန်သမျှ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တာပင်။

သို့သော်

“သားနဲ့သမီးကို မယ်မယ် အရိပ်အောက်က ထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစ ပြစေချင်တယ်”

“မယ်မယ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

လွန်ခဲ့သော လပိုင်းလောက်က မန္တလေးရှိ ဇာမဏီစံအိမ်ကြီးမှာ မယ်မယ်ပြောခဲ့သော စကားပင်။

“ဒီက စိန်ဆိုင်နဲ့ ယက္ကန်းစင်တွေအားလုံး မယ်မယ် တစ်ယောက်နဲ့ အုပ်ချုပ်စီမံခိုင်နေမှတော့ သားနဲ့သမီးက ရန်ကုန်မှာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွား ထူထောင်ကြရမယ်”

“အို သမီးတို့က ဒီမှာလည်း မယ်မယ်လုပ်ငန်းတွေ ကူညီနေတာပဲ မဟုတ်လား”

သင့်မေးတော့ မယ်မယ်က ပြုံးလေ၏။

“သမီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မယ်မယ်ကို ကူညီလို့လည်း သားနဲ့သမီးဟာ စီးပွားရေးအမြင်တွေ ရှိလာပြီလေ။ ဒီတော့ သားက ရန်ကုန်မှာ ဇာမဏီကုမ္ပဏီ ဖွင့်ရမယ်၊ သမီးကတော့ စိန်ဆိုင်ဖွင့်ရမယ်”

“ဟင် ဒါဆို မယ်မယ်က ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း”

တစ်သက်လုံး မခွဲဖူးတာဆို သင့်က စိုးရိမ်စွာပြောတော့ မယ်မယ် လက်ကာ၏။

“ဒါက မယ်မယ်ရဲ့ ဇာတိမြေလေ၊ သမီးတို့မောင်နှမ

သွားပေမယ့် မယ်မယ်နားမှာ တခြားစောင့်ရှောက်မယ့် ဆွေမျိုးတွေ နဲ့တာပဲ၊ သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့ အညွနီဟာ မယ်မယ်လောင်းရိပ်အောက် မခံစေချင်ဘူးကွယ်”

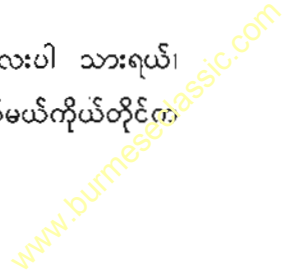
ပြတ်သားစွာ မယ်မယ်ပြောလာတော့ သင့်က ကိုကြီးအား လှမ်းကြည့်၏။ ကိုကြီးမိမိထင်ထည်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

“မယ်မယ်ဆိုလိုတာကို သားသဘောပေါက်ပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာတော့ စိတ်မချသလိုပဲ”

“ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဆိုတာ နီးနီးလေးပါ သားရယ်၊

နီးနီးခြားသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ မယ်မယ်ကိုယ်တိုင်က



ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်တာ သားတို့အသိပဲ”

အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေသော်လည်း မယ်မယ်၏ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်မှုကြောင့် အမြဲတမ်း လန်းဆန်းနေသည်။

“ကောင်းပါပြီ မယ်မယ်၊ ဒါဆို သားတို့ သွားပါ့မယ်”

“သင့်လည်း မယ်မယ့်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မယ်မယ့်ဆီး မကြာခဏ ဖုန်းဆက်နိုင်သလို လေယာဉ်နဲ့ပြန်လည်း ခဏပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ သင့် သိပါပြီ၊ မယ်မယ်ဆန္ဒအတိုင်း သင့် လိုက်သွားပါ့မယ်”

ထိုစကားကြားမှ မယ်မယ် မျက်နှာပြုံးသွား၏။ မယ်မယ် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဇာတိမြေကို သင့်တို့မောင်နှမ စွန့်ခွာခဲ့ပြီ။

သည်ရောက်တော့ စရိုက်မတူသော ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တွေ့ပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ရန်သာ အာရုံပြုခဲ့တာကြောင့် ကြာကြာမစဉ်းစားအားလိုက်ပေ။

✘ ✘ ✘

“ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ”

မနက်ခင်းစောစောထကာ ဘုရားကို အာရုံပြုရှိခိုးကန်တော့ သော ဇံဝင့်ထည်၏ အသံမဆုံးမီ...

ရုတ်တရက် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသော အင်္ဂလိပ် ခင်္ဃန်းခပ်မြူးမြူးအသံကြောင့် မှေးမှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းများ ချက်ခနဲပွင့်သွားရ၏။

ကြည့်စမ်း ဒီလိုအချိန်မှာ ဘယ်သူကများ ခေတ်ပေါ် အင်္ဂလိပ်သီချင်း ဖွင့်တာပါလိမ့်။ ဇံဝင့်ထည် သိရသလောက်တော့ မျက်ဝန်းကျင် အနီးအနားမှာလည်း နိုင်ငံခြားမိသားစုတွေ မရှိပါ။

ထိုစဉ် ဆူညံသံသဘွ ပိုမိုလာတာကြောင့် သူ အာရုံဆက် ပြုနိုင်ဘဲ နေရာမှထလိုက်၏။

“ဟာ”

ဘုရားခန်းမှထွက်ပြီး ဝရန်တာက ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ခြံတွင် ကက်ဆက်ကို အစွမ်းကုန်ဖြင့်လျက် ဖြူနေသော အသားအရေမှာ အနီရောင်အသားကပ် အေရီးဗစ်ဝတ်စုံဖြင့် သွက်လက်မြူးကြွစွာ ကနေသော ရင့်ကို တွေ့ရခိုက်...

ဖံဝင့်ထည်သည် မျက်စိကို ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့လေ၏။ သို့တိုင် ချွေးစို့နေသော အသားကပ်ဝတ်စုံကြောင့် လှပအချိုးကျသည့် ရင့်၏ခန္ဓာကိုယ်အား မျက်ဝန်းထဲ ပုံရိပ်ပါလာတဲ့အထိ။

ဟား...သွားစမ်းကွာ။

မနက်ခင်းစောစော မမြင်သင့်တာကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် ဖံဝင့်ထည်ရင့်ထဲ အနည်းငယ် ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားခြင်းကို ချက်ချင်း တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။

“ကိုကြီး စောစောစီးစီး အင်္ဂလိပ်သီချင်းသံကြားရတာ ဘယ်ကလဲဟင်”

အောက်ထုပ်မှာ ဆွမ်းချက်ပြီး ယူလာသော သင့်က ဖံဝင့်ထည်နှင့်ဆုံတော့ အံ့ဩသလိုမေးတော့...

“ဒီအနီးအနားကပဲနေမှာပေါ့ သင့်ရယ်၊ ကဲ ကဲ ကိုကြီး

သမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

မျက်နှာမပျက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေဆယ်ပြီး ဖံဝင့်ထည်ပြောပြီး ထွက်လာ၏။

မျိုးမြတ်သင့်က ဘုရားကို ဆွမ်းကပ်လိုက်သည်။ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် အာရုံပြုမရတာမို့ လေသာဆောင် ထွက်လိုက်တာ...

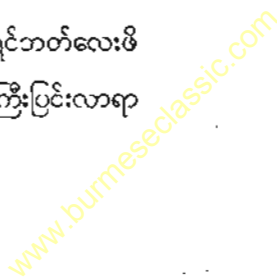
“အို”

ရင့်တစ်ယောက် အေရီးဗစ် ကနေခြင်းပါလား။ ကြည့်စမ်းခါကို စောစောက ကိုကြီးလည်း မြင်သွားခဲ့ပုံ။

မိန်းကလေးချင်းပေမယ့် မျိုးမြတ်သင့်လို ဣန္ဒြေရှင်မလေးအဖို့ ဒီလိုအဝတ်အစား ပါရုံမျှလေး ဝတ်စုံမျိုးနှင့် ကိုယ်ကာယအလှကို အစွမ်းကုန် ဖော်ပြသလိုဟန်ကြောင့် ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲ၍ အိမ်ထဲအမြန်ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

“အမယ်လေး ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကိုကြီးမြင်သွားတာ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်”

ရင့်ကိုယ်စား သင့်မှာ မျက်နှာလေးနီ၊ ရင်ဘတ်လေးဖိသွက် ကြိတ်ရှက်နေလေ၏။ သည်လိုပုံစံမျိုး သင့် ကြီးပြင်းလာရာ



ဝန်းကျင်မှာလည်း မရှိတာကြောင့် ဆန်းကြယ်နေတာအမှန်။

သို့သော် ရင့်အတွက်ကတော့ ဒီလိုပုံစံဟာ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဟန် ဖြစ်နေပုံမို့ သင့်တို့နှင့် တကယ်ပဲ ခြားနားနေပါလားဟု သက်ပြင်းလေးချကာ တွေးမိလေ၏။

“သင့်ရေ”

“ဪ...ဒွေးလေး”

မယ်မယ်က သင့်တို့မောင်နှမနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်စန်းကို အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ကိုင်ရန် တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းပါ။

“ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးပြီလား သင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒွေးလေး၊ ဘုရားတော့ နောက်မှ အာရုံပြုတော့မယ်”

“ဘာလဲ သင့်၊ သီချင်းသံကြောင့်လား”

အင်္ဂလိပ်သီချင်းသံကို ဒေါ်စန်းလည်း ကြားတာမို့ သင့်အား မေးလိုက်၏။

“မနက်စောစော ဒီလောက်ဆူညံနေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒွေးလေးရယ်”

“အေးကွယ်၊ အလိုက်ကမ်းဆိုးမဘိ ဘယ်အိမ်ကပါ

မိမ့်”

ဒေါ်စန်းက ပြောရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လေ၏။

“ဟော့တော် ဟိုဖက်ခြံက မရွှေချောပါလား”

အနီရောင် အသားကပ် အေရိုးဗစ်ဝတ်စုံနှင့် ရင့်ကိုမြင်

မိတ် ဒေါ်စန်းမျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အမယ်လေး လေး တစ်ကိုယ်လုံး အရှိကိုအရှိအတိုင်း

အာထားသလိုပါပဲလား သင့်ရဲ့”

“သင့် မြင်ပြီးပါပြီ ဒွေးလေး”

ဝင်းဝါနုထွေးသော မျက်နှာလေး အနည်းငယ် ပန်းသွေး

ထင် လွမ်းလျက် သင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟို ဟို သခင်လေးကော မြင်သွားပြီလားပဲ သင့်”

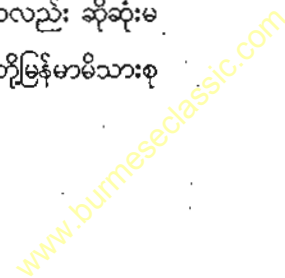
သင့် သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချကာ...

“ကိုကြီးတော့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတယ် ဒွေးလေး”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ ကြည့်ပါဦး မြန်မာမိန်းကလေး

ဖြစ်ပြီး ဝတ်စားမှုက ရဲတင်းလိုက်တာ မိဘတွေကလည်း ဆိုဆုံးမ

နေလေရောသလားပဲ၊ ဒီလို အာရုံကချိန်ဆိုတာ တိုမြန်မာမိသားစု



တွေအဖို့ ဘုရားမှာ အာရုံယူကြတဲ့ အချိန်မျိုးကိုမှ ဘိုသီချင်း ဆူညံဆူညံ ဖွင့်နေလိုက်တာ၊ တကယ်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမှ အားမပေးပါလား သင့်ရယ်”

တစ်သက်လုံး မယ်မယ်နှင့်အတူနေလာသော ဒေါ်စန်းအဖို့ ဒီလိုမြင်ကွင်းကို လက်မခံနိုင်အောင်ပင်။

“ဪ ဒွေးလေးရယ်၊ သူ့ခြံထဲသူကတာပဲ သင့်တို့ထက် ဘာပြောလို့ရမှာတဲ့လဲဟင်”

“ကိုယ်ပြောလို့မရတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် သင့်၊ ငါ့အိမ် ငါ့ခြံထဲမှာ ငါ့ကြိုက်သလိုလုပ်မယ်ဆိုတာမျိုးက လူမှုအသိနည်း လွန်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရစေ မကောင်းဘူးလေ”

ဒေါ်စန်းပြောတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုစကားမျိုး ရင့်တိုက်ကြား လျှင် လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

သူ့ခြံ၊ သူ့အိမ်မှာ လွတ်လပ်စွာနေခြင်းကို ဘယ်သူ့တာ လို့ ရနိုင်မှာလဲ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်စန်းကို ဆွဲခေါ်ခဲ့၏။

“လာပါ ဒွေးလေးရယ် ကိုကြီးပြန်လာရင် မနက်စရာ အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ကြပါစို့”

“အေး အေး ဒီရောက်မှ သခင်လေးက နန်းကြီးသုပ် ကောင်းကောင်း မစားရလို့ ပြောနေတာ”

“အဲဒါသိလို့ ဒီနေ့ သင့်ကိုယ်တိုင် စပါယ်ရယ် နန်းကြီး သုပ်မှာလေ၊ ဒွေးလေးက ဟင်းချိုကောင်းကောင်းလုပ်ပေးနော်”

“အေးပါကွယ်”

လိမ္မာယဉ်ကျေးသော မျိုးမြတ်သင့်လို မိန်းကလေးက ဒေါ်စန်းကို အိမ်၏ ကူဖော်လောင်ဖက်ထက် မိသားစုလို ဆက်ဆံ လေသည်။

မနက်ခင်းမှာ အဖြူရောင်နုနု ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လက်စကလေး ဖြင့် အပြာနုမှာ အဖြူရိပ်နွယ်များပါသော လုံချည်ဆင်လေးနှင့် ဆွဲဝတ်ကာ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေးဖြင့် ရွှေဘိုရှင်မတောင်သနပ်ခါး ဝတ်စစ်လေးကို မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးထက်မှ ရေကျလေးလူးလျက် ဘက်သရေရှိစွာ မျိုးမြတ်သင့်၏ အလှက အေးချမ်းနေသည်။

အထူးတလည် ကျန်းမာရေးအတွက် အားကစားလုပ်ရန် အင်အား အိမ်မှုကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တာတတ်သော သင့်၏ နည်းခန္ဓာလေးမှာ လေ့ကျင့်ခန်းယူထားတာထက်ပင် ပို၍အချိုးကျ တတ်နေ၏။

“ဟင်း ဟိုဘက်က ဘိုမထက် ငါတူမက အပုံကြီးသာ တဲ့အလှပဲ”

ဟု ဒေါ်စန်းသည် မဆီမဆိုင် ရင့်နှင့် သင့်ကို ယှဉ်တွဲ တွေးလျက် နောက်ဆုံး လူသဘောသဘာဝအရ ကိုယ့်ငါးချဉ်က ကောင်းတယ်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။

မကြာခင် ဇီဝင်ထည်က လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာရာ အေးရီးဗစ်ကပြီးသွားသော ရင့်က တွေ့သွား၏။

“အလို အိမ်ရှေ့မင်းသားပါလား”

ရင့်တို့နှင့် ဘယ်လိုမှ စရိုက်မတူသော မြန်မာဆန်ဆန် တောဟန်များနှင့် ဇီဝင်ထည်ကို ရင့်က ဘာသာကြိတ်၍ ခေါ်သည် က အိမ်ရှေ့မင်းသားတဲ့။

သို့သော်ငြား ပြာလဲ့သော မိုးကောင်းကင်အောက်မှာ ကြည်လင်ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်၊ မြင့်မားကျစ်လစ်သော အသွင်နှင့် အပြာနုရောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို နက်ပြာရင့်ရောင် ကွက်စိပ် လုံချည်ဖြင့် ရှင်းသန့်စွာ တွဲဝတ်ထားတာ တွေ့ရတော့ ရင့်မျက်စိထဲ အလိုလို ကြည့်ကောင်းနေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဇီဝင်ထည်က ခြံရှေ့မှ ဖြတ်အလျှောက်တွင် ရင့်သည်

စုတ်တရက် ပေါ်လာသောအကြံဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပြေးထွက်လျက်

“ကိုဇီဝင်ထည်”

“ဗျာ”

ရင့်၏ခေါ်သံကြောင့် ဇီဝင်ထည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ သည်။

“အဟင်း...ကိုဇီဝင်ထည် လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာ လားဟင်”

“ဗျာ၊ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

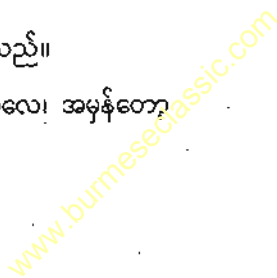
အေးရီးဗစ်ကပြီးစမို့ ချွေးစို့နေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချပ်ရပ် လှ၏။ ရှိုက်ကြီးဖိုငယ် အသွယ်သွယ်ကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသော ဇီဝင်ထည်က နီမြန်းသော မျက်နှာဖြင့် ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ် ၏။

သည်လို အကြည့်လွှဲပစ်တာကိုပဲ...

“အမယ် ငါနှုတ်ဆက်တာကိုတောင် သူက မကြိုက် သလိုပုံစံနဲ့”

ဟု အလိုမကျစွာ ရင့် တွေးမိလိုက်သည်။

“ရင့်လည်း ခုပဲ အေးရီးဗစ်ကပြီးတာလေ၊ အမှန်တော့



ရင့်ကလည်း လမ်းလျှောက်ချင်တာ၊ အဟင်း ခုတော့ ခြိန်းချင်း အဖော်ရှိပြီဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပဲ”

“ဗျာ...ဟို ကျွန်တော်က”

“နောက်နေ့တွေ ရင့်လည်း ကိုဝံ့ဝံ့ထည်နဲ့အတူ လမ်း လျှောက်လိုက်မယ်နော်၊ ကဲ ဘိုင်”

ရင့်က ပြောချင်ရာပြောပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတာကြောင့် ဝံ့ဝံ့ထည်မှာ သက်ပြင်းချကာ ကျန်ရစ်လေ၏။

မလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။



“ကိုကြီး သင့်ရဲ့နန်းကြီးသုပ်က စားမကောင်းဘူးလား

ဟင်”

မန္တလေးနန်းကြီးသုပ်စစ်စစ် ကြက်သားနိုင်ချင်း၊ ပဲမှုန့် များများ၊ ဆီချက်ရွဲရွဲနှင့် မုန့်ကြပ်ခြောက်ကြော်တို့ဖြင့် စီးပိုင် အောင် သုပ်ကာ ကြက်တောင်ပံ၊ ကြက်ခေါင်း၊ ကြက်ခြေထောက် တို့ဖြင့် ကြက်သွန်နီကို အကွင်းလိုက်လှီး၍ သံပရာရည်ဆမ်း အချဉ်လုပ်ထားသည်။

သင့်လက်ရာမို့ ပြောစရာမလိုအောင် ကောင်းပေမယ့် သင့်က ရင့်နှင့်တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်ကြောင့် ဝံ့ဝံ့ထည်မှာ ကိုယ် နှိပ်ခင်မှာပဲ သက်ပြင်း မကြာခဏ ချမိရတဲ့အဖြစ်။

“ကိုဝံ့ဝံ့ထည် အဖော်ရှိတော့ ရင့် လမ်းလျှောက်ဖော်

ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် သူ အခက်တွေ့နေရပြီ။ ဒါကို သင့်ထံ
တစ်မျိုးထင်ဟန်ဖြင့် မေးလာမှ လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရလျက်

“ဟင် သင့်လက်ရာ နန်းကြီးသုပ်က သိပ်စားလို့ကောင်
ပါတယ်ကွယ်”

“တကယ်လား ကိုကြီးရဲ့၊ ဒါဆို ကိုကြီးက ဘာကြောင့်
သက်ပြင်း ခဏခဏ ချနေရတာလဲဟင်”

သည့်တော့လည်း ဇံဝင့်ထည်က ညီမဖြစ်သူကို အနီ
ပြောဖြစ်၏။

“အဲဒါက တခြားအကြောင်းကြောင့် သင့်ရဲ့”

“ဘာအကြောင်းများလဲ ကိုကြီးရယ်၊ သက်ပြင်းမကြာ
ခဏ ချပုံထောက်တော့ ကိုကြီး စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စတစ်မျိုးနဲ့ ကြုံဖူး
ပြီထင်တယ်”

အကင်းပါးလှသော ညီမငယ် သင့်ကြောင့် ဇံဝင့်ထည်
ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးမိ၏။

“ဟုတ်တယ် သင့်ရေ၊ မနက်က ဘုရားအာရုံပြုမှရင်
လမ်းလျှောက်ပါတယ် အပြန်မှာ”

“အပြန်မှာ ဘာဖြစ်လဲ ကိုကြီး”

သင့်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလာ၏။ ဒေါ်စန်းကလည်း
နားစွင့်နေသည်။

“အပြန်မှာ ဟိုဖက်ခြံက ရင့် ထွက်လာပြီး ကိုကြီးကို
နှုတ်ဆက်တယ်လေ”

“ဟင်”

“ဟော့တော် ဟိုဝတ်စုံကြီးနဲ့”

ရင့်မှာ ကိုကြီးအားထွက်၍ နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုတာကြောင့်
သင့် အံ့ဩသွားသလို နားစွင့်ထားသော ဒေါ်စန်းကလည်း အနီ
ရောင် အသားကပ် အေရိုးဗစ်ဝတ်စုံကို မြင်ယောင်လျက် ရင့်ဘတ်
ဖိလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သင့်၊ သူကထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်လာတော့
ကိုကြီးလည်း မတတ်သာဘူးလေ”

“ဟို ဟို ရင့်က ဟို ဟိုဝတ်စုံနဲ့”

မျက်နှာလေးနီလျက် ထစ်ငါ့စွာ သင့် မေးလာတော့
ဇံဝင့်ထည်ကလည်း မျက်နှာနီနီဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုကြီးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပေမယ့် မျက်နှာလွဲနေလိုက်
ပါတယ် သင့်”

“ဟင်း တော်သေးတာပေါ့”

သက်ပြင်းလေးချကာ သင့်ပြောပေမယ့် ဒေါ်စန်းကတော့ သခင်လေး ဘယ်လိုပဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါစေ အဲဒီပုံစံကို တစ်ချက် တော့ မြင်လိုက်မှာသေချာတယ်ဟု စိတ်မသက်မသာ တွေးမိ၏။

ရင့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး လုံခြုံမှုမရှိတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့များ သခင်လေးကိုထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်ရတယ်လို့...

မြန်မာဆန်မှုကိုသာ မြတ်နိုးသော ဒေါ်စန်းကတော့ ရင့်ကို ဣန္ဒြေမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်သာ မြင်မိလေ၏။

“မတော်နဲ့ သင့်ရေ၊ အဲဒီရင့်က ကိုကြီးလမ်းလျှောက်တာ မြင်ပြီး အဖော်ရပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုကြီးနဲ့အတူ သူလည်း လမ်းလျှောက်မယ်တဲ့”

“အို”

“ဘုရားရေ”

သင့်က အံ့သြရုံသာရှိ၏။ ဒေါ်စန်းက မျက်လုံးပြူး၍ ဘုရားတလေသည်။

“ကို ကိုကြီးက ဘာပြန်ပြောခဲ့လဲဟင်”

ရင့်လိုခေတ်မီရဲတင်းသည့် မိန်းကလေးမျိုးနှင့် ကိုကြီးတို့

အတူသွားလာမည့်အဖြစ်အား သင့် မကြိုက်နှစ်သလိုပါပဲ။

သင့်မေးတော့ ဇံဝင့်ထည်က ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကိုကြီးက အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ အတူသွားဖို့ ဘယ်လက်ခံ ခါမလဲ သင့်ရယ်၊ ခက်တာက ကိုကြီးဘာမှမပြောရသေးခင် ရင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟင် ဒါဆို ကိုကြီးနဲ့အတူ မနက်ဖြန် ရင့်က လမ်းလျှောက်လိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို သင့်ကလည်း ဘာလို့ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ရမှာလဲ၊ သခင်လေး လမ်းမလျှောက်ဘဲနေရင် ပြီးတာ ပဲဟုတ်လား”

သည်တစ်ခါတော့ မနေနိုင်စွာဘဲ ဒေါ်စန်း ဝင်ပြောလိုက် ၏ ရုတ်တရက် ခေါင်းထူပူသွားသော သင့်မှာ ဒေါ်စန်းပြောမှ အဖြေရသွားဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုကြီး လုံးဝ လမ်းမလျှောက်နဲ့”

“အေးပါသင့်ရယ် ကိုကြီးလည်း ဒီအတိုင်း စဉ်းစားထား ပါတယ်”

“အို ဒါအကောင်းဆုံးပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

ယခုမှ သင့်မျက်နှာလေး ပြုံးသွားနိုင်၏။ ဒေါ်စန်းလည်း တိတ်တဆိတ် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ထိုစဉ်

“တီ”

“ဟော လူခေါ်ဘဲလဲသံပါလား၊ ခဏနေဦး ကိုကြီး ရင့်များဖြစ်နေမလားပဲ၊ သင့် ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သင့်က အနားမှထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်အထိ ရင့်လိုက်လာတယ်ဆိုလျှင်တော့ သင့် ဘာပြောရမလဲ။

သို့သော်

“ဟင် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သင့်၊ အိမ်မှာ နှင်းဆီတွေပွင့်တာနဲ့ သင့် ကို သတိရလို့ လာပေးတာပါ။”

တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ် အစိမ်းနုရောင် စပွိုရုပ်၊ ကလိန်စေ့ရောင် သဏ္ဍလပ်ပျော့ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဒေါက်တာကိုကိုတင့်ကို နှင်းဆီ ပန်းစည်းကိုင်လျက် တွေ့လိုက်ရတော့ သင့် မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏ ကိုကိုတင့်က ပြုံးကာ

“ကျွန်တော့်ကို ခြံတံခါး ဖွင့်မပေးတော့ဘူးလား သင့်”

“ရှင် ဪ၊ ဟို ဟုတ်ကဲ့”

လူမှုရေးရှိတာကြောင့် သင့်မှာ အားနာဟန်လေးဖြင့် တံခါး နှင့်ပေးလိုက်ရသည်။ ကိုကိုတင့်မှာတော့ မနက်ခင်းစောစော အဖြူ ရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်စကလေးနှင့် အပြာနုနုမှာ အဖြူရိပ်ပါတဲ့ လှဲချည်လေးဖြင့် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး၊ သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် ကျက်သရေရှိစွာ လှပနေသော သင့်အား ခပ်ပြုံးပြုံး ငေးကြည့်မိ လေ၏။

အေးချမ်းလိုက်တာ။

လန်းဆန်းနေတဲ့ စံမယ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကြည့်ရသလို ချစ်လား။

သေချာတာကတော့ ကိုကိုတင့် တွဲနေသော မိန်းကလေး နားသည် သင့်လောက် အေးမြစွာ မလှကြခြင်းပေ။

“နှင်းဆီပန်းတွေကို သင့် ကြိုက်ပါတယ်နော်”

“ရှင် ကျွန်မ”

ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပန်းများကို သင့်ထံ လှမ်းပေးရင်း နို့ကိုတင့်က ပြုံး၍မေး၏။

သင့်မှာ ယူရခက်ဟန်ဖြင့်

“ဟို အိမ်မှာက ဘုရားတင်ပြီးသား ပန်းတွေရှိတယ်ဆို တော့”

“ယူလိုက်ပါ သင့်၊ ဒေါက်တာက တကူးတကလာ ပေးနေတာပဲ”

“ဟင် ကိုကြီး”

ဘယ်အချိန်က ထွက်လာမှန်းမသိသော ဇီဝိတဇာတိ အသံ ကြောင့် သင့် အံ့သြသွား၏။ ကိုကိုတင့်ကလည်း ဇီဝိတဇာတိ တွေ့လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက် ရှက်သလိုဖြစ်သွားပေမယ့်

“ခြံထဲမှာက နှင်းဆီပန်းတွေများတယ် ကိုဇီဝိတဇာတိ၊ ဒါကြောင့် ဒီနားကဝန်းကျင်ကို ဘုရားပန်းတင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့က ပေးတတ်ကြတယ်လေ”

ကိုကိုတင့်အပြောကို ဇီဝိတဇာတိက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ ကိုယ့်ခြံနီးချင်း ဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတိရတာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဒါပေ မယ့် သင့်ကြိုက်တာက စံပယ်ပန်းဗျ”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့”

ဇီဝိတဇာတိက ကြောင့် ကိုကိုတင့်မှာ လက်ထဲက နှင်းဆီ ပန်းကို လွှင့်ပစ်ရမလိုပါပဲ။ ကိုကိုတင့် မျက်နှာပျက်သွားတာမြင် တော့ ရုတ်တရက် သင့် အားနာသွားရ၏။

“ဘုရားပန်း တင်ပြီးပေးမယ့် ဒီနှင်းဆီပန်းတွေကို ဧည့်ခန်း ထဲမှာပဲ အလှထိုးလိုက်ပါ့မယ် ကိုကြီး”

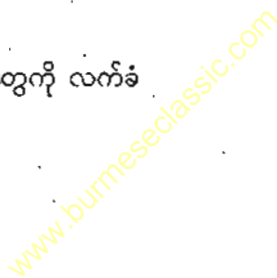
သင့်အပြောကြောင့် ကိုကိုတင့်မျက်နှာ ပြန်ကြည့်လင် လာစဉ်

“အေးလေ ဒါလည်း အဆင်ပြေတာပါပဲ၊ ကဲ ရောက်မှ တော့ ဒေါက်တာလည်း အိမ်ထဲဝင်ပါဦး၊ သင့်လက်ရာ နန်းကြီးသုတ် စားရအောင်လို့ဗျာ”

“ဟာ နေပါစေ ကိုဇီဝိတဇာတိ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ဘရိတ် ခတ် စားပြီးခဲ့တာပါ၊ ကဲ ကိုဇီဝိတဇာတိနဲ့ သင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အို နှင်းဆီပန်းတွေအတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ” ကိုကိုတင့် လှည့်အထွက်မှာ သင့်က ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ကိုကိုတင့် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ

“ရပါတယ် သင့်၊ ခုလို ကျွန်တော့်ပန်းတွေကို လက်ခံ



ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီဗျာ၊ ကဲ သွားပြီနော်”

နောက်မှ သင့်က သက်ပြင်းလေးချ၍ ကျန်ခဲ့သည်။
ခံဝင့်ထည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နေရာတွင်မရှိဘဲ အိမ်ထဲဝင်
သွားလေပြီ။



“ကိုခံဝင့်ထည်”

“ဟင် ရင့်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရင့်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ခံဝင့်ထည်
သွား၏။ သည်နေ့ လမ်းလျှောက်တာကို တမင်ပဲ ရင့်တို့ခြံ
က မဖြတ်ဘဲ တစ်ဖက်လမ်းမှ ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။

သည်လိုရှောင်ကာမှ အဖြူရောင် ထရပ်ဆုတ်စုံလေးနှင့်
ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုခံဝင့်ထည်၊ ရင့်မှာတော့ ဒီနေ့
ရိုးဗစ်လှေကျင့်တာကို ဖျက်ပြီး စောင့်နေတာ”

“ဟို ကျွန်တော်”

ရုတ်တရက် ခံဝင့်ထည် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်မိ၏။
ဘာတော့ ခံဝင့်ထည် တမင် သူမကိုရှောင်မှန်းသိ၍ ခပ်မဲ့မဲ့လေး

ပြုံးလိုက်သည်။

“ရင့် သိပါတယ်ရှင်၊ ကိုဇံဝင့်ထည်က ရင့်ကို တမင်ရှောင်သွားတယ်ဆိုတာ”

“ဗျာ”

ယခုလိုပြောတော့လည်း ဇံဝင့်ထည်မှာ ရင့်ကို အားနည်းသွားရ၏။ ရင့်က ရွှေညိုရောင်ဆံပင်လေးများကို ခပ်မြင့်မြင့်လေးစုစည်းထားတာကြောင့် လှပသော အသည်းပုံမျက်နှာလေးက ရှင်းလင်းစွာ ပေါ်နေ၏။

“နေပါဦးရှင် ရင့်မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ကိုဇံဝင့်ထည်က မင်းမျိုးမင်းဆွေတွေက ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ ခေါ်ရပြီး တခြားသူမိမိတော့နဲ့ မခေါ်ရဘူးတဲ့လားဟင်”

ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး ရင့် မေးတော့ ဇံဝင့်ထည်မျက်နှာက တစ်ချက်ပျက်သွားပြီး...

“ဟာ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ကမန်းကတန်း ငြင်းလိုက်၏။

“ဒါဆို ကိုဇံဝင့်ထည်က ရင့်ကို မခေါ်ချင်တာကြောင့်လဲ”

လူပုံစံက ခေတ်မီသလို စကားပြောလည်း ပွင့်လင်းတတ်သော ရင့်ပါလားဟု ဇံဝင့်ထည် တွေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရင့်ကို မခေါ်ချင်တာမျိုး မရှိပါဘူးဗျာ”

“ညာတာ ကိုဇံဝင့်ထည်ညာတာ ရင့်သိတယ်၊ ရင့်ကို မခေါ်ချင်လို့သာ ဒီနေ့ ကိုဇံဝင့်ထည် တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာပေါ့”

ကလေးတစ်ယောက်လို ရင့်ပြောတော့ ဇံဝင့်ထည်မှာ နှိပ်လုပ်ရပ် လူမိသွားတာကြောင့် မျက်နှာပူသွား၏။

“တမင်ရှောင်ထွက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မနေ့က ဇံဝင့်ထည်က လမ်းလျှောက်လိုက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မသင့်တော်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“ဘာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ကိုဇံဝင့်ထည်၊

ကိုဇံဝင့်ထည်နဲ့အတူ ရင့် လမ်းလျှောက်လိုက်တာ မသင့်တော်ဘူးလား”

ရင့်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ဒီလိုမျိုးစကားပြောတာ ပထမဆုံးမို့ ဆန်းကြယ်၏။



တကယ်တမ်း ဇံဝင့်ထည် နေရာမှာ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုရင် ရင့်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရမည့် အခွင့်အရေး မျိုး ဘယ်အလွတ်ခဲပါ့မလဲ။

သို့သော် ဇံဝင့်ထည်ကတော့

“ဟုတ်တယ် ရင့်၊ ကျွန်တော်နဲ့ရင့်တို့က ခြိမ်းချင်းတွေပေမယ့် သူစိမ်းတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူလမ်းလျှောက်တာ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ရင် ဘယ်လိုဝေဖန်ကြမလဲ”

“ဒါ ရင့်အတွက် စဉ်းစားတာလား၊ ကိုဇံဝင့်ထည်အတွက် စဉ်းစားတာလားဟင်၊ ပြောပါဦး”

မခံချင်စိတ်လေးဖြင့် ရင့်က ဇံဝင့်ထည်မျက်နှာကို ခပ်နူးကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။ ဇံဝင့်ထည်ကလည်း တည်ငြိမ်ပြတ်သရွာဖြင့်

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက်ပါ ရင့်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတွေးဟာ ကိုဇံဝင့်ထည်အတွက် စဉ်းစားတာပဲ၊ ဒီမှာ ကိုဇံဝင့်ထည် ခုခေတ်ဟာ ဘိုးတော်ဘုရား ခေတ်မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ သိပ်ကို ခေတ်မီနေတဲ့အချိန်မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတူတွဲသွားတဲ့

အုပ်တိုင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူထိုင်တိုင်း မရိုးသားဘူးလို့ ဆင်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

အင်မတန်မှ ခေတ်မီသော ရင့်က ရှေးဟောင်းအယူအဆ လက်ကိုင်ထားနေသည့် ဇံဝင့်ထည်အား စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ မြန်မာတွေလေ၊ မြန်မာတွေဆိုတော့ မြန်မာအယူအဆ နည်းနည်းတော့ ရှိကြမှာပဲ မဟုတ်လား ရင့်”

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီအယူအဆ လက်ကိုင်တွေကို နည်းနည်းလေးမှ ကရမစိုက်ဘူး ကိုဇံဝင့်ထည်၊ ကျွန်မနားလည်တာ ပဲ ရှင်ဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ရမှာမျိုးကို ရှင့်ဂုဏ်သိက္ခာ ဝိနိဂ်မယ်လို့ တွေးနေခဲ့လို့ ဒီစကားမျိုးပြောတာပါ၊ အဟင်း အတယ်တော့ ကျွန်မအပြစ်ပဲလေ၊ ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဇံဝင့်ထည် ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ရင့် လှည့်ထွက်သွားလေ စိတ်မော့စွာ ကျန်ရစ်သူက ဇံဝင့်ထည်။ အမှန်တော့ ရင့်ပြောလို သူဂုဏ်သိက္ခာအတွက်လည်း ထိန်းလိုက်တာဖြစ်သည်။

ရင့်လို ခေတ်မီလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်



ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်ပေမယ့် ဇံဝင့်ထည်အတွက် ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်နေတာ မဟုတ်လား။

“တောက် ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ တောသားကိုမှ ငါက အရောသွားဝင်မိတာကိုး”

ထိုအတွေးက ဇံဝင့်ထည်နားမှ ခံရခက်စွာ လှည့်ထွက် လာသော ရင့်ထံမှ ဖြစ်၏။

“ကြည့်စမ်း ရင့်ဆိုတဲ့ ငါလိုမိန်းမမျိုးကို မျက်နှာလုပ်ချင် တဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီး၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊ ဂုဏ်ခနာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ ငါ့ကို မတူမတန်သလို ပြောလိုက်တာများ ငါနဲ့တဲ့သွားရင်ပဲ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာစိုး ဟန်နဲ့”

ရင့်မှာ တစ်ယောက်တည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေ၏။ တကယ်လည်း ကျယ်ဝန်းသော မြဲကြီးထဲမှာ ခေတ်မီလှပသော ပုံစံဖြင့် ခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်ထားသော ရင့်တို့၏ အဖြူရောင် တိုက်ကြီးမှာ ဇံဝင့်ထည်တို့၏ ရှေးကျသော ပုံစံထက်ပို၍ ကောင်းလှ သည်မဟုတ်လား။

ဟင်း...ကြည့်နေ ရင့်အကြောင်း သိရစေမယ်။

ဇံဝင့်ထည်အပေါ် မကျေနပ်သော ရင့်က တစ်ယောက်

ည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်လေ၏။

“ငါပြောတာ လွန်သွားပြီထင်တယ်၊ ရင့်မာနကို ထိခိုက်

လို ဖြစ်သွားသလား”

ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇံဝင့်ထည်မှာလည်း အားနာစိတ်ဖြင့်

မိ၏။

“အင်း ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပဲ၊ ငါ့အတွက်ထက်

ကလေးဖြစ်တဲ့ သူ့အတွက်လည်း ပါတာပဲ၊ ရင့်နေရာမှာ သင့်က

ထိုတင့်နဲ့ မနက်တိုင်း လမ်းအတူတွဲလျှောက်မယ်ဆိုရင်လည်း

ပြန်နိုင်ဘူးလေ”

ညီမချင်း စာနာလျက် ရင့်အပေါ် သူပြောတာ မလွန်ပါ

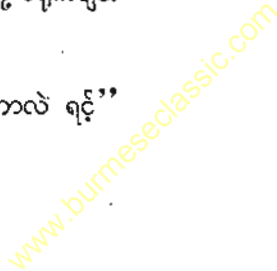
ဇံဝင့်ထည် စဉ်းစားပြန်သည်။

သို့သော်...

ဣန္ဒြေရှင်မလေး သင့်နှင့် ခေတ်မီသော ရင့်တို့ စရိုက်ချင်း

ခြားပုံကို ဇံဝင့်ထည် မစဉ်းစားမိခြင်းပင်။

“စောစောစီးစီး မျက်နှာက ဘာဖြစ်လာတာလဲ ရင့်”



အိမ်ထဲအဝင်မှာ ကိုကိုတင့်နှင့် ရင့် လာတွေ့နေ၏။

“အတော်ပဲ ကိုကိုကို ရင့် ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ရင့်ရဲ့”

သည်တစ်ခါ သင့်အတွက် စံပယ်ပန်းများပေးဖို့ စိတ်ကူး
နေသော ကိုကိုတင့်က အလိုက်သင့်မေးတော့

“ဒီမှာ ကိုကိုလည်း ဟိုဘက်ခြံကိုသွားဖို့ နည်းနည်းနဲ့
စိတ်မကူးနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း ရင့်”

“အို အဲဒီခြံကဟာတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မင်းမျိုးမင်းဆေး
ဆိုပြီး အသားလွတ် ဘဝင်မြင့်နေတာ ကိုကိုရဲ့၊ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း
ကလွဲပြီး တခြားလူတွေကို မခေါ်ချင်သလိုလို မပြောချင်သလိုလိုနဲ့”

ရင့်ပြောတာ မှန်တယ်ဟု ကိုကိုတင့် စိတ်ထဲက ထောက်ခံ
လိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ မဟာဆန်၍ လှပသော သင့်အ
တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတာ ကိုယ်တိုင်တားမရပါလား။

“ငါ့ညီမတော့ စောစောစီးစီး ခံဝင့်ထည်နဲ့ ပြဿနာဖြ
လာပြီထင်တယ်”

အိမ်မှာအငယ်ဆုံးမို့ ဗိုလ်အကျဆုံးဖြစ်သော ရင့်

နည်းနည်းလေးမှ မခံတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို သိစွာ ကိုကိုတင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူ တော်တော်မုန်းဖို့
ကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်တစ်ပါးများ ထင်နေလားမသိ
ဘူး”

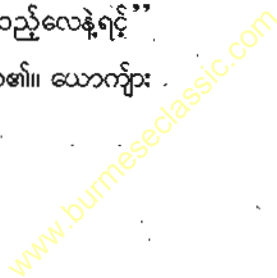
“ဘာလဲရင့် ခံဝင့်ထည်က ရင့်ကို ဘာစော်ကားလိုက်
သလဲဟင်၊ ပြောစမ်း”

ညီမထိတော့ အစ်ကိုပီသစွာ ကိုကိုတင့် မခံနိုင်သလို
မေး၏။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော ကိုကိုတင့်ကလည်း အမှန်
အတိုင်းပြောရလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးစိုက်တတ်သူမဟုတ်။

မျိုးမြတ်သင့်နဲ့ကြံမှလေ ကိုကိုတင့်စိတ်က အနည်းငယ်
ဆူပူပျောင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

“အို ကိုကိုတင့်ကလည်း ခံဝင့်ထည်က ရင့်ကို ဘာစော်
ကားရဲမှာလဲ၊ ရင့်အကြောင်းလည်း ကိုကိုသိသားနဲ့”

“အေးလေ ဒါဆိုပြီးတာပါပဲ၊ ကိုယ့်အပေါ် အရေးမစိုက်
ဘဲလူမျိုး စိတ်အမောခံပြီး အတွေးထဲတောင် မထည့်လေနဲ့ရင့်”
ကိုကိုတင့်က ထိုမျှပြောပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ယောက်ျား



ချင်း ပြဿနာဖြစ်မည်စိုး၍ ရင့်က ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် ကိုကို
တင့်အား တမင်မပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

✘ ✘ ✘

“သင့်”

“ဟင် ဒေါက်တာ”

လက်ထဲမှာ ဖြူလှမွှေးပွံ့သော စံပယ်ပန်းကုံး အထပ်လိုက်
နှင့် ကိုကိုတင့်ကိုတွေ့တော့ သင့်မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။
သည်မနက် ရပ်ကွက်ထဲရှိဈေးသို့ သင့်လာခြင်းဖြစ်၏။
ဒေါ်စန်းမှာ ဒူးနာနေ၍ အိမ်ထဲမှာနေစေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သင့်ကြိုက်တဲ့ စံပယ်ပန်းတွေ ကျွန်တော်
ချလာတယ်”

ကိုကိုတင့်က လှပကျက်သရေရှိသော သင့်မျက်နှာလေး
အား နူးညံ့စွာကြည့်ရင်း အပြုံးများဖြင့်ပြောသည်။

သင့်က သက်ပြင်းလေးချ၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒီပန်းတွေကို ကျွန်မ

လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ နောက်တစ်ခါတွေ့လည်း ကျွန်မကို ပန်းပေးဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဆင်စွယ်ရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လည်ထောင်လက်စကလေးနှင့် အနက်ပေါ်မှာ ဆင်စွယ်ရောင်ပွင့်ခက် စိပ်စိပ်လေးတွေပါသော လုံချည်နှင့် တွဲဝတ်ကာ ဝင်းဝါနထွေးသည့် မျက်နှာလေးမှာ သနပ်ခါးမှုန်မှုန်၊ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေးဖြင့် မယ်ဗမာအရှုံးပေးရလောက်သော အချိုးအစား ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မဟာဆန်သူလေး၏ ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆန်မှုကြောင့် ကိုကိုတင့်တစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက်သွားရသလိုပါပဲ။

ခက်တာကိုမှ တန်ဖိုးထားသော လူသဘာဝအတိုင်း ကိုကိုတင့်သည် ဇွဲမလျှော့ဘဲ...

“ဒီမှာ ခဏနေပါဦး သင့်”

ပြောရင်း သင့်နှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်၏။ သင့်ခြေလှမ်းလေး ရပ်သွားကာ...

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဒေါက်တာ”

ပတ်ဝန်းကျင်က ကြည့်နေမလားဟု ရှက်စိတ်ဖြင့် တွေးရင်း ကိုကိုတင့်ကို သင့် မေးလိုက်သည်။

ကိုကိုတင့်မျက်လုံးတို့က သင့်အား ရွန်းစိုစွာ ကြည့်လျက် “ကျွန်တော်ဟာ လူရမ်းကားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး သင့်”

“ဒေါက်တာကို ကျွန်မ အဲဒီလို မစွပ်စွဲမိပါဘူးရှင်”

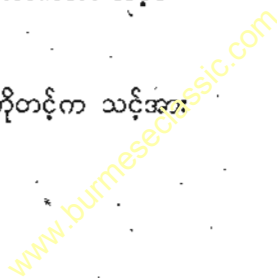
“ဒါပေမယ့် သင့် ပြောလိုက်ပုံက ကျွန်တော်ဒီထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်ပဲ၊ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းကလေးတွေအများကြီးပါ။ သေချာတာကတော့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သင့်လို ပန်းမပေးဖူးတာပဲ”

တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် ကိုကိုတင့်က သင့်အား ရှင်းပြလိုက်၏။

“လူ့စိတ်ဆိုတာကလည်း ခက်သားပဲသင့်၊ ကျွန်တော်က သာ ပန်းပေးရင် လိုချင်မယ့်ယူမော့ ရှိပေမယ့် ကျွန်တော်ပေးချင်တဲ့ လူက တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ သင့်ပဲ”

“အို”

မနက်စောစောစီးစီး အချိန်မှာ ကိုကိုတင့်က သင့်အား



ရည်းစားစကားပြောနေသလားဟု တွေးမိလျက် နီမြန်းသောမျက်နှာလေး ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဒေါက်တာပေးတဲ့ ပန်းကိုမှ မလိုချင်ဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာ့ဆီက ပန်းလိုချင်တဲ့သူတွေကို သာ ပေးလိုက်ပါ”

ကိုကိုတင့်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်ဆိုသော မိန်းကလေးတွေအား တမင်ရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်၏။

ကိုကိုတင့်က ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မပေးနိုင်ဘူး သင့်၊ သင့် မလိုချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် ပေးတဲ့ပန်းဟာ သင့်တစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ သင့်က ကျွန်တော့်ဆီက ပေးတဲ့ပန်းကို လိုလိုလားလားယူ မယ့်နေ့ပဲ စောင့်နေမယ်၊ ခုတော့ ဒီပန်းတွေကို အခြောက်ခံပြီး ကျွန်တော်သိမ်းထားမယ် သင့်”

ထို့နောက် ကိုကိုတင့်က သင့်နားမှ ထွက်ခဲ့သည်။ စရိုက်ချင်းမတူသူမို့ ရေရှည်ဆက်စပ်၍ မဖြစ်နိုင်ဟုတွေးကာ ငြင်းဆန်သည့်စကားမျိုးကိုမှ သင့် တမင်ပြောလိုက်တာပါ။

“ဒေါက်တာကိုကိုတင့်လို လူမျိုးကို ငါ ဒီလိုပြောလိုက်

တာ လွန်သွားပြီလား”

သေချာတွေးကြည့်တော့ ကိုကိုတင့်သည်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော လူတစ်ယောက်ပင်။

“အို မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ ဖောဖောစီးစီး ပြတ်ပြတ်သားသားပြောတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

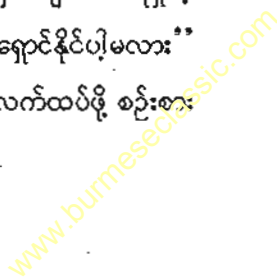
နဂိုစိတ်ဓာတ် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သူလေး သင့်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ သတိပေးရင်း ကိုကိုတင့်အား ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်၏။

“သေချာတယ်၊ ဒီပုံစံဆို ရင့်လည်း ငါ့လို ခံစားလာရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရင့်က သူတို့နဲ့ မဆက်ဆံဖို့ ငါ့ကိုတားလိုက်တာပဲ”

မိန်းကလေးတိုင်း အရေးပေးခဲ့သော ကိုကိုတင့်မှာ သင့်၏ ပြတ်သားစွာ အငြင်းကြောင့် ရင်ဝယ် ရှက်ခြင်းနှင့်အတူ ခံရခက်နေသည်။

“ခက်တာက မဟာဆန်ဆန်နဲ့ လှပကျက်သရေရှိတဲ့ သင့်က ငါ့စိတ်ကို ညှို့ငင်ထားပြီး သင့်ကို ငါ့ရှောင်နိုင်ပါ့မလား”

ကိုကိုတင့်အနေဖြင့် တကယ်တမ်း လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစား



လျှင် သင့်လိုမိန်းကလေးမျိုးနှင့်သာ ဆုံချင်၏။

အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ နှစ်ယောက်စလုံး ခေတ်မီလွန်းခြင်းသည် မကောင်းဟု ကိုကိုတင့်ထင်၏။ ဥပမာပြောရလျှင် လက်ရှိ ကိုကိုတင့်၏ မိဘနှစ်ပါးပင်။

မာမိက နိုက်ကလပ်တက်သလို ဒက်ဒီကလည်း မတား။ သူပျော်သလိုနေသည်။ ပြန်ဆုံလျှင် ရန်ဖြစ်ကြပြီ။

“မင်းက မိန်းမကွ၊ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားနဲ့ ခြေချင်း တိုင်းစရာမလိုဘူး မူယာ”

“အို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ဒီခေတ်မှာ အဲဒါတွေက ဒိတ်အောက်တဲ့ အယူအဆပါ၊ ယောက်ျားမိန်းမ မခွဲခြားဘဲ အခွင့်အရေးအပြည့်ရှိတယ်”

နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းတူတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မထိန်းနိုင်ခဲ့ပေ။ သည်လိုအိမ်ထောင်ရေးမျိုး ကိုကိုတင့် မကြိုက်ပေ။

“မြန်မာဆန်ဆန်နဲ့ သင့်လို အိမ်ထောင်ရှင်မပီသတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှပဲ”

ယောက်ျားတွေ၏ စိတ်က ခက်သည်။ အပြင်ပန်းကသာ ခေတ်မီတာ လှတာ ချောတာကြိုက်ပြီး ကိုယ်တကယ်လက်ထပ်

သိလျှင်တော့ ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေးတွေကိုသာ များသောအားဖြင့် ချစ်ကြ၏။ ကံမကောင်းလို့ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်မှ ထိုမိန်းကလေးတွေ ဆန်းသွားလျှင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တဲ့ သင့်၊ သူဂရုစိုက်လာအောင် တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲပြလိုက်မယ်၊ ဒါမှ သင့် မနာလိုဖြစ်မှာ”

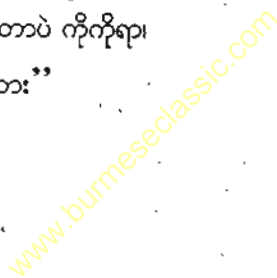
အစကတည်းက မိန်းကလေးများကို ထည်လဲတွဲတတ်သော ကိုကိုတင့်က သင့် မနာလိုဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အတွေးမျိုး ဝင်ခဲ့သေးသည်။

“ဟင် ဒီစံပယ်ပန်းတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကို” အပြင်သွားဖို့ လှပစွာ ပြင်ဆင်လာသော ရင့်နှင့် အပေါ်ဆံလှေကားဆိပ်တွင် ကိုကိုတင့် ဆုံတော့သည်။

လက်ထဲမှပန်းများကိုကြည့်ပြီး ရင့်မေးတော့ ကိုကိုတင့် နှစ်နှာတစ်ချက်ပျက်ပြီး

“ဘုရားလှူမလို့ဟေ့၊ ဘုရားလှူမလို့” အရွဲ့တိုက်ဖြေတော့ ရင့် မဲ့ခနဲပြုံးသည်။

“အမယ်လေး အကြောင်းမသိတွေ ကြနေတာပဲ ကိုကိုရာ၊ သူ့လဲ သင့်က ပန်းတွေကို လက်မခံလိုက်ဘူးလား”



“တော်ခမ်းပါ၊ ရင့် နင်သွားစရာရှိတာသွား”
အရှိုက်ထိသလိုမို့ ညီမဖြစ်သူရင့်ကို ကိုကိုတင့် ခပ်အေး
လေး ဟောက်လိုက်၏။

“အမယ် သွားမှာပါနော်၊ ဒါပေမယ့် ရင့်ကိုတော့ သွား
ပေးပြီး ကိုကိုက ဘာကြောင့် သွားပတ်သက်နေတာလဲ၊ ဟင်
ရင့်သတိပေးလိုက်ရဲ့သားနဲ့၊ ခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်
အစ်ကိုလုပ်သူအတွက် ရင့် ခံပြင်းမိလေသည်။ တစ်
ခြံက မောင်နှမ ဒီလောက်ဘဝင်မြင့်နေတာ ဟင်း။

“မာမိတို့ကို သွားမပြောနဲ့နော် ရင့်”

“စိတ်ချ မပြောဘူး၊ ဒီလို ဘဝင်မောင်နှမတွေကြောင့်
မာမိနဲ့ ဒက်ဒီ စိတ်မရှုပ်စေရဘူး၊ ရင့်ဘာသာ ပညာပြမယ် ကို
“ဟင်”

ရင့်ဘယ်လိုတွေ ပညာပြမည်ဆိုတာ မသိသော ကိုကိုက
မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ရင့် နင်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်”

“အို ကိုကိုလည်း သင့်ကိုပညာပြဖို့ စဉ်းစားပါ
သွားပြီ”

လက်ထဲမှာ ကားသော့လေး ဝှေ့ယမ်းလျက် ရင့် ထွက်
သွားရာသို့ ကြည့်ရင်း ကိုကိုတင့်တစ်ယောက် စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်း
ချလိုက်လေ၏။

× × ×

“ဟင် ဟိုဟာ ရင့်ပါလား”

မျက်နှာချင်းဆိုင် တူရူမှလျှောက်လှမ်းနေသော အဖြူရောင်
ဘောင်းဘီတို၊ အဖြူရောင်ကိုယ်ကြပ် စပို့ရှပ်တို့နှင့် ဦးထုပ်ဖြူ
ကင်းဗတ်အဖြူနှင့် ရင့်က အနားတွင် အားကစားဝတ်စုံဖြူ
ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မနေးမမြန်လျှောက်ရင်း ရယ်မောကာ စကား
ပြောလာလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ထိပ်တိုက်တွေ့သူက မနက်ခင်းတိုင်း
လမ်းလျှောက်တတ်သည့် ဇံဝင့်ထည်။ ရုတ်တရက် ရင့်ကို သူ့
ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့ ဇံဝင့်ထည် မျက်နှာပွား
ချင်သွားသည်။

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရင့်ဘာသာ ဘယ်လို
လျှောက်ပါစေ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

အနီးကပ် ရင်ဆိုင်လာသော ရင့်တို့ကို မျက်စိရှောင်လွှဲ
ကြိုးစားရင်း ဇံဝင့်ထည်ဘာသာ ဖြေသိမ့်လိုက်စဉ်...

“ဟော့ ကိုဇံဝင့်ထည် လမ်းလျှောက်ပြန်လာပြီလား”
“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရင့်က နှုတ်ဆက်တာကြောင့် ဇံဝင့်ထည်
ဆူလွှဲမရတော့ပေ။

“အဟင်း ရင့်တို့လည်း လမ်းလျှောက်တာလေ၊ ခြောက်
ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ စက္ကန်းမိတ် ကိုဝတ္ထုတဲ့၊ ကိုဝတ္ထု
သူက ရင့်တို့ခြံနီးချင်း ကိုဇံဝင့်ထည်တဲ့”

ရင့်က အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းပါတယ်၊ ကိုဇံဝင့်ထည်”
“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲ ကိုဝတ္ထု”

မမျှော်လင့်ဘဲ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်
ပြစ်၏။ သဘောအင်ဂျင်နီယာ ဝတ္ထုမှာ ဆံပင်လှိုင်းတွန့်
နာသွယ်သွယ်နှင့် မျက်လုံးများ အနည်းငယ်ကျဉ်းမြောင်းလျက်
မနိမ့်မမြင့်ဖြစ်သည်။



ဖိတ်ထည့်ကဲ့သို့ အရပ်မြင့်မြင့်မားမား၊ ယောက်ျားပီသစွာ ကျစ်လစ်တောင့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ပြောစဉ်ထူထဲ နက်မှောင် သည့် ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုညှပ်လျက် မဟာနဖူး၊ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်းနှင့်မဟုတ်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာကို ရင့်က ဘေးမှ ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေသည်။

“ကဲ ရင့်တို့ ဆက်လျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုဖိတ်ထည့် အဖော်လေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာဆိုတော့ အမောပြေတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အထူးသဖြင့် ရင့်လို အဖော်မျိုးနဲ့ဆို ပိုအမောပြေတယ် ကိုဖိတ်ထည့်ရေ၊ ကဲ သွားပြီဗျ”

ဝဏ္ဏက သွက်လက်စွာဝင်ပြောရင်း ရင့်နှင့်အတူ ထွက် သွားလေ၏။

ဒါ ငါ့ကို ရင့် အရွဲကိုက်တာဖြစ်မယ်။ ငါက သူနဲ့အတူ လမ်းမလျှောက်တော့ ကိုဝဏ္ဏက အဖော်အဖြစ် ပြလိုက်တာပဲ။

ထိုအတွေးကြောင့် ဖိတ်ထည့်ရင်ထဲ ပူလာသလိုလို။ သို့သော်...

“ဘာလို့ ငါ ဒါမျိုးတွေးရတာလဲ၊ ရင့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး

အစကတည်းက ခေတ်မီသူပဲ”

သည်လိုတွေးပြန်တော့လည်း ဖိတ်ထည့်ရင်ထဲ အေးသွား

“ငါ့အလုပ်က ကုမ္ပဏီဖွင့်ဖြစ်ဖို့ အမြန်ဆုံးကြိုးစားတာပဲ ဘယ်တယ်”

လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်ရောက်တာနှင့် ဖိတ်ထည့်က ခဏ ခြေရေချိုးလိုက်သည်။ ထိုနောက် အဝတ်အစားလဲပြီး သင့်ပြင် ဘေးသော မနက်စာကိုစား၏။

“ကိုကြီး ဒီနေ့ မြို့ထဲသွားဦးမှာလား”

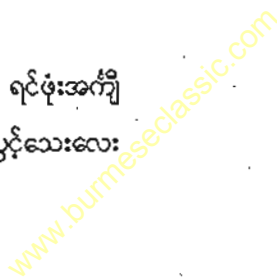
“အင်း သွားမှာပေါ့ သင့်၊ ကုမ္ပဏီဖွင့်ဖို့ နေရာစီစဉ်ရမယ်

“ဒါဆို သင့်လည်လိုက်ခုံမယ် ကိုကြီး၊ အိမ်အတွက်လို ကျင့်စဉ်နည်း နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ရအောင်လို့”

“လိုက်ခဲ့လေ သင့်၊ ကဲ အဝတ်အစားသွားလဲတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပြင်သွားရန်အတွက် သင့်က အဝါနရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဆောင်လက်ပြတ်လေးနှင့် အနက်ပေါ်တွင် အင်္ဂါပွင့်သေးလေး



များပါသော လုံချည်ဝတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် ဆံပင်ရှည်ကြီးများကို ဆံပြီးကျစ်ဖြူတစ်ချောင်း တည်းကျစ်ကာ သနပ်ခါးမှုန်မှုန် မျက်နှာပေါ်သို့ ပေါင်ဒါမှုန့်လေး ထပ်ရိုက်လိုက်၏။

သင့်၏ဝင်းအိသော အသားအရေမှာ အဝါနုရောင်ကြောင့် ပိုလင်းလက်သွားကာ အနက်ရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်လေးကြောင့် ဖြူ ဝင်းဝါသော ခြေထောက်မို့မို့လေး ပို၍ပေါ်လွင်သွားသည်။

“အသင့်ဖြစ်ပြီလား သင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

အနက်ရောင် သားရေလက်ကိုင်းအိတ်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်ထည့်ပြီး ရင့် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

“ခွေးလေးရေ လိုအပ်တဲ့စာရင်း ရေးပြီးပြီလား”

“အသင့်ပဲ စာသင့်”

ဒေါ်စန်းက ခူးနာနေတာမို့ မခေါ်တော့ဘဲ သင့်က ဇံဝ ထည်နှင့် လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“သင့်ကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

ကားမောင်းနေရာမှ ဇံဝထည်မေးလိုက်သည်။

“ပလာဇာထဲချပေးခဲ့ပါ ကိုကြီး၊ အဲဒီမှာ ပစ္စည်းစုံတယ်”

“သင့် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ အပြန် သင့်ဘာသာ ကားငှား သွားပါ့မယ်”

“ဒါဆို ကိုကြီး စိတ်ချမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇံဝထည်က သင့်ကို ပလာဇာရှေ့ချပြီး ထွက်လာခဲ့ သည်။ လူတွေစည်ကားသော ပလာဇာထဲသို့ သင့်ဝင်ခဲ့၏။

မယ်မယ်က သင့်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်တတ်အပ် သော ဈေးဝယ်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းခြင်း အတတ်များအား ငယ်စဉ်ကတည်းက သင်ပေးခဲ့သည်။

“ဟင် သင့်”

ဇာလီပူဆာ၍ ပလာဇာသို့ လိုက်ပို့ပေးသော ကိုကိုတင့်မှာ လူကြားထဲတွင် ဝင်းနှစ်စွာဖြင့် လှနေသောသင့်အား တွေ့လိုက်ရ တော့ အံ့သြသွား၏။

ကြည့်စမ်း သင့်တစ်ယောက်တည်းပါလား။

အနားမှာ ဇံဝထည်ကို မမြင်ရ၍ သင့်အတွက် အလိုလို

နေရင်း ကိုကိုတင့် စိတ်ပူသွားရ၏။

“ကိုတင့် သွားတော့မယ်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လိုချင်တာပြုဖြစ်သော ဇာလီက တုန့်နှေးနေသည့် ကိုကို တင့်အား မူနွဲ့နွဲ့လေးပြောလိုက်၏။

“ရှေ့ ဇာလီ ကားထဲကသွားစောင့်နေ၊ ကိုယ် ဝယ်စရာ လေး မေ့နေလို့”

“ဟင့် ကိုကိုတင့်တို့ကတော့လုပ်ပြီ၊ ဇာလီလည်း ကိုတင့် နဲ့အတူလိုက်မယ်”

ကိုကိုတင့် လက်မှောင်းကိုဖက်ကာ ဇာလီပြောတော့...

“ဟာ မဖြစ်ဘူး ကိုယ်ဝယ်မှာက ယောက်ျားအသုံး အဆောင်ကွ၊ ကဲ ဇာလီက လိမ္မာပါတယ်”

“ဒါဆို မြန်မြန်လာခဲ့နော်”

“အင်းပါ”

ဇာလီကားသောယူပြီး ထွက်သွားမှ ကိုကိုတင့် သက်ပြင်း ချ၍ သင့်ဆီ သွက်သွက်လေးထွက်ခဲ့၏။

ဟင် သင့် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ရှုပ်ထွေးသော လူတွေကြားမှ သင့်ကိုရှာမိသည်။

“ဟော”

သင့်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်မိဘဲ ဝယ်စရာ တာတွေဝယ်နေ၏။

“သင့်”

“ဟင် ဒေါက်တာ”

“ဒီလိုနေရာမှာ သင့်ကိုတွေ့လိုက်ရတာ၊ ကျွန်တော် အံ့ဩ နှားတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ၊ ဒါ လူတိုင်းသွားလာခွင့်ရတဲ့ ရာမဟုတ်လား”

သည်တော့ ကိုကိုတင့် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“လူတိုင်းဝင်ထွက်သွားလာတာ ဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ သင့်က အိမ်ထဲမှာပဲ နေတာမဟုတ်လား”

“အဟင်း၊ ဒါ ဒေါက်တာအထင်ပါ၊ တကယ်တမ်းမှာ

ရှင်မတစ်ယောက်ဆိုတာ အိမ်ထဲမှာချည်း နေလို့မှမပြီးဘဲ၊ ကိုယ့် အတွက် လိုအပ်တာတွေလည်း အပြင်ထွက်ဝယ်ရသေးတယ်”

ပစ္စာမဆုံးအကြိမ် သင့်၏အပြုံးကို အမှတ်တမဲ့ တွေ့မြင်



လိုက်ရသော ကိုကိုတင့်မှာ ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။

ကြည့်စမ်း သင့်က ပြုံးလိုက်ရင် ပိုလှပိုနုငယ်သွားတာပဲ။

“ဒေါက်တာကကော”

“ဗျာ ကျွန်တော်လား”

“အင်းလေ”

သင့်ကို ငေးမိနေတာမို့ ကိုယ့်ဘာသာ သတိမဲ့သလို

ဖြစ်သွားရသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း”

“ဒေါက်တာ မိတ်ဆွေကော မမြင်ပါလား”

“ဗျာ”

“ဪ စောစောကထဲက ကျွန်မလေ ဒေါက်တာတို့ကို

မြင်ပါတယ်”

“ဟာ အဲဒါ အဲဒါ”

ရုတ်တရက် လူမိခံလိုက်ရသလိုမို့ ကိုကိုတင့် မျက်နှာ

ပျက်သွားသည်။

“ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒေါက်တာ”

“ဗျာ ဟုတ်ကို”

သင့် ထွက်သွားတော့ ကိုကိုတင့် ခေါင်းခါကျန်ရစ်သည်။

ကျွတ် ဘာကြောင့်များ ဇာလီကို သင့် တွေ့သွားရတာပါ

လိမ့်။

× × ×

“ဇာမဏီ ကုမ္မဏီဖွင့်ပွဲသို့” တက်ရောက်ပါရန် ခန့်ညားသော ဖိတ်ကြားစာရောက်လာတော့ ရင့်တို့မိသားစု အံ့ဩရ၏။

“တောပုံတောဂိုက်တွေနဲ့ သူတို့က ကုမ္မဏီပိုင်ရှင်တွေကိုး”

ဖံဝင့်ထည်နှင့် မျိုးမြတ်သင့်တို့၏ ပုံစံကိုကြည့်ကာ အထူးသေးခဲ့သော ဦးကျော်နီ၊ ဒေါ်မူယာနှင့် ကိုကိုတင့်တို့က...

“သူတို့လိုလူမျိုးတွေ ကုမ္မဏီထောင်တာ ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေကို အဓိကထားမလဲ မသိဘူး ဒက်ဒီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လည်း ကုမ္မဏီပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ဒက်ဒီတို့နဲ့ လုပ်ငန်းတူပဲ သား၊ ဒီတော့ လေးလေးစားစားတက်ရမယ်”

ဦးကျော်နီစကားကို ရင့်က ထောက်ခံသည်။

“တက်ရမှာပေါ့ ဒက်ဒီ၊ ရင့်လည်းလိုက်မယ်”

“အမယ်လေး ငါ့သမီးရှေ့ဆုံးက တက်ရမှာပေါ့ကွယ်”
ဒေါ်မူယာက သမီးအလှကို ပွဲထုတ်လိုစိတ်ဖြင့် အားတက်သရောပြောသည်။

တကယ်ပဲ ကုမ္မဏီဖွင့်ပွဲသို့ ရင့်က အနက်ရောင်လက်ပြတ်ဂါဝန်၊ ကိုယ်ကပ်အင်္ကျီရှည်နှင့် ဖြူနုသော အသားအရေမှာ လိုက်ဖက်ကာ ရွှေညိုရောင်ဆံပင်များကို ဖြန့်ချလျက် စိန်နားဆွဲစိန်လက်ကောက်ကြိုးပျော့နှင့် ဖန်စိပုံစံ စိန်လက်စွပ်တို့ဖြင့် လည်ပင်းအလှကို ဘာမှမဝတ်ဘဲ ဖော်ထားလေ၏။

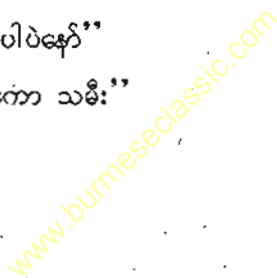
လေဒီရှူးဒေါက်မြင့်အနက် လက်ကိုင်အိတ်အနက်နှင့် သွယ်မြင့်သော ရင့်ပုံစံလေးမှာ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြားသူမလေးလိုလို။

“မာမိုသမီးလေးကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အရမ်းလှတာပဲကွယ်”

ခေတ်ဦးစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ဒေါ်မူယာက ရင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ချီးကျူးလေ၏။

“အဟင်း မာမိကလည်း လှတာပါပဲနော်”

“မာမိ လှတယ်ဆိုတော့ ဒက်ဒီကော သမီး”



ဦးကျော်နီက အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ထွက်လာရင်းမေး၏။

“အို ရင့်ဒက်ဒီက အခန့်ညားဆုံးပဲပေါ့”

“ဒါဆို ကိုကိုကောရင့်”

အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ကိုကိုတင့်က လှေကားပေါ်မှဆင်းလာရင်း မေးပြန်တော့...

“ပြောစရာလိုသေးလား ကိုကိုရယ်၊ ရင့်ကိုကို ဒီလောက် ချောလို့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းနေတာပေါ့”

“ဟား ဟား ငါ့ညီမပြောတဲ့စကားတွေမှာ ဒီစကား အကြိုက်ဆုံးပဲဟေ့”

ရင့်မြင့်သလို သင့်သာ ကိုကိုတင့်အား ဒီလိုမြင်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု တစ်ဆက်တည်း တွေးမိသူက ကိုကိုတင့်။

“ကဲ ကဲ အားလုံးပြီးရင် သွားကြစို့”

ဦးကျော်နီ လှုံ့ဆော်လိုက်မှ ရင့်တို့အားလုံး လင်ခရုဇာကားပေါ် တက်ကြသည်။ ကားတို ကိုကိုတင့်ကမောင်း၍ ဦးကျော်နီအားမှလိုက်၏။ ဒေါ်မူယာနှင့် ရင့်က နောက်ခန်းမှာ ကားမှာ

အကွန်းဖွင့်လျက် အေးမြနေသည်။

မကြာခင် ဇာမဏီကုမ္ပဏီသို့ ရောက်လာ၏။

“အို လူတွေအများကြီးပဲ”

“ဟင် ဒီတစ်ခါလည်း သူတို့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေပဲ

ဟား”

ကုမ္ပဏီ၏ထိပ်စီးမှာ အဖြူရောင်လည်ကတုံးအင်္ကျီပေါ်နှင့် သက္ကလပ်ပါး အဖြူရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ရွှေဖလားရောင် ခြမ်းတို့ဖြင့် မြင့်မြင့်မားမားဟန်နှင့် လာသမျှပရိသတ်ကို အပြုံးချစ်လှစွာနဲ့ ကြိုဆိုနေသူက ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် ဖဲဝင့်ထည်။

ဖဲဝင့်ထည်ဘေးမှာတော့ ပိုးသားပျော ရွှေရောင်ရင်ဖုံး အင်္ကျီအင်္ကျီနှင့် ကြိုးကြိုးချိတ်ရွှေရောင် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးမှာ တန်ဖိုးညာစွာပန်းတစ်ပွင့်နှင့် မဟာဆန်စွာ ကျက်သရေရှိရှိ လှပနေသော ဖဲဝတ်သင့်။

ရင့်တို့ကိုမြင်တော့...

“ဟော ဦးဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့ မိသားစုပါလား ကြွပါခင်ဗျာ၊

ဟား”

ဖဲဝင့်ထည်က လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ကိုဖံဝင့်ထည်တို့၊ ဇာမဏီကုမ္မဏီဖွင့်ပွဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ”

ကိုကိုတင့်ပေးသော ပန်းခြင်းကို ဖံဝင့်ထည်က လက်ခံယူ လိုက်၏။

“သင့်ရေ ဒီမှာ ဒေါက်တာနဲ့ ရင့်တို့”

“ဪ ကြုံကြပါရှင်၊ ကြုံပါ”

ဖံဝင့်ထည်လှမ်းပြောလိုက်တော့ သင့်က ရှေ့ထွက်၍ အပြုံးလေးဖြင့် ဆီးကြိုလိုက်၏။

“ရင့်တို့က သင့်တို့ကို ဒီလောက်ကုမ္မဏီ မြန်မြန်ဖွင့်ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

ရင့်ပြောတော့ သင့်ပြုံးကာ...

“ဒီကို ရောက်ကတည်းက သင့်တို့ရဲ့ ဇာမဏီကုမ္မဏီဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ပြီးသားပါ ရင့်”

“ဪ ဪ ကိုကိုရေ၊ ဒီနေ့ သင့်မလှဘူးလား”

ရင့်က နောက်မှလိုက်ပါလာသော ကိုကိုတင့်အား လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

“အို ရင့်ကလဲ”

ရှက်သွားသော သင့်ပုံစံကြောင့် ကိုကိုတင့်ပြုံး၏။

“ကိုကိုမျက်စိထဲမှာတော့ သင့် အမြဲလှနေတာပါပဲဗျာ”

မဟာဆန်သူလေးသင့်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်၍ ကိုကို

သင့် လှိုက်လှဲစွာပြုံးလိုက်၏။

သင့်မှာ သူတို့မောင်နှမကြား မနေတတ်တာကြောင့်...

“အေးအေးဆေးဆေးနေကြပါနော်၊ သင့် တခြားဧည့်

ည့်တွေကို ဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး အနားမှထွက်ခဲ့လေ၏။

“ရင့်ကလည်းကွာ၊ သင့် ရှက်သွားပြီကွ”

“အို ကိုကိုတင့်ကလည်း ထွက်သွားရင်လိုက်သွားလေ”

“ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပေါ့ ရင့်”

ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့မှာလည်း မိတ်ဆွေများတွေ့ကာ

အားလက်ဆံကျနေသည်။

ဇာမဏီကုမ္မဏီဖွင့်ပွဲသို့ တက်ရောက်သူများမှာ အများအား

ဖံဝင့်ထည်တို့လို မြန်မာဆန်ဆန်များသာဖြစ်ကြပြီး ခေတ်မီစွာ

ဆင်လာသူ အနည်းအကျဉ်းသာရှိ၏။

“ကိုဇံဝင့်ထည်”

“ဪ ရင့်”

ခေတ်မီမှုများနှင့် လှပနေသော ရင့်ကို တွေ့လိုက်ရတော့
ဇံဝင့်ထည် ဣန္ဒြေမပျက် နှုတ်ဆက်၏။

“ရင့် ဘာကူညီရဦးမလဲ၊ ကိုဇံဝင့်ထည်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရင့်၊ လောလောဆယ်ဆယ်တော့
ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး”

ထိုစဉ်...

“ကိုဇံ”

“နွယ်ပါလား နောက်ကျတယ်ဗျာ”

အရင်တစ်ခါ ဇံဝင့်ထည်တို့အိမ်တက်ပွဲတုန်းက ဇံဝင့်
ထည်နှင့်ပြုံးရယ်ကာ စကားပြောနေသော သင့်တို့လို မြန်မာဆန်ဆန်
နှင့် အမျိုးသမီးပါလား။

ရင့်မှာ ဇံဝင့်ထည်က သူမကိုတော့ မပြုံးမရယ်ဆက်ဆံပြီး

နွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလည်းတွေ့ရော တင်းတင်းဆေးဆေးသော နှုတ်
ခမ်းက အလိုလို ပြုံးသွားလိုက်တာ။

“ရင့်တို့က အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့ အကူအညီလိုရင်

အချိန်မရွေးပြောပါ ကိုဇံဝင့်ထည်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ရင့်”

နွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရှေ့မှာ ရင့်က တမင်ထိုစကားကို
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နွယ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခြိန်း
ချင်း ရင့်တဲ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက ခင်မျိုးနွယ်ပါ ရင့်၊ ကိုဇံနဲ့
ကျောင်းနေဘက်တွေပါ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ မခင်မျိုးနွယ်က ရန်ကုန်ကမဟုတ်
ဘူးလား”

ဇံဝင့်ထည်နှင့် ကျောင်းနေဘက်တွေဆို၍ ခင်မျိုးနွယ်
အပေါ် ရင့် မနာလိုဖြစ်သွား၏။

ရင့်မေးတော့ ဇံဝင့်ထည်ကပြုံးကာ ဝင်ရှင်းပြသည်။

“အဟွန်း နွယ်က မန္တလေးသူ ရင့်ရဲ့၊ အလုပ်နဲ့ ရန်ကုန်
ဆို ပြောင်းလာတာလေ၊ နွယ်က တက္ကသိုလ်က နည်းပြလေ”

ခင်မျိုးနွယ်အကြောင်းကို ဂုဏ်ယူစွာပြောလိုက်သော
ဇံဝင့်ထည်ကို ရင့် မျက်စောင်းကြိတ်ထိုးချင်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဆရာပေါ့နော်၊ ရင့်လည်း မဟာနဲ့ပြီးပေးမယ့် ဆရာ
အလုပ်ဝါသနာမပါလို့ပေါ့၊ စကော့ဈေးထဲက ရတနာဆိုင်မှာထိုင်
တယ်၊ ဒက်ဒီကတော့ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ဦးစီးဖို့ပြောပါတယ်၊ ဟင်
ဟင်”

နည်းနည်းလေးမှ မခံတတ်သော ရင့်က ရှိသမျှဂုဏ်များ
ကို အနည်းအကျဉ်း ထုတ်ဖော်ကြားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် နွယ်၊ ရင့် ဖေးဖေးကလည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
လေ”

“ဒါဆို ကိုဇံနဲ့ လုပ်ငန်းတူတွေပေါ့၊ ခြိန်းချင်း လုပ်ငန်း
တူ မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပဲနော်”

ကြည်လင်သောမျက်နှာလေးဖြင့် ခင်မျိုးနွယ်ပြောတာ
ရင့်က ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ဇံဝင့်ထည်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်
လေ၏။



ကြာလေပိုစွဲလေ ဆိုသောစကားက ကိုကိုတင့်အတွက်
မှန်နေပြီ။ သင့်ကို တစ်ခါတွေ့ရလေ ရင်ထဲ ပို၍စွဲလန်းမိရ၏။
ခက်တာက သင့်သည် ကိုကိုတင့်အား တစ်ချက်လေးမျှ
ဂရုစိုက်ခြင်းပင်။

မင်း ဂရုစိုက်အောင် ကိုယ်ဘယ်လိုများ လုပ်ရမလဲ သင့်
ရယ်။

“ကိုကို”

“ဟင် ရင့်”

တစ်ယောက်တည်းရှိနေသော ကိုကိုတင့်နားသို့ ရင့်
ရောက်လာ၏။

“ဘာတွေငိုနေတာလဲကိုကို၊ အပြင်မသွားဘူးလား”

အရင်တုန်းကဆိုလျှင် မနက်မိုးလင်းတာနှင့် အိမ်ကထွက်

တတ်သော ကိုကိုတင့် ဒီရက်ပိုင်းမှာ အိမ်ကပ်နေတာမို့ အံ့ဩစရာ

“မသွားချင်ပါဘူး ရင့်ရယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်မှာနေတာ ကောင်းတယ်”

“ဟင်း ဟုတ်လို့လား၊ ကိုကို အိမ်မှာနေချင်တာ ဟိုဘက် ခြံက သင့်ကြောင့်မဟုတ်လား”

ရင့်က တစ်ဖက်ခြံကို မေးဆော်ပြရင်းပြောသည်။ လူမိမိ ရတာမို့ မထူးဟန်ဖြင့် ကိုကိုတင့် ရောချလိုက်၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သင့်က သိပ်ဣန္ဒြေကြီးတာပဲ ရင့်”

“ဘာလဲ ကိုကိုရဲ့ အမျိုးသမီးတွေလို ကိုကိုအပေါ် ဂရု မစိုက်လို့ မဟုတ်လားဟင်”

ကိုကိုတင့်လို သူစိမ်းယောက်ျားမပြောနှင့် မိန်းကလေးချင် တောင် သင့်က ရင့်ကို မခေါ်ချင်သလိုလို။

“အေး ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ကိုကိုတွေ့ဖူးသမျှ အမျိုးသမီး တွေထဲမှာ သင့်လောက် ဣန္ဒြေကြီးတာ ဘယ်သူမျှမရှိဘူး ရင့်”

“ဒါပေမယ့် သူဣန္ဒြေကြီးတာစာ လွန်လွန်းပါတယ် ကိုကိုရာ၊ ရင့်ကိုတောင် မခေါ်မပြောချင်သလိုနဲ့”

သင့်အပေါ် မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်လေးဖြင့် ရင့် ပြောလိုက်

၏။

“ဒါကတော့-ညည်းနဲ့ သင့်ပုံစံက မတူပဲကိုး ရင့်ရဲ့၊ ဟိုက အင်မတန် မြန်မာဆန်ပြီး မိန်းကလေးပီသတာ၊ ရင့်မှာက လူကောစိတ်ကော အနောက်တိုင်းဆန်နေတာ မဟုတ်လား”

သည်လိုကြတော့လည်း ကိုကိုတင့်က အမှန်ကိုမြင် တတ်၏။ သင့်ကို အထင်ကြီးစွာပြောတော့ ရင့်၏လှပသော ချက်နှာလေး မှဲသွားသည်။

“သွားစမ်းပါ သင့်လို ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က ပုံတုံး ချိုးကို ဘယ်သူမှ မဘောမကျဘူး၊ ကိုကိုသာ ကိုယ်နဲ့ စရိုက်မတူ တဲ့ တောပုံမျိုး စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“အမယ် မရွှေရင့်၊ ညည်းက ငါ့ကိုဘာပြောတယ်၊ ဇံဝင့် ညည်းနဲ့တွေ့ရင် ညည်းမျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွားတာ ငါ့မသိဘူးများ မှတ်နေလားဟင်”

ကိုကိုတင့်က အပိုင်မေးလိုက်တော့ ရင့် မျက်နှာလေး ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အို ဒါက”

“ငါသိတယ်နော် ရင့်၊ ညည်း ဇံဝင့်ထည်ကို သဘောကျ



နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ ကိုကိုကလဲ ဘာတွေမေးနေတာလဲ”

အင်မတန်ပွင့်လင်းသော ရင့်က ဇံဝင့်ထည်နှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားမှုကို ဝန်ခံရမှာရှက်နေ၏။ အမှန်တော့ ဒါကိုက ရင့်ရဲ့ သဘောထားကို ဖော်ပြနေသလိုပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ရင့်၊ ဇံဝင့်ထည်ကကော ရင့်ကို ဂရုမစိုက်ရဲ့လား”

ထိုအမေးကြောင့် ရင့် မျက်နှာလေး ခံရခက်ဟန်ဖြင့်

“ဟွန်း အဲဒီလူက အလကားနေ ဘဝင်မြင့်နေတာ ကို”

ရဲ့”

“ဘာလဲ ဇံဝင့်ထည်က ရင့်နားကပ်နေတဲ့ကောင်လေး”

ပုံစံမတူဘူး မဟုတ်လား”

သက်တူရွယ်တူချင်း ဖြစ်သော ဇံဝင့်ထည်သည် ယောက်ျားချင်းဖြစ်တဲ့ ကိုကိုတင့်အပေါ်မှာတောင် ဂရုမစိုက်ချင်ဘဲ ရင့်လို အနောက်တိုင်းဆန်သော မိန်းကလေးမျိုးဆို ပိုဆိုးလိမ့်မည်

“ဟုတ်တယ် လုံးဝကိုမတူဘူး ကိုကို၊ သူနဲ့ကြာမှ ရင့်အလှမရှိတဲ့ မိန်းမလိုလို့၊ ဂုဏ်နေမရှိတဲ့ မိန်းမလိုလို့နဲ့ အထင်

ခံနေရတာ”

“အေးလေ ဒါဆို၊ ရင့်က ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလူမျိုးကို

ဂရုစိုက်နေမှာလဲ”

ရင့်စိတ်ကိုစမ်းချင်၍ ကိုကိုတင့် တမင်ပြောလိုက်သည်။

သည်လိုကြတော့လည်း ရင့် ငြိမ်ကျသွား၏။

မှန်တာပြောရလျှင် ရင့်တစ်သက်တာမှာ ဇံဝင့်ထည်လို

ဂရုမစိုက်သော ယောက်ျားမျိုးကြီးရတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။

ဇံဝင့်ထည် ဂရုမစိုက်လေ ရင့်စိတ်ထဲ ပိုခံရခက်စွာဖြင့်

ခွဲလမ်းနေပြီ။

“သူ ဘာကြောင့် ရင့်အပေါ် ဒီလောက်တင်းမာမှန်း

မသိဘူး ကိုကို”

အားလျှော့သော လေသံလေးဖြင့် ရင့်ပြောတော့ ကိုကို

တင့် ကရုဏာသက်သွားရ၏။ သေချာတာကတော့ ကိုကိုတင့်တို့

အောင်နှမနှစ်ယောက်စိတ်ထဲ ဇံဝင့်ထည်နှင့် သင့်တို့မောင်နှမ စွဲမြဲ

နေပြီ။

“ပုံစံချင်းမတူလို့ပါ ရင့်၊ ဇံဝင့်ထည်နဲ့ သင့်တို့က မြန်

ဆန်ဆန်ကို နှစ်သက်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုကိုနဲ့ ရင့်တို့ကလည်း

မြန်မာ့ဆန်ဆန် နေဖြစ်ကြရင်”

“ဟင် ကိုကိုက သူတို့လိုပုံစံနေမလို့လားဟင်”

ရင့်က မျက်လုံးလေးဝိုင်း၍မေးတော့ ကိုကိုတင့်ပြီးသည်

“ကိုကိုတို့က မြန်မာတွေပဲ ရင့်ရယ်၊ ဘာကြောင့် မြန်ဆန်ဆန် မနေရမှာလဲ”

“ဒါဆို ကိုကိုက ဇံဝင့်ထည်လို လည်ကတုံးအတိုက်ပုံအင်္ကျီ ပုဆိုးဝတ်မယ်ပေါ့”

အရွဲ့တိုက်ကာ ရင့်မေးတော့ ကိုကိုတင့် ခေါင်းညိတ်ခါ

“ဟုတ်တယ် ရင့်၊ သင့်နန်းစပ်ဖို့ဆိုရင် သင့်အကြိုက်မှာပဲ”

“ဟင်း ရင့်ကတော့ မနေနိုင်ပေါင်၊ ကိုကို အဲဒီလိုလုပ်ကိစ္စကော သင့်က ကိုကိုကို ကြိုက်မှာတဲ့လားဟင်”

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ အပေါ်ယံဝတ္ထုနှင့်မဆိုင်ရင့်ထင်သည်။ နှလုံးသားမှ ခံစားပေါက်ဖွားလာသော အချစ်သည်

ဘာနဲ့မျှ တားယူလို့မရပါ။ ရင့်မေးလာတော့ ကိုကိုတင့်က တည်ငြိမ်စွာဖြေ၏။

“ဒီလို ပုံစံပြောင်းတာဟာ သင့်ကိုချစ်လို့ပဲ၊ နောက်

အချစ်ကို မရရင်တောင်မှ ကိုကိုဟာ မြန်မာတစ်ယောက်အနေနဲ့

ဆန်ဆန် ဝတ်စားတာဟာ အရှုံးမရှိပါဘူး ရင့်”

“ကိုကို တကယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“အင်း”

“အေးလေ ကိုကိုသာ တကယ်ပုံစံပြောင်းရင် မာမိနဲ့ဒက်ဒီတော့ အံ့ဩမှာ၊ ရင့်ကတော့ ကိုကိုပုံစံပြောင်းတဲ့အပေါ် ဘယ်လို

ဆင်ရောက်မှုတွေရှိမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်မယ်”

ရင့်အပြောကြောင့် ကိုကိုတင့်ပြီးသည်။

“ရင့်ကော ဇံဝင့်ထည်ကို စိမ်းနိုင်လို့လား”

“အို မစိမ်းနိုင်လို့ကော ရင့်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကိုကို”

“ရင့် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ကိုကိုလို ပုံစံပြောင်းဖို့လား”

“ဒါ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား ရင့်”

သည်တော့ ရင့်က ပခုံးတွန့်၏။ ဇံဝင့်ထည် ကြိုက်နှစ်အောင် ပုံစံပြောင်းရမှာကို ရင့် ရှက်နေသလိုပါပဲ။

“အချစ်ဆိုတာ အပေါ်ယံ ရုပ်ဝတ္ထုပြောင်းလဲတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး ကိုကိုရယ်”

“အေးလေ အဲဒါဆိုင်လား မဆိုင်လားဆိုတာ အချိန်က ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကဲ ခုတော့ ကိုကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ဦး”

“ဘယ်ကိုလဲ ကိုကို”

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုပေါ့ ရင့်၊ ကိုကိုမှာ ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံအင်္ကျီ မရှိဘူးလေ”

“ဪ ဪ တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲတော့မယ်ကိုး၊ အင်းလေ ဒါဆိုလည်း ရင့်က ပါရမီဖြည့်ပေးရမှာပေါ့ ကိုကို”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒက်ဒီ နှင့် မာမီတို့က အလုပ်ကိစ္စဖြင့် စင်ကာပူ ခဏသွားကြတာမို့ ရင့် ဆိုင်မဖွင့်ပေ။

ဈေးရောက်တော့ ကိုကိုတင့်အတွက် လည်ကတုံးအင်္ကျီဖြူ များ၊ ပိုးတွဲပုဆိုးများနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီတို့ဝယ်သည်။

“ကိုကို ဟိုမှာ သင့်”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ သင့်နှင့်တွေ့ရတော့ ကိုကိုတင့်မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။

“သင့်”

“ဪ ဒေါက်တာနဲ့ ရင့်”

သင့်မှာလည်း ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ ကိုကိုတင့်တို့ မောင်နှမကို

တွေ့ရ၍ ထူးဆန်းသွား၏။

“သင့် တစ်ယောက်တည်းလား”

ဖဲဝင့်ထည်ကို မမြင်၍ ရင့်ကမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ရင့်၊ ကိုကြီးအတွက် ပုဆိုးလာဝယ်တာ

“ဟာ ဒါဆိုအတော်ပဲ ရင့်၊ ဟောဒီမှာ ကိုကိုအတွက်

ရွေးပေးလိုက်ပါဦး၊ ကိုကိုက လည်ကတုံးအင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုး

ဝယ်မလို့တဲ့၊ ရင့်က မရွေးတတ်လို့လေ၊ ကဲ ကိုကို သင့်

အေးလိမ့်မယ်နော်၊ ရင့်က ကိစ္စရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သွက်လက်စွာပြောပြီး ရင့်ကထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုတင့်နှင့်

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် ကျန်ခဲ့၏။



အေးငြိမ်သော အသံလေးဖြင့် သင့်က ကိုကိုတင့်အား ရှင်းပြလိုက်၏။

ကိုကိုတင့်မှာ အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရသော သင့်၏ လှပ တွက်သရေရှိသော မျက်နှာလေးအားကြည့်၍...

“ဟို ဝတ်မယ့်သူက ကျွန်တော်”

“ရှင်”

ကိုကိုတင့်စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲဖြစ်စဉ် သင့်က အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ကိုကိုတင့်က အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပြီး...

“ဒီလိုပါ သင့်၊ ဝတ်မယ့်လူက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူဆိုက်တူလေ”

“ဪ မိတ်ဆွေအတွက်ပေါ့နော်၊ ဒေါက်တာ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

သင့်၏ ထင်ကြေးအပေါ် ကိုကိုတင့် အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကိုကိုတင့်သာ သူ့အတွက်ဝယ်လျှင် မည်မျှကောင်းမလဲဟု ဆွေးမိတာက သင့်။

“ရင့်ကတော့ လုပ်ချသွားပြီ”

ဟု သင့်နှင့် ကျန်နေသော ကိုကိုတင့် တွေးလိုက်၏။ ထိုစဉ်...

“ဒေါက်တာက ပုဆိုးနဲ့ လည်ကတုံးအင်္ကျီတွေ ဝယ်မှာ ဆိုတော့ ဘယ်သူ့အတွက်လဲဟင်”

ချောကလက်ရောင် အကောင်းဆုံးစပို့ရှပ်ကို အညှီရောင် သတ္တလပ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တွဲဝတ်ထားသော ကိုကိုတင့်အား သင့် မေးလိုက်ခြင်း။

“ဗျာ အဲဒါတွေက”

“အင်းလေ ဝတ်မယ့်သူက ဘယ်လိုအရောင်အသွေးမျိုး ကြိုက်မှန်းမသိ၊ ပြီးတော့ အင်္ကျီဆိုက်လည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“သူသာ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်ရင် ကြည့်ကောင်းမှာစဲ သင့်စိတ်ထဲ ထိုသို့တွေးမိတော့ ရှက်သလိုလို။

အို သူဘာဝတ်ဝတ် ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ လူမျိုးက ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုး ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။

အနောက်တိုင်းဆန်သော ကိုကိုတင့်အကြောင်း သိနေတာ မို့ သင့်က အတွေးထဲမှ ချက်ချင်းမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ကြည့်ရတာ သင့်က ဒါမျိုးအဝတ်အစားတွေ ဝယ်ကြထင်တယ်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့၊ များသောအားဖြင့် ကိုကြီးအတွက် ကျွန်ုပ် ဝယ်ပေးရတာလေ၊ ဒေါက်တာ”

“ဪ ကိုဖေဝင့်ထည်ကတော့ သင့် ဝယ်လာတာကြောင့် ကြိုက်တာပဲလား”

နီးကပ်စွာရပ်နေတာကြောင့် သင့်ထဲမှ ရှင်မတော့ သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းလေးကို မွှေးယုံစွာ ရှူရှိုက်မိရ၏။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ဒီသနပ်ခါးရနံ့လေးက ငါ့ရင်ထဲ အေးမြလန်းဆန်းစေတာပဲ၊ ခါတိုင်း တခြားမိန်းကလေးတွေဆီက ရတဲ့ ရေမွှေးရနံ့မျိုးစုံဟာ ငါ့ရင်ကို လှုပ်ရှားပူလောင်စေတယ်”

ကိုကိုတင့်က သင့်ထဲမှ သနပ်ခါးရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း စိတ်ခံစားမှုအား ဆန်းစစ်နေမိသည်။

“ဒေါက်တာရဲ့မိတ်ဆွေက ကျွန်မရွေးပေးတာတွေကို ကြိုက်ပါ့မလားဟင်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ကြေးကျွဲမများတတ်ပါဘူး သင့်၊ သင့်ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ အရောင်တွေသာ ရွေးပေးလိုက်ပါ”

အနုနုလည်း ကိုကိုတင့်မှာ ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုးမဝယ် နူးတာကြောင့် မရွေးတတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် သင့်လက်နဲ့ရွေးပေးတာ ဝတ်ရမှာမို့ စိတ်က ကြို၍ကျေနပ်နေသည်။

“ဒါဆို ဘယ်နှစ်စုံလောက် ရွေးမလဲ ဒေါက်တာ”
တိုက်ဆိုင်စွာ ကြို၍အကူအညီတောင်းလာတာကြောင့်

သင့်အတွက်လည်း မပင်ပန်းသဖြင့် အိမ်နီးချင်း ဝတ္တရားအရ ကူညီခြင်းပါ။

“ဆယ်စုံလောက်ပါ သင့်”

“အို မများဘူးလား၊ ဒေါက်တာ”

ထိုအမေးကြောင့် ကိုကိုတင့်ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီထက်ပိုပေးချင်တာပါ သင့်”

“အနည်းဆုံးလေ”

“ဪ ဪ ဒေါက်တာမိတ်ဆွေကို တော်တော်ခင်တပဲကိုး”

သည်ခေတ်မှာ အဝတ်အစား ဆယ်စုံလောလက်ဆောင်ပေးမည်ဆိုတာ ကိုကိုတင့်အတွက် သာမန်မိတ်ဆွေမဟုတ်ဟု သင့်ထင်၏။

ထို့ကြောင့် သင့်က အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးလိုက်ဖက်မည့် အဝတ်များတွဲကာ ဆယ်စုံရွေးပေးလိုက်၏။



“ကောင်းတာထဲက ရွေးလိုက်တော့ နည်းနည်းချေးငြိမယ်နော်၊ ဒေါက်တာ”

“ဟာ ရပါတယ် သင့်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုကောင်းတာထဲကပဲ လိုချင်တာပါ”

ကိုယ်တိုင်က အကောင်းကြိုက်သော ကိုကိုတင့်က သွယ်လက်စွာပြောလိုက်၏။

“အင်း ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒေါက်တာလို မိတ်ဆွေရှိတာလက်ဆောင်ရမယ့်တစ်ယောက် ကံကောင်းတာပဲ”

ကိုကိုတင့်ကိုယ်တိုင် ဝတ်မည်မသိတော့ သင့်က ချီးကျူး

တော့ ကိုကိုတင့်ပြုံး၍...

“ကျွန်တော်လည်း သင့်နဲ့တွေ့တာ ကံကောင်းတာပါပဲ”

“ရှင်”

“ဪ ကျွန်တော်က ဒီလို အဝတ်အစားတွေ မရွေးတတ်ဘူးလေ၊ သင့်နဲ့သာ မတွေ့ရင် ဒီလိုအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

မှန်သောစကားကို ကိုကိုတင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ဒါကတော့ ကျွန်မလည်း တိုက်ဆိုင်လို့ ကူညီရတာပါ၊ ဒေါက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တော်ဆောင်တစ်ခုခု ဝယ်ပေးပါရစေ”

“အို ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး ဒေါက်တာ”

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက လက်ဆောင်မို့ သင့်

အားမနာဘဲ ငြင်းလိုက်သည်။

ပြတ်သားသော သင့်ကြောင့် ကိုကိုတင့် သက်ပြင်းချ၏။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တစ်ခုခုတော့ ကျွေးပါရစေဗျာ၊

အလောက်တော့ သင့် မငြင်းပါနဲ့”

တောင်းပန်စွာပြောလာသော ကိုကိုဟင့်ကြောင့် သင့်

ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ အအေးလောက်ပဲ ကျွန်မသောက်ပါမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သင့်ကြိုက်တာ သုံးဆောင်ပါ”

သင့်က ခွင့်ပြုလိုက်တာမို့ ဝယ်ထားသည့်များအတွက် ကိုကိုတင့် ငွေထုတ်ချေလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါကယ် သင့်”

“သိပ်ဝေးဝေးမသွားပါနဲ့ ဒေါက်တာ”

“ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ဧည့်ခံချင်လို့ပါ သင့်၊ ဒီနားလေး တင်ပါဗျာ”

ရန်ကုန်မြို့ကို မကျွမ်းကျင်သော သင့်က ကိုကိုတင့်၏ ရာ လိုက်ခဲ့သည်။ ကားမောင်းရင်း အနားက သင့်ကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်မိရတာက ကိုကိုတင့်။

ကိုကိုတင့်၏အကြည့်များကို သင့်က အတတ်နိုင်ဆုံး မသိဟန်ပြုပေမယ့်

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်အတွက် ထီပေါက်သလိုပဲ သင့်”

“ဟင် ဘာကြောင့်လဲ ဒေါက်တာ”

“အဟား ကျွန်တော်နားမှာ သင့်ပါလာလို့လေ”

“အို”

ဝင်းနုသော သင့်ပါးလေး ဖြန်းခနဲ နီသွားသလိုပါပဲ။

“တကယ်ပါ သင့်၊ သင့်နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရဖို့အရေး ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတာလေ”

“ကျွန်မက ဒီလောက်အရေးပါတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

ပုံမှန်မျက်နှာလေးဖြင့် သင့်က ပြောသည်။ ကိုကိုတင့်က ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သင့်၊ ကျွန်တော်အတွက် သင့်ဟာ အရေးပါဆုံး မိန်းကလေးပဲ”

“ဒေါက်တာ ကျွန်မကို ခေါ်လာတာ ဒီစကားတွေ ပြောဖို့ မဟင်”

“ဆောရီး”

အပျော်လွန်သွားသော ကိုကိုတင့်က ချက်ချင်း သတိဖြင့် နှိုးလိုက်၏။

တည်ငြိမ်သွားသော ကိုကိုတင့်မျက်နှာအား ကြည့်ပြီး

www.burmeseclassic.com

သင့် သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သင့်လည်း ထိုလိုစကားမျိုး မပြောချင်ပါ။

✘ ✘ ✘

ဖံဝင့်ထည်ရှိရာ ဇာမဏီကုမ္ပဏီသို့ ရောက်ရှိလာသော ရင့်ကြောင့် အံ့သြသွားသည်။

“အလုပ်တွေများနေသလား ကိုဖံဝင့်ထည်”

“အဟွန်း ဒီလိုပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ရင့်က ဒီကို”

“လမ်းကြိုလိုဝင်လာတာလေ၊ ရင့် လာလည်လို့ရတယ် ဖဟုတ်လား ကိုဖံဝင့်ထည်”

ဖြူနုသော အသားအရေမှာ ရင်ခံအဖြူရောင်ပေါ်တွင် အဝါရောင်စပွဲရှုပ် လည်ဟိုက်ထားဝတ်လျက် အဖြူရောင် ကွာတား ဘောင်းဘီချက်ပြုတ်မှာ ခေါင်းပုံဆန်း ခါးပတ်အဖြူနှင့် တွဲဝတ် လျက် ရွှေညိုရောင် ဆံနွယ်များကို ဖြန့်ချကာ အဖြူရောင် ခွာမြင့် ဖိနပ်၊ အဝါရောင် ဆလင်းဘက်ခံ အိတ်ကြီးကြီးလွယ်လျက် ဖက်ရှင် ကျွတ် ဝတ်စားထားသော ရင့်မှာ နှုတ်နေ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်များလို့ ရင့်အပေါ် ဧည့်ဝတ်မကျေမှာ စိုးတာပါ”

“ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်ကတော့ နေ့လယ်စာစားချိန်နော် ကိုဖဲဝင့်ထည်၊ ဘယ်လောက်အလုပ်များပါနဲ့ ထမင်းစားဖို့တော့ အချိန်ပေးရမယ်မဟုတ်လား”

ရင့်စကားကြောင့် ဖဲဝင့်ထည် နာရီကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ် ခယ်နှစ်နာရီ။

“အင်း ရင့်ပြောမှ အချိန်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိတယ် ဗျာ၊ ရင့်ကော စားခဲ့ပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

ရုတ်တရက် ရင့် ခေါင်းခါတော့ ဖဲဝင့်ထည် အခက်တွေ့ သွား၏။

“ကိုဖဲဝင့်ထည်ကော မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ရင့် အဖော်မရှိတာနဲ့ အဆင်ပြေတာပဲ၊ ရင့်တို့ နေ့လယ်စာအတူ စားကြ တာပေါ့ ကိုဖဲဝင့်ထည်”

နေရာတကာ ပွင့်လင်းတတ်သော ရင့်ကတော့ စိတ်ထဲရှိ တာ ပြောလိုက်၏။

“ဟို ကျွန်တော် သင့်ကိုစောင့်”

“အဟင်း စောင့်မနေနဲ့တော့ ကိုဖဲဝင့်ထည်၊ ခုချိန်ဆို သင့်လည်း ကိုကိုတင့်နဲ့အတူ နေ့လယ်စာ စားကြရောပေါ့”

“ဗျာ...သင့်က ဒေါက်တာနဲ့ ဟုတ်လား ရင့်”

ဖဲဝင့်ထည် အံ့အားသင့်စွာ မေးတော့ ရင့်က ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုဖဲဝင့်ထည်၊ ဒီနေ့ ရင့်နဲ့ စကော့ဈေးမှာ ဆွဲကြတာလေ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ သင့်က ကျွန်တော့်အတွက် အဝတ် အစားသွားဝယ်တာ ရင့်”

အမှန်မှာ ဖဲဝင့်ထည်တွင် ဝတ်စရာတွေ များစွာရှိပေမယ့် အစ်ကိုလုပ်သူအပေါ် ဂရုစိုက်တတ်သော သင့်က တမင်သွားဝယ် ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း ကိုဖဲဝင့်ထည်မှာ သင့်လိုညီမမျိုးရှိတာ တကယ် တံကောင်းတာပဲ၊ ကိုကိုတင့်အတွက်လည်း သင့်ကိုပဲ အဝတ်အစား ရွေးခိုင်းလိုက်ရတယ်လေ”

“ဒေါက်တာအတွက်”

“အဟင်း ဟုတ်တယ် ကိုဇံဝင့်ထည်၊ ဒီနေ့မှ ကိုကိုတင့်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိဘူး၊ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ချင်လှ ချည်ဆိုပြီး လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးတွေဝယ်ဖို့ ရင့်နဲ့အတူ သွားခဲ့တာလေ၊ ဟိုရောက်တော့ သင့်ကို တွေ့တာနဲ့ အကူအညီ တောင်းလိုက်ရတယ်”

ရင့်က ပြုံးပြုံးလေးပြောနေသမျှ ဇံဝင့်ထည်မှာ ညီမဖြစ်သူ သင့်နှင့် ကိုကိုတင့်တို့ကို မြင်ယောင်လျက် မသိမသာ သက်ပြင်း ချမိရ၏။

“ရင့်ကတော့ ကိစ္စလေးရှိတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဒီနား ရောက်တော့ ကိုဇံဝင့်ထည်ဆီ ဝင်လည်ချင်တာနဲ့လေ၊ ကဲ နေ့လယ် စာကို ရင့် ကျွေးမှာပါ၊ သွားကြစို့ ကိုဇံဝင့်ထည်”

နေရာမှထရင်း ရင့်က ပိုင်နိုင်စွာပြောသည်။ ယခုကြမှ ရှောင်နေလျှင်လည်း ရင့်က သူ့အပေါ် အထင်လွှဲစရာမို့ ဇံဝင့်ထည် နေရာမှထရင်း

“ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ပါရင့်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ကျွေးပါရစေ”

“ဟင်း...ဟင်း ဒီလိုဆိုရင် ဒီညှိသည်က ခဏခဏ

လာစားမှာနော် ကိုဇံဝင့်ထည်”

ရင့်က သဘောကျစွာ ရယ်ရင်းပြောတော့ ဇံဝင့်ထည် အလိုက်သင့်ပြီးကာ

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ရင့်တို့က အိမ်နီးချင်းတွေပဲ”

“စိတ်ထဲက တကယ်ပါမှပြောပါ ကိုဇံဝင့်ထည်ရယ်၊ တော်ကြာ ခဏခဏလာလို့ ရင့်က အလိုက်မသိရာ ကြနေပါမယ် ရှိင့်”

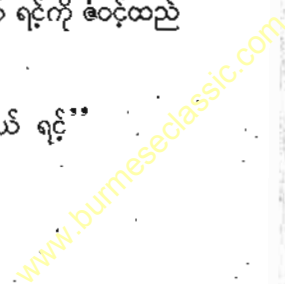
တကယ်တမ်း ဆက်ဆံကြည့်တော့လည်း ရင့်၏သဘော ထားလေးက မဆိုးတာမို့ ဇံဝင့်ထည်စိတ်ထဲ အနည်းငယ် ခင်မင် စိတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီလို ဘာကြောင့်ပြောတာလဲရင့်၊ ကျွန်တော် ဒီလိုလူစား မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“တကယ်၊ အဟင်း မသိဘူးလေ ခါတိုင်းဆို ကိုဇံဝင့် ထည်က ရင့်ကို ခပ်စိမ်.စိမ်. နက်ဆံတတ်တယ်ဆိုတော့”

သည်တော့လည်း သူ့အပြုအမူအတွက် ရင့်ကို ဇံဝင့်ထည် အားနာသွားရသလိုပါပဲ။

“အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ် ရင့်”



“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ တကယ်တော့ ရင့်က အလိုက်မသိခဲ့တာပါ။ ရင့်ကသာ ကိုဖေဝင့်ထည်ကို တောင်းပန်ရ မှာပါနော်”

အနီးကပ်ကြည့်မှ အသည်းပုံမျက်နှာလေးနှင့် ခေတ်မီလှပ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးအဖြစ် ရင့်ကို သတိပြုမိ၏။

အင်း ရင့်သာ မြန်မာဆန်ဆန်လေး ဝတ်လိုက်ရင် ဒီထက် ပိုလှမယ်ထင်တယ်။

ဖေဝင့်ထည်ရင်ထဲ ရုတ်တရက် ထိုသို့တွေးမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့ ရင့်က အချို့အစိမ့်တွေသာ မှာ၏။ ချဉ်ငန်စပ်မှ စားတတ်သော ဖေဝင့်ထည်အဖို့ ရင့်မှာသော ဟင်းတွေနှင့် စားမဝင်ပေ။

“စားမကောင်းဘူးလား ကိုဖေဝင့်ထည်”

“ကျွန်တော် ဒီလိုဟင်းပေါ့ပေါ့တွေ မစားတတ်ဘူးဗျ။ ရင့်”

“အို ဒါဆို ရှင်ကြိုက်တာမှာလေ ကိုဖေဝင့်ထည်၊ ကျွန်မ ကတော့ အချို့အစိမ့်တွေပဲ ကြိုက်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဖေဝင့်ထည် သက်ပြင်းချ၏။ တကယ် တမ်းမှာ သူနှင့်ရင့်တို့သည် ဘယ်နေရာမှ စရိုက်မတူပါ။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မာပါးစပ်လို့ ပြောရ မယ်၊ ထမင်းဝိုင်းမှာ ချဉ်ငန်စပ်ပါမှ စားလို့မြန်တယ်”

ရင့်ကို အားမနာနိုင်ဘဲ ဖေဝင့်ထည်က သူ့အကြိုက်ဟင်း ချား ထပ်မှာလိုက်၏။

ငါးခုဆီပြန်ချက်၊ မျှစ်ချဉ်နှင့် ငါးကို ချဉ်စပ်ဟင်းရည်၊ ငါးပိဆီကြော်၊ ကြက်သားချဉ်စပ်နှင့် တို့စရာတွေဖြစ်သည်။

ရင့်က ထိုဟင်းတွေကို ကြည့်ကာ... “ဒီဟင်းတွေက စားကောင်းမယ့်ပုံပဲနော်”

ဟု ပြောလာသည်။ “စားကြည့်ပါလား ရင့်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒါမျိုးပဲကြိုက် တယ်”

“အင်း နည်းနည်းလောက် မြည်းကြည့်မယ်”

ကိုကိုတင့်လို ပုံစံပြောင်းဖို့ မဟုတ်တောင် ဖေဝင့်ထည် အကြိုက် ဟင်းဟာ ဘယ်လိုအရသာလဲဟု ရင့်က စမ်းသပ်ချင်လာ ၏။

ထိုကြောင့် ငါးနှင့်မျှစ်ချဉ်ဟင်းရည်ကို တစ်ခွန်းခပ်သောက်
ကြည့်တော့

“အား စပ် စပ်တယ်”

ဖြူနုသော မျက်နှာလေး နီရဲသွားလျက် ရင့် အော်တော့
သည်။

ကြည့်စမ်း ဒီမိန်းကလေး တကယ့်ကို အစပ်မစားနိုင်တာ
ပါလား။

“ရော့ ရင့် ဒီချိုချဉ်လေး စားလိုက်”

ဖံ့ဝင့်ထည်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အသင့်ရှိနေသော ချိုချဉ်
ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ရင့်မှာ မျက်နှာလေး နီရဲလာရင်း ချိုချဉ်ကို အမြန်ငုံလိုက်

သည်။

“သက်သာသွားလား ရင့်”

“အင်း”

ခေါင်းလေးညိတ်ပြီးမှ ရင့်က ဖံ့ဝင့်ထည်ကို အားနာလျက်။

“ရင့်ကြောင့် အလုပ်ရှုပ်သွားပြီနော်”

“ရပါတယ် ရင့်၊ ကဲ ရင့်လည်း ထမင်းဆက်စားလိုက်

“...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖံ့ဝင့်ထည်ကတော့ မှာထားသည့် ဟင်းများဖြင့် နှစ်ခြိုက်
စားလေ၏။

ရင့်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ

“ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုအဖပ်ဟင်းတွေ
ဘစ်ခါမှ မစားခဲ့ဖူးဘူး ကိုဖံ့ဝင့်ထည်”

“ဒါကတော့ ရင့်တို့က ဗိုလ်ဆန်လို့ပါ၊ စားနေကြဆိုရင်
ဟင်းတွေက အရသာရှိပါတယ်ဗျာ”

တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောသော ဖံ့ဝင့်ထည်မျက်နှာကို
ခပ်ငေးငေးကြည့်မိရင်း

“တစ်နေ့တော့ ကျွန်မလည်း စားလာနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်
နော်ဖံ့ဝင့်ထည်”

ရင့် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်တာ မသိပေမယ့်
ဖံ့ဝင့်ထည်က ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါပေါ့ဗျာ မြန်မာတစ်ယောက်ဟာ မြန်မာအစားအစာ
သာ မဆန်းပါဘူး”



“ရှင်အတွက် ကျွန်မကြိုးစားရမှာပါ ကိုဇံဝင့်ထည်” ဟု
ရင့်စိတ်ထဲက ပြောနေသမျှ ကြားရလိုမိမည်မထင်ပေ။

× × ×

ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့၏ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်
ဇနီးမောင်နှံပတ်လည် ဧည့်ခံပွဲသို့ ဇံဝင့်ထည်နှင့် သင့်တို့မောင်နှမ
တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဧည့်ခံပွဲကို သူတို့၏ခြံထဲမှာပဲ ကျင်းပပြီး ဇံဝင့်ထည်တို့
အောက်ချိန်တွင် ပရိသတ်များဖြင့် စည်ကားနေပြီ။

“ဪ မောင်ဇံဝင့်ထည်တို့ မောင်နှမပါလား၊ လာကြ
တကြပါကွယ်”

ဦးကျော်နီက အနက်ရောင် အနောက်တိုင်း ကုတ်ဝတ်စုံနှင့်
အသံလို ဒေါ်မူယာကလည်း အနက်ရောင် လည်ပိုက်ဝတ်စုံနှင့်
အတိမ်သော စုံတွဲအဖြစ် လိုက်ဖက်နေကြသည်။

“ဦးဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရဲ့ ငွေရတနာပတ်လည်နေ့မှစပြီး
အင်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာမက ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းရပါစေလို့ ကျွန်တော်

တို့မောင်နှမက ဆုတောင်းပေးပါတယ် ခင်ဗျာ”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လာသော ဦးကျော်နီတို့ လင်မယားအား ဇံဝင့်ထည်က ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလိုက်တော့

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေကွယ်၊ ငါ့တူကြီးနဲ့ တူမကြီး တို့လည်း ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အမြဲကျက်သရေရှိ ခန့်ညားလှစေ နေကြတာပဲနော်”

ဒေါ်မူယာက ကြွေရောင်တောက်နေသော လည်ကတုံး ရှပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ အနက်ရောင် သက္ကလပ်ပါး တိုက်ပုံအင်္ကျီ ကြည်ပြာရောင်ကွက် ပိုးပုဆိုးတို့ဖြင့် ခန့်ညားနေသော ဇံဝင့်ထည်နဲ့ မြစ်စိမ်းရောင် ပိုးသားပျော့ ရင်ပိုးအင်္ကျီလက်ရှည်ကို အနက်ပေါ်တွင် မြစ်စိမ်းရောင်ချိတ်ပါသော လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်လျက် တစ်ပတ်လုံး ဆံထုံးလေးနှင့် ဝင်းအိစိုရွန်းနေသည့် မျိုးမြတ်သင့်တို့ကိုကြည့်၍ ပြုံးရွှင်စွာ ချီးကျူးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ဇံဝင့်ထည်တို့က နှုတ်ဆက်ပြီး စားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာထိုင်

စဉ်

“ဟော ကိုဇံဝင့်ထည်တို့ နောက်ကျတယ်နော်”

အလွမ်းမဲ့ရပ်ဝန်း

သွက်လက်သော အသံနှင့်အတူ လက်တစ်လုံးကိုင်း ချွေရောင်ဂါဝန်လက်ပြတ်နှင့် ရင့် ရောက်လာသည်။ သင့်က ဒေါက်တာကိုကိုတင့်ကို မသိမသာရှာမိ၏။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိစ္စလေးတွေရှိတာနဲ့”

“အဟင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့ စောစော ဆရာကသင့်တာပေါ့ရှင်၊ မြော် ဒါနဲ့ သင့်ကို ထူးဆန်းတာတစ်ခု ပြရဦးမယ်”

“ဘာများလဲရင့်”

သင့်က နားမလည်သလိုမေးတော့ ရင့်ပြုံး၍

“ဟိုမှာကြည့်လိုက်လေ သင့်”

“ဟင် အဲဒါ”

ရင့်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ သင့်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် မေးခဲ့သော အဖြူရောင်လည်ကတုံး ရှပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အဝါနုရောင် သက္ကလပ်ပါး တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် အညိုပေါ် အဝါဖောက်ထားသော ခွဲပုဆိုးတို့ဖြင့် အသွင်ပြောင်းနေသည့် ကိုကိုတင့်အား တွေ့လိုက် ခြင်းပင်။

“ဒေါက်တာပါလား ရင့်”



“အဟင်း ဟုတ်တယ် ကိုဇံဝင့်ထည်၊ ကိုကိုထ ကိုဇံဝင့်ထည်တို့ကို အားကျသွားတာလေ၊ ပြောရင်း လာနေပြီ”
သင့်မှာတော့ အပြုံးဆောင်၍ လာနေသော ကိုကိုတင့် အား အံ့ဩသလိုကြည့်နေသည်။

ကြည့်စမ်း ဒီဝတ်စုံဟာ သင့်ကိုယ်တိုင် ရွေးပေးထားခဲ့ တာ။
အစကတော့ သူ့မိတ်ဆွေပေးဖို့တဲ့၊ ဒေါက်တာညာသည် ပဲ။

“ကိုဇံဝင့်ထည်”

“ဗျာ”

“ရင့်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ပြောစရာရှိလို့”

ကိုကိုတင့်အား ရောက်မလာခင် ရင့်က ဇံဝင့်ထည်ကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ရင့်တို့ထွက်သွားပြီးချိန်မှာ သင့်နားသို့ ကိုကိုတင့် ရောက်လာ၏။

“သင့်”

ကိုကိုတင့်က အပြုံးဖြင့် ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သင့်က မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲလွှဲသည်။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား သင့်ရယ်”
“အို စိတ်ဆိုးရအောင် ဒေါက်တာနဲ့သင့်က ဘာဆိုင်လို့

သ”

ကိုကိုတင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် သင့် ပြောလိုက် သည်။

ကိုကိုတင့်မျက်နှာ ပျက်ကာ
“ဟုတ်ပါတယ် သင့်၊ ကိုယ်နဲ့သင့်က ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊

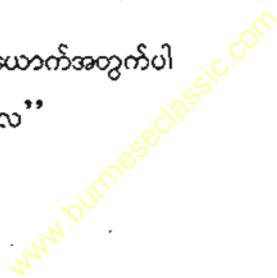
ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ကတော့ သင့်နဲ့ဆိုင်ရအောင် ကြိုးစားနေတာပါ ဟ”

“ကျွန်မနဲ့ဟုတ်လား ဒေါက်တာ”
သင့်က ပြုံးမဲ့မဲ့လေးမေးတော့ ကိုကိုတင့်ရင်မှာ ခံပြင်း

သွား၏။

“ကိုယ် ဒီလိုပုံစံပြောင်းလိုက်တာ သင့်ကြောင့်ပဲ၊ သင့်ကို ခြက်နိုးမိမှတော့ သင့်ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး ကိုယ်နေနိုင်ရမယ် မဟုတ် သား”

“ဒါနဲ့ပဲ ဒေါက်တာက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အတွက်ပါ ချီးမြှင့် နှိပ်စက်မှုတွေကို ညာရွေးခိုင်းတယ်ပေါ့လေ”



“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် သင့်ရယ်၊ ဒီလိုမှမပြောရင် ကိုယ့်အတွက်ဆို သင့်က ရွေးချယ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ကိုကိုတင့်ပြောတာ မှန်စွာ သင့်လို အရက်အကြောက်ကြီးသော မိန်းကလေးမျိုးက ကိုကိုတင့် အတွက် သီးခြားရွေးပေးနေမည် မဟုတ်ပေ။

“သင့်ကို အရူးလုပ်တယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူး သင့်ရယ်၊ တကယ်တော့ သင့်ကြောင့် ကိုယ်ကသာ ရူးနေတာလို့ ရင်ကပြောပါတယ်”

“ဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ အပေါ်ယံ ပြောင်းလဲမှုနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး တဲ့ သင့်၊ တကယ်တော့ ရင်ပြောတာ ဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့လည်း လိုတယ်မဟုတ်လား၊ ပြောပုံ ဦးသင့်၊ ကိုယ် ဒီလိုပုံစံဝတ်တာ လိုက်ရဲ့လား”

မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သင့်မှာ ကိုယ့်ကြောင့် ပုံစံ ပြောင်းလဲလိုက်သည့် ကိုကိုတင့်အား ရင်ထဲ က်ရုဏာသက်ချင် သွား၏။

ကိုကိုတင့်မေးတော့ နူးညံ့သည့်မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်

ကာ

“သင့်အမြင်မှာတော့ မြန်မာယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မြန်မာလိုဝတ်တာ ခန့်ညားကျက်သရေရှိတာပါပဲ”

“အဟင်း ဒါဆို ကိုယ်ပုံစံပြောင်းလဲရကျိုး နပ်တာပေါ့ နော် သင့်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ပုံစံပြောင်းလဲမှုကို အံ့ဩနေတယ်”

ထိုစဉ် ခေတ်မီလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာပြီး

“အမယ်လေး ကိုကိုတင့်ရယ် လူတောင်မှားလို့ပါလား ဟင်”

“အေးလေ ဒီတော့ပုံကြီးဝတ်ဖို့ ဘယ်က စိတ်ကူးရလာ တယ်မသိဘူး”

“ကိုကိုတင့်ကြည့်ရတာ ဒီညအတွက် သတို့သားနဲ့ တူနေ သလိုပဲ”

“ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကမှ ကိုကိုတင့်အတွက် အလိုက်ဆုံးပဲ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး သောသောညအောင် ဝေဖန်လေ၏။



ကိုကိုတင့်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“ဒီမှာ ယူတို့အကြိုက်ပုံစံ ကိုယ့်မှာမရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ် ဒီလိုပုံစံပြောင်းတာ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူအတွက်ပဲကွ”

“ဟင် ကိုကိုတင့် ချစ်ရတဲ့သူ”

“အေးလေ ဘယ်သူလဲ”

ခေတ်မီရဲတင်းသော မိန်းကလေးအုပ်စုက မေးရင်း မျက်လုံးများက တိတ်ဆိတ်နေသော သင့်ထံ ရောက်လာသည်။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ဟောဒီ သင့်ပဲ”

“အို”

ရုတ်တရက် ကိုကိုတင့်က သင့်လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် အားလုံးရှေ့မှ ရဲပုံစွာ ကြေငြာလိုက်၏။

သင့်မှာ ကိုကိုတင့်၏ အပြုအမူကြောင့် မျက်နှာလေး နီမြန်းကာ ရှက်သွားရသည်။

“ကြည့်စမ်း ကိုကိုတင့်က အန်းဒီတံကိုကြိုက်တာပဲ”

“အေးလေ ရှေးပုံစံကြီးနဲ့”

“နန်းတွင်းသူပါဟာ”

လှပကျက်သရေရှိသော သင့်အား မနာလိုစွာဖြင့် ကဲ့ရဲ့

လျက် သူတို့ထွက်သွား၏။

“ဒါ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဒေါက်တာ”

“ခွင့်လွတ်ပါ သင့်၊ ဒီလိုမှမကြေငြာရင် သူတို့လက်က ကျွန်တော်လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အို ဒါပေမယ့် ကျွန်မက”

“သူတို့ သင့်ကို မနာလိုလို့ ပြောသွားတာပါ၊ တကယ် တော့ သင့်က သူတို့အားလုံးထက် လှတယ်လေ”

မှန်တာဆိုရလျှင် စောစောက ထွက်ခွာသွားသော မိန်းကလေးအားလုံးသည် သူ့အလှနှင့်သူ ရှိကြပါ၏။

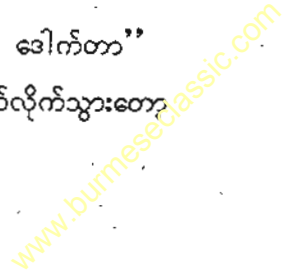
ကိုကိုတင့်က ထိုမိန်းကလေးတွေကို သင့်ရှေ့မှာပင် မောင်းထုတ်လိုက်တာကြောင့် ကိုကိုတင့်၏ အချစ်ဟာ တကယ် သားဟု စဉ်းစားစရာ။

“သင့် ကိုယ့်ကိုစဉ်းစားပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

မြစ်မ်းရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ဝင်းအိရွန်းစိုနေသော သင့်ကို ကြည့်ပြီး ကိုကိုတင့်မေးတော့

“ဟင့်အင်း သင့် မစဉ်းစားတတ်ဘူး ဒေါက်တာ”

“ဪ ဒါဆို ဟိုအုပ်စုနောက် ကိုယ်လိုက်သွားတော့



မယ် သင့်”

ကိုကိုတင့်က နေရာမှထရင်းပြောတော့ သင့် မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

“သွားပါ ဒေါက်တာ၊ နောက်လည်း ဒေါက်တာဟာ သင့်ကို ဒီလိုပဲထားခဲ့မှာ မဟုတ်လား”

“ဟင် သင့်”

စကားနာထိုးလိုက်သော သင့်ကြောင့် ကိုကိုတင့် နေရာမှာ ဝုန်းခနဲ ပြန်ထိုင်လျက် နူးညံ့သော သင့်လက်လေးအား တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်မိတော့၏။

✘ ✘ ✘

“ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ရင့်”

သင့်နားမှ သူ့ကိုဆွဲထုတ်လာသော ရင့်အား ဖဲဝင့်ထည် ဆေးလိုက်၏။ နေရာက ခြုံနောက်ပန်းခြံမှာဖြစ်သည်။

“တကယ်တော့ ကိုဖဲဝင့်ထည်ကို ကျွန်မ ဘာမှပြောစရာ ခုရှိပါဘူး၊ ကိုကိုတင့်နဲ့ သင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်အောင်လို့ ခေါ်လာတာပါ”

“ဟင်”

အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သော ရင့်ပုံစံကြောင့် ဖဲဝင့်ထည် ချက်မှောင်တွန့်မိ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်လုပ်လုပ်လုပ်လဲ ရင့်၊ ကိုကိုတင့်နဲ့ သင့်ဟာ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လူသားနှစ်ဦးပဲ”

“အဲဒါက ကိုဖဲဝင့်ထည်ရဲ့ အပေါ်ယံအမြင်လေ၊ ဒီမှာ

ကိုဖွဲ့စည်းထည့် အချစ်ဆိုတာ အပေါ်ယံ ကွဲပြားခြားနားမှုနဲ့ မဆိုင်ဘူးရှင်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ခလေ့စရိုက်တွေ ခြားနားပါစေ ရင်ထဲက အချစ်ဖြစ်ပေါ်လာရင် အလိုလိုနေရင်း အဲဒီအမြင်တွေ ပျောက်သွားတာပဲ”

မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ခန့်ညားချောမောသော ဖံ့စပ်အညိုအညို အဝတ်စုံလေး ကြည့်၍ ရင်ထဲကစကားများ ရင့် ပြောလိုက်သည်။

“အချစ် ဟုတ်လား ရှင်၊ ဒီမှာရင့် ကျွန်တော်တို့အရွယ်က အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်ရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝတစ်ခုကို လေးနက်စွာ တည်ဆောက်ဖို့ဆိုရင် အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မပြည့်စုံဘူး၊ ခလေ့စရိုက်ကလည်း တူညီမှသာ ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်မယ်”

“ဒါကို နှလုံးသားထဲက ဘယ်လောက်ပဲချစ်ပါစေ အပေါ်ယံ စရိုက်မတူတာနဲ့ အဲဒီလူနှစ်ဦး ချစ်ရတော့ဘူးတဲ့လား”

“ကိုဖွဲ့စည်းထည့်”

ထိုအမေးမှာ ဖံ့စပ်အညိုနှင့်ရင့်တို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံ၏။ အနီးကပ်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမို့ ရင့်၏မျက်လုံးထဲက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကို မြင်နေရသလိုလို။

နေရာက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ယတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်အနည်းငယ် လွှမ်းလျက် ညလေပြည်မှာ ရင့်ထဲက မွှေးရနံ့စူးရှရှက ဖံ့စပ်အညို၏စိတ်ကို လာရောက်လှုပ်ရှားစေသယောင်။

“ရှင်မေးတာကို ဖြေပါဦး ကိုဖွဲ့စည်းထည့်”

ဖံ့စပ်အညိုက နှုတ်ခမ်းလွှာကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မချစ်ဘူး၊ မချစ်သင့်ဘူး ရှင်”

“ဟင်”

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ ရက်စက်တဲ့အဖြေပဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဖံ့စပ်အညိုသည်သည်လည်း ရင့်ထဲက ဘယ်လောက်ပဲချစ်နေပါစေ အသွင်မတူတာတစ်ခုနှင့် ရှောင်လွှဲသွားမှာ သေချာ၏။

ရှင်မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာကြည့်ပါ ကိုဖွဲ့စည်းထည့်။

ရှင် ရင့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား။

ဖံ့စပ်အညို မျက်လုံးများကိုကြည့်ရင်း ရင့်စိတ်ထဲက မေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် လူသံတချို့ ကြားရတာကြောင့် ရုတ်တရက် ရင့်က

ဖဲဝင့်ထည်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်၏။

“ဟင် မင်း”

“အို မောင်ကလည်းကွယ်”

“ရင့် မင်း”

ဖဲဝင့်ထည် အံ့သြနေစဉ်မှာပင် အနားသို့ လူတချို့ ရောက်ရှိ

လာပြီး

“ဟင် သမီးက ဒီရောက်၊ အို သမီးနဲ့ မောင်ဖဲဝင့်ထည်

တို့က”

“ကြည့်စမ်း ရင့်ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာတာ၊ သူက

ဒီမှာ မောင်ဖဲဝင့်ထည်နဲ့ ချိန်းတွေ့နေတာကိုး”

ထိုစကားသံများကြောင့် ဖဲဝင့်ထည် လှည့်ကြည့်လိုက်

တော့

“ဟာ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်”

ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့ကို မြင်လိုက်ရတာကြောင့်

ဖဲဝင့်ထည်က လန့်ပျန်ကာ ရင့်ကို ရင်ခွင်ထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်၏။

ရင့်က ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာရှေ့သွားကာ ခူးထောက်

လိုက်ပြီး

“ဒက်ဒီနဲ့မာမီ မောင်နဲ့ရင့်ကို သဘောတူပေးပါနော်”

“ဟင် ရင့်”

မမျှော်လင့်သော ရင့်၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ဖဲဝင့်ထည်

ချက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရင့်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ

“ခုမှတော့ မာမီတို့ကို ဝန်ခံလိုက်ပါမောင်ရယ်”

“ရင့် မင်းဘာတွေပြော”

ဦးကျော်နီက ဖဲဝင့်ထည်ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက်

“ဒီကိစ္စအတွက် မင်းက ငြင်းချင်သေးလား မောင်ဖဲဝင့်

သည်”

“ဗျာ”

“မိဘတွေကိုယ်တိုင် မိနေတာတောင်မှ မင်းကွ ခေါင်းခါ

ချင်သေးတဲ့သဘောလား မောင်ဖဲဝင့်ထည်၊ ငါတို့သမီးက အပျိုစင်

နုနုထွတ်ထွတ်လေးကွယ်၊ ဒီလိုအခြေအနေရောက်လို့သာ ခွင့်ပြုရ

မယ်၊ ငါတို့က နုမျောတယ်ကွ”

ဒေါ်မူယာက ခါးထောက်လျက် ဖဲဝင့်ထည်အား တစ်လုံး

ချင်း ပြောလိုက်၏။

ဖဲဝင့်ထည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ရင့်က

ဖေဖော်ဝါရီလက ရောက်လာတာ

“ဒက်ဒီနဲ့မာမီ မောင်ကို မဆူကြပါနဲ့နော်၊ အားလုံး သမီး အပြစ်တွေပါ၊ အဟင့် ဟင့်”

ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ ရင့်က ငိုလိုက်တော့ ဖေဖော်ဝါရီလက ဆတ်ခနဲကြည့်မိ၏။

“ဒက်ဒီနဲ့မာမီကို တောင်းပန်လိုက်ပါ မောင်”

ယခုအခြေအနေက လုံးဝငြင်းလို့မရသည့် အနေအထား ဖေဖော်ဝါရီလက ချွေးပျံ့လာ၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ မင်းဟာ ယောက်ျားကောင်

တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူပေါ့”

ထိုစဉ်

“ကိုကြီး”

“ဟင် သင့်”

ကိုကိုတင့်နှင့် သင့်တို့ ရောက်လာ၏။ ကိုကိုတင့်က ဖေဖော်ဝါရီလကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

ကိုကိုတင့် အကြည့်ကြောင့် ဖေဖော်ဝါရီလက နီခြောက်

သွား၏။

“ကိုဖေဖော်ဝါရီလက ရင့် ဒီလိုဖြစ်နေမှန်း ကျွန်တော်မသိ လိုက်ဘူး”

“ဗျာ ဒေါက်တာ ကျွန်တော်”

တစ်စုံတစ်ရာကို ငြင်းပယ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် ကိုကိုတင့်က အနားရောက်လာပြီး ဖေဖော်ဝါရီလကို လှိုက်လှဲစွာပြုံးပြ၏။

“မပူပါနဲ့ ကိုဖေဖော်ဝါရီလက မာမီတို့က သွေးပူနေချိန်မို့

ပြောသွားတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရင့်ကို ကိုဖေဖော်ဝါရီလက သဘောတူပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုဖေဖော်ဝါရီလက ကျွန်တော် နားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးပါ့မယ်”

“ဗျာ”

ကိုကိုတင့်၏ အားပေးမှုက ဖေဖော်ဝါရီလက အတွက် ပိုဆိုးလေ ပြီး ရင့်က လူတွေအလစ်မှာ ဖေဖော်ဝါရီလကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု ပြောနေသယောင်။

“ကဲ ကဲ ခုမှတော့ စိတ်အေးအေးထားပြီး အိမ်ထဲမှာ သွေးနွေးကြတာပေါ့”



ကိုကိုတင့် ဦးဆောင်၍ အိမ်ကြီးဆီ လာခဲ့လိုက်၏။
ရင့်က ဖံဝင့်ထည်နားကပ်စဉ်

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ရင့်”

“ရှား တိုးတိုးမေးပါ ကိုဖံဝင့်ထည်၊ ရင့်ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်
လား နှလုံးသားထဲက ချစ်လာရင် ဘယ်အရာကိုမှ မမြင်ရတော့
ပါဘူးဆိုတာ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ ရင့်”

နိမြန်းသောမျက်နှာဖြင့် စိတ်ဆိုးစွာ ဖံဝင့်ထည်မေးတော့
ရင့်ပြုံးကာ

“မောင့်ကို ရင့်ကချစ်တယ်လေ”

“ဟင်” ဟုဆိုပြီး အနားမှ လှစ်ခနဲထွက်သွားတော့
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ရစ်သူက ဖံဝင့်ထည်။



“ကိုကြီးနဲ့ ရင့်တို့ ဘယ်တုန်းက ခုလိုဖြစ်သွားကြတာလဲ
သင်”

သင့်က အိမ်ရောက်တာနှင့် ဖံဝင့်ထည်ကို အံ့ဩစွာ
မေးမြန်းသည်။ ဖံဝင့်ထည် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ရင့်နဲ့ကိုကြီး ဘာမှမဆိုဘူး သင့်”

“ဟင် ဒါဆို ကိုကြီးရင်ခွင်ထဲ ရင့်ရောက်နေတာက”
အံ့ဩနားမလွှည်သလို သင့်မေးတော့ ဖံဝင့်ထည်
သက်ပြင်းချ၏။

“အဲဒါ ရင့်အကွက်ဆင်တာပဲ သင့်၊ ကိုကြီးနဲ့သူ့ကို
သူကြီးတွေ အထင်လွဲအောင် တမင်လုပ်လိုက်တာပဲ”

“အို ဒါဆို လူကြီးတွေရှေ့မှာ ရင့်ကို တာဝန်ယူပါမယ်
နို့ ကိုကြီး ဘာကြောင့် ကတိပေးလိုက်ရတာလဲဟင်”

အနေတည်ကြည်သော ကိုကြီး၏အကြောင်းကို သင့်လည်း သိပါသည်။ ကိုကြီးနှင့် ရင့်တို့၏ အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် မြင်ရတော့ သင့်မှာ မယုံနိုင်ခြင်းဖြင့် မျက်လုံးတစ်ခုလုံး ပြာစသွားရ၏။

“အားလုံးရှေ့မှာ ရင့်က ကိုကြီးနဲ့ ချစ်နေပါတယ်လို့ ပြောနေမှတော့ ကိုကြီးက ဇွတ်ငြင်းရင် ဦးကျော်နီနဲ့ ဒေါ်မူယာတို့က သူတို့သမီးကို တာဝန်မယူချင်လို့ ငြင်းတယ်ထင်မှာပေါ့ သင့်”

“တကယ်လည်း သူတို့တွေလိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက ကိုကြီးနဲ့ ရင့်တို့ အထင်လွဲစရာမဟုတ်လား”

ကိုကြီးခံဝင့်ထည်ကို တွေ့တိုင်း ရင့်၏ မျက်လုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်သွားတာကိုတော့ သင့် သတိပြုမိတာကြာပြီ။

“ကိုကြီးကို သင့်ယုံပါတယ်။ သင့် စဉ်းစားတာက ရင့်ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဆိုတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လုပ်ရပ်ဟာ ကိုကြီးအတွက် ငြင်းငိုမရအောင် ဖြစ်နေပြီ သင့်”

“ဒါဆို ဦးကျော်နီတို့ကို ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုကြီးက ရင့်ကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

ကိုကြီးမျက်နှာက တွေ့ဝေနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေ၏။ နောက်မှ သက်ပြင်းချကာ

“ဒီအပြင် ဘာရှိတော့မလဲသင့်၊ ရင့်ကို လက်ထပ်ဘူးဆိုရင် ဦးကျော်နီနဲ့ ဒေါ်မူယာက ကိုကြီးကို ယောက်ျားပီသစွာ ဘာဝန်မယူဘူးလို့ ထင်တော့မှာပေါ့ သင့်”

ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ခံဝင့်ထည်အတွက် ယခုကိစ္စကို ရှောင်လွှဲဖို့ မစဉ်းစားတော့ပေ။ တကယ်လို့ နောင်လွှဲခဲ့လျှင်လည်း ဦးကျော်နီတို့ဘက်က ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

“အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ကိုကြီးက ယောက်ျားကောင်းမိသတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သင့် သိချင်တာက ကိုကြီးက ရင့် ရင့်ကို ချစ်လို့လားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် ခံဝင့်ထည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ရင့်ကို ချစ်လားဆိုတာ ခံဝင့်ထည် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးပါ။ အခြေအနေအရ လက်ထပ်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်၏။

“ဒီအချိန်မှာ အချစ်ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာကို ကိုကြီးမစဉ်းစားနိုင်ဘူး သင့်”

“ဟင်း သင့်ကတော့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အချစ်နဲ့ပဲ

တည်ဆောက်စေချင်တယ်”

“သင့်စေတနာကို ကိုကြီးနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးဟာ နောက်ကျသွားပြီသင့်”

ဖဲဝင့်ထည်က ထိုမျှပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သည်အချိန် ဖဲဝင့်ထည် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ သင့် မခန့်မှန်းတတ်ပေ။ ထိုညက အိပ်မပျော်သော ဖဲဝင့်ထည်က လေသာဆောင် ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

“လူကြီးတွေ အထင်လွဲအောင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ် ရတာလဲ ရင့်”

“ဒါက ရှင်းပါတယ်၊ ရင့်က မောင့်ကိုချစ်လို့လေ”
တောက်ပရွန်းစိုသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်၍ ပြောပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် သူနှင့်ရင့်တို့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုး မည်။

“မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲကိုတော့ မယ်မယ်ဆီသွားပြီးမှ စီစဉ်ပါ မယ်”

“မင်း ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါ မောင်ဖဲဝင့်ထည် မင်းပြန်ရင် ရင့်ကိုပါ ခေါ်သွားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရင့်နှင့် လက်ထပ်မည့်ကိစ္စကို မယ်မယ်အား မပြောတော့။ အခြေအနေအရ လက်ထပ်လိုက်ရတာမို့ တကယ်လို့ မယ်မယ်တား လာလျှင်လည်း နောက်ဆုတ်လို့ရမည်မဟုတ်ပေ။ မယ်မယ်ကတော့ ပြောဖူးသည်။

“သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဆွေးနိုင့်တယ်၊ တစ်ခုပဲ မင်းတို့ရွေးလိုက်တဲ့သူတွေဟာ မင်းတို့ဘဝ အတွက် တကယ်ပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မလားဆိုတာ သေချာ စဉ်းစားပါ”

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူတို့အပေါ် မယ်မယ် ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှု မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် စရိုက်မတူသော ရင့်ကို တွေ့လျှင် မယ်မယ် ဘာပြောမည်နည်း။

“ကိုကြီး”

“ဟင် သင့်”

“မအိပ်သေးဘူးလား ကိုကြီး”

ညဉ့်နက်ပြီးမှ သင့်က လေသာဆောင်ဘက်ထွက်၍ ဖဲဝင့်ထည်ကို မေးလိုက်၏။



“ဒီညတော့ ကိုကြီး တော်တော်နဲ့ အိပ်ပျော်နိုင်မယ်မထင်ဘူး သင့်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မနက်ဖြန်ဟာ ကိုကြီးအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာပါ”

သင့်ကပြောရင်း ဇံဝင့်ထည်ဆားမှာ ဝင်ထိုင်၏။ တစ်ဖက်မှ ရင့်တို့၏ ခြံကြီးကမီးများ မှိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်နေပြီ။

ရင့်

မင်းကတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီပေါ့။

ဇံဝင့်ထည်က တစ်ဖက်မှ ခြံကြီးကိုကြည့်၍ တွေးလိုက်၏။

“သင့်”

“ရှင် ကိုကြီး”

“ရင့်က ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ သင့် စဉ်းစားမိလား”

အဖြေရှာမရသောဟန်ဖြင့် ကိုကြီးက မေးလာတော့ သင့်တွေးဆကာဖြေ၏။

“သင့် စဉ်းစားမိတာတော့ ရှိပါတယ် ကိုကြီး”

“ဘာများလဲ သင့်”

“ဒီလိုပါကိုကြီး ရင့်ဟာ သာမန်ဆိုလျှင်တော့ ဒီလိုလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာအတွက်လဲ သင့်”

သင့်က ကိုကြီးအား လေးနက်စွာကြည့်ပြီး တိုးလျှော့ဖြေသည်။

“ရင့်က ကိုကြီးကိုချစ်လို့ပါ”

“ဘာ ရင့်က ကိုကြီးကိုချစ်လို့ ဟုတ်လား”

မျက်မှောင်ကြီးတွန့်၍ ဇံဝင့်ထည် နားမလည်သလို ထပ်မေး၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ ရင့်ဟာ သာမန်ဆိုရင် ကိုကြီးအပေါ် ဒီလိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရင့်စိတ်ထဲက ချစ်နေလို့ပါ”

သည်တော့ ဇံဝင့်ထည်က ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကိုကြီးကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ ကိုကြီးကို သူ တမင်

အရွဲ့တိုက်ပြီး ဒီလိုလုပ်တာပဲ ထင်တယ်”

“ဟင် အရွဲ့တိုက်တယ် ဟုတ်လား”

သင့်ပြန်မေးတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုကြီးနဲ့သူက စရိုက်မတူဘူးလေ၊ ဒီတော့ ကိုကြီးက သူ့အပေါ် ခပ်တန်းတန်းနေမိတယ်။ ဒါကို သူမကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး လူကြီးတွေရှေ့မှာ တမင် ဒီလိုအကွက်ဆင်လိုက်တာပဲသင့်”

“အင်းလေ ကိုကြီးဘက်က တွေးရင်တော့ ဒီလိုထင်မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးရယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အရွဲ့တိုက်ချင်ရုံစိတ်နဲ့ ဒီလိုဖြူတယ်ဆိုရင် မှားမှာပေါ့”

“ဒါက သင့်အတွေးကို ရင်က ဒီလိုတွေးမှကိုး”

ခေတ်မီပွင့်လင်းသော ရင့်နှင့် ဣန္ဒြေကြီးမားသော သင့်တို့ ၏ ကွာခြားချက်က ရှိလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင့်ဟာ ကိုကြီးကို ချစ်နေတာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ကိုကြီးက ရင့်အပေါ် ကြင်နာပါနော်”

ဪ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိသော သင့်ကတော့ မိန်းကလေးချင်း စာနာကာ ဖဲဝင့်ထည့်အား တောင်းပန်နေ၏။

“ကိုကြီးဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ သင့်၊

ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ပါစေ ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာတော့ သစ္စာရှိမှာပါ”

“ကိုကြီးကို သင့် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒီစကားကြားရလို့ လည်း သင့် ဝမ်းသာပါတယ်ကိုကြီးရယ်၊ ကဲ ကိုကြီးနဲ့ သိပ်ပြီး ညဉ့်နက်မခံတော့နဲ့နော်၊ အိပ်ပါတော့”

“အေးပါ ညီမလေးရယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် လေသာဆောင်မှထကာ ကိုယ်စီ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ အိပ်ရာဝင်သော်လည်း သင့်က ချက်ချင်းအိပ်မပျော်။

“ကိုယ်နဲ့သင့်တော့ အလိုလိုနေရင်း ဆွေမျိုးတွေဖြစ်သွား ပြီနော်”

ကိုကိုတင့်က အပြုံးဖြင့် သင့်ကို ပြောခဲ့၏။

“ကောင်းတာပေါ့၊ အမျိုးဆိုတော့ မောင်နှမတွေပဲ”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်က ဟင့်နဲ့ မောင်နှမမတော်ချင်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က သင့်နဲ့ ချစ်သူပဲဖြစ်ချင်တာ”

“အို”



ကိုကိုတင့် မျက်လုံးများက သင့်ထံမှမခွာတော့
 သင့်မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ
 “ကိုဖံဝင့်ထည်နဲ့ ရင့်တို့ကို အားမကျဘူးလား သင့်”
 “အို မသိဘူး”

ကိုကိုတင့်လက်ထဲမှ သင့်လက်ဖျားကို ဆွဲထုတ်လျက်
 အနားက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။ နွေးထွေးသော ကိုကိုတင့်
 လက်များကြောင့် သင့်စိတ်ထဲ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားမိတာ အမှန်။

× × ×

မန္တလေးမြို့ရှိ မယ်မယ် ဒေါ်မြလေးခင်၏ ခန့်သားထည်ဝါ
 သော တိုက်ကြီးရှေ့သို့ အငှားကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်။
 ထို့နောက် ကားပေါ်မှ အဖြူရောင် လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီ
 ပေါ်တွင် မီးခိုးနုရောင် သက္ကလပ်ပါးတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ အောက်မှ
 နီရိုးရင့်ရောင် ကွက်စိပ်လုံချည်နှင့် မြင့်မား၍ ခန့်သားချောမောသော
 အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ရွှေညိုရောင်ဆံပင်များကို ခပ်မြင့်မြင့်စုစည်း
 လျက် ခရမ်းနုရောင် ပိုးပျောရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ပုလဲလုံးကြယ်သီးတပ်နှင့်
 ခရမ်းရင့်ရောင်ချိတ်ဆင် လုံချည်ကို တွဲဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီး
 လေးတစ်ဦး။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ မယ်မယ်ဆီသွားဖို့ စီစဉ်ထားပါ
 တယ်”

“ဒါဆို ရင့်ကို ထည့်လိုက်ရမှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်နေ့မနက်တွင် ဇံဝင့်ထည်နှင့် ရင့်တို့က ဦးကျော်နီ၊ ဒေါ်မူယာတို့ရှေ့တွင် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးစီး၏။ ကိုကိုတံငံနှင့် သင့်က သက်သေများအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးကြသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် သတို့သား၊ သတို့သမီးဖြစ်သော ဇံဝင့်ထည်နှင့် ရင့်တို့က မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် ဦးကျော်နီ၊ ဒေါ်မူယာတို့ကို ကန်တော့ကြ၏။

လူကြီးမိဘများက ဆုပေးပြီးအဆုံး ဇံဝင့်ထည်က အစဉ်ကို ပြောပြလိုက်ခြင်းပါ။

“ဟင် ရင့်လည်း လိုက်ရမယ်၊ ဟုတ်လား မောင်” ခန့်သားသော ဇံဝင့်ထည်မျက်နှာကို ကြည့်၍ ရင့်ကမေး၏။

“မောင်တဲ့”

ရင့်က ဘာသာခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ဇံဝင့်ထည်အဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားချင်စရာပါ။

“လိုက်ရပါမယ် ရင့်၊ မယ်မယ်ကို ကျွန်တော်တို့

နှစ်ယောက် သွားကန်တော့ရမယ်”

ရင့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံပါစေ ဇံဝင့်ထည်မှာ သူစိမ်းပမာ။

“ကောင်းပြီလေ မောင်က လိုက်ခဲ့ဆို ရင့် လိုက်ရမှာပေါ့”

သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချရင်း ရင့် ပြောသည်။

“သမီးက မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ဦးမို့ မောင်ဇံဝင့်ထည် မိဘတွေကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

မာမိကတော့ ရင့် လိုက်သွားမှာကို သိပ်မကြိုက်ချင်ပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောပါ။

“မယ်မယ်ဆီ သွားမှာဆိုတော့ ရင့်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ပြောင်းရပါမယ်”

“ဟင် ဘယ်လိုပြောင်းရမှာလဲ”

လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ဇံဝင့်ထည်အိမ်သို့ ရင့် လိုက်ခဲ့သည်။ သင့်က ရင့်အား နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြရင်း

“ဒီလိုပါ ရင့်၊ မယ်မယ်က သင့်တို့မောင်နှမကို ငယ်ငယ်

ကတည်းက မြန်မာဆန်ဆန် ကြီးပြင်းစေခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ မယ်မယ် ကိုယ်တိုင်လည်း မြန်မာဆန်လို့ပါ။”

“အဲဒီတော့ ရင့်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ သင့်”

နားမလည်ဟန်ဖြင့် ရင့်ကမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတော့ မယ်မယ်ကို တွေ့ဖို့ဆိုရင် ရင့်က မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စားဖို့ လိုပါတယ်”

“အို ရင့်မှာ အဲဒီလိုအဝတ်အစားမျိုးမှ မရှိဘဲ”

တစ်သက်လုံး ခေတ်ဆန်စွာ နေလာသော ရင့်က စိတ်နှလုံး ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ရင့်၊ သင့်မှာ အဝတ်သစ်တွေရှိပါတယ်။ သင့်နဲ့ရင့်က ဆိုက်ခြင်းသိပ်မကွာတော့ ဝတ်လို့ရမှာပါ။ သင့်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ရင့်”

ဖံဝင့်ထည်ကို လက်ထပ်ပြီးမှ ရင့် စိတ်လေးလျှော့စွာ သင့်နောက်လိုက်ခဲ့၏။

သန့်ရှင်းပြောင်လက်နေသော သင့်၏အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှ မတ်ရပ်စီရိုကြီးအား ဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရောင်စုံအဝတ်အစားများကို ထုတ်ကာ

“ဒါတွေအားလုံး အသစ်တွေချည်းပါပဲ ရင့်၊ ဝတ်ကြည့်ပါဦး”

ရင့် ကြည့်လိုက်တော့ ပိုးသားပျော့ အင်္ကျီအမျိုးမျိုး၊ ချည်ထည်၊ ပိတ်ဖောက်ဇာ စသည်အင်္ကျီတို့ကို ချိတ်အဆင်အမျိုးမျိုးပါသော လုံချည်တို့ဖြင့် တွဲထား၏။

“ရင့်က ဒါတွေဝတ်ရမယ် ဟုတ်လား သင့်”

“မယ်မယ်ဆီသွားမယ်ဆိုရင် ဒီလိုဝတ်မှဖြစ်မှာပါ ရင့်”

“ဟင်း ကောင်းပြီလေ၊ ဝတ်ကြည့်တာပေါ့”

ပထမဆုံးအကြိမ် ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးပျော့အင်္ကျီရင်ဖုံးကို ဝတ်လိုက်၏။ အောက်မှာ အနက်ရောင်ပေါ်တွင် ဆင်စွယ်ရောင် ခြုံတ်အဆင်လုံချည်။

“အို ဆိုက်ကတော့ ကွက်ဝိပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝတ်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ သင့်”

“အဟင်း ဒါအစမို့ပါ၊ ရင့် ခုလိုဝတ်လိုက်တော့လည်း ရင့်က မြန်မာဆန်ဆန်လှတာပဲ”

မှန်ထဲမှာပေါ်နေသော ရင့်ပုံစံက ဆံပင်ရွှေညိုရောင်ဖြန့် သွက် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ထားပေမယ့် ဝတ်ထားသော လုံချည်က

ရွှေစောင်းနေ၏။

“ဒီလုံချည်မျိုးဝတ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး သင့်”

“ဒါကလွယ်ပါတယ်၊ ဟောဒီခါးပတ်လေး ပတ်ဝတ်

ပေါ့ ရင့်”

သင့်က ငွေရောင် ခါးပတ်လေး ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ရင့်ကို လုံချည်ညီညာစွာ ဝတ်ဆင်လျက် သင့်က ခါးပတ်ပတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ခုလိုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီမဟုတ်လား ရင့်”

“ဟင်း ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်နဲ့”

“ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့

သည်းခံရမှာပေါ့ ရင့်”

စိတ်ပျက်ဟန်ပေါ်နေသော ရင့်ကို သင့်က နှစ်သိမ့်လိုက်လေ၏။

“အေးလေ ရင့်က မောင့်ကိုချစ်မိပြီပဲ”

မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသော တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးသည့် အဝတ်အစားများနှင့် ဘာသာကြည့်ပြီး ရင့်က ပြောလိုက်ခြင်း။ သင့်က အံ့သြသလိုကြည့်သည်။

“ဘာပြောလိုက်တယ် ရင့်၊ ရင့်က ကိုကြီးကို ချစ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သင့်၊ ရင့်သာ မချစ်မိခဲ့ရင် မောင်နဲ့ သက်ထပ်ဖြစ်ဖို့အထိ ဘယ်အရောက်ခံပါ့မလဲ”

ကြည့်စမ်း ရင့်က ပွင့်လင်းစွာပဲ ဝန်ခံနေပါလား။ သောကျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတယ်ဆိုတာ အပြစ်မှမဟုတ်ဘဲဟု ရင့်ပုံစံက ခံယူထားဟန်။

သင့်မှာတော့ ကိုကိုတင့် အဖြေတောင်းနေတာကို မသိသလို လုပ်နေမိတာမဟုတ်လား။

“သင့်နဲ့ကိုကိုတင့်ကကော ဘယ်လိုလဲ”

“အို ဘာကဘယ်လိုရမှာလဲ ရင့်ရယ်”

“ကိုကိုတင့် သနားပါတယ် သင့်၊ သူ တကယ်ပဲ သင့်ကို ချစ်ရှာတာပါ”

အစ်ကိုလုပ်သူဘက်မှ ရင့်က လိုက်ပြောပေးသည်။

“ဒါဆို အရင်က သူတို့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေကကော ရင့်”

“ဪ သင့်က ဒါကို မနာလိုဖြစ်နေတာလား၊ အလ



ကားပါကွယ် ကိုကိုတင့် အရင်က တွဲတယ်ဆိုတာ အပျော်သဘော ပါ။ သင့်ကိုချစ်သလို တစ်ခါမှ အသည်းအသန် မဖြစ်ဖူးဘူးလေ သင့်ကြတော့ သူက လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်စူးထားတာ”

ကိုကိုတင့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သင့်သာ ခေါင်းညိတ် လျှင် ယခုပဲ လူကြီးစုံရာ ဖွင့်ပြောမည်ပုံ။

“တော်ပါရင့်ရယ် သင့်လက်ထဲရောက်မှ သူ့အကွဲ မပျောက်ရင် သင့်ပဲ စိတ်ညစ်ရမယ်”

“အမယ်လေး သင့်ရယ်၊ အဲဒီလိုသာဖြစ်ခဲ့ရင် ရင့်ကိုယ် တိုင် သင့်ဘက်က လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

အနီးကပ် ဆက်ဆံမှ သင့်၏ မိန်းမပီသသော ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ရုပ်သွင်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြုအမူတို့ကြောင့် ရင့်စိတ်ထဲ တကယ်ပဲ ယောက်မတော်ချင်လာ၏။

“ကဲ သင့်တို့ကိစ္စ ခဏထားပါ။ အခု ကိုကြီးကို ရင့်ဖု လေး ပြုလိုက်ပါဦး”

“အို မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး”

ကိုယ်အလှည့်ကြတော့ ရင့်က ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် ချိတ်လုံချည် ဝတ်ရတာ ရှက်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

သင့်ပြုံးကာ...

“ဒီပုံစံမျိုးမြင်ရင် ကိုကြီးက ရင့်ကို သဘောကျမှာ၊ ကဲ လာ”

ကိုကြီးရှိရာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုကြီး ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

“ဟင်”

ဖံဝင့်ထည်မှာ ရင့်၏မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့် ဆန်းကြယ်သော အသွင်ကို မြင်ရတော့ အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏။

“ရင့်နဲ့လိုက်ရဲ့လား ကိုကြီး”

“အင်း လိုက်ပါတယ်”

ရင့်ကတော့ ရှက်ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာချထား၏။

“ရင့်က ဒီလိုဝတ်တာ ကိုကြီးကို ချစ်လို့တဲ့”

“အို သင့်ကလဲ”

ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံခဲ့ပြီးပေမယ့် သင့်ပြောပေးတော့ ဖံဝင့်ထည် အား ရင့် ရှက်စိတ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဖံဝင့်ထည် မျက်လုံး နားနှင့်ဆုံတော့ ရင်ခုန်မိသွားရ၏။

✘ ✘ ✘

သည်လိုချစ်မိသောကြောင့် ဇံဝင့်ထည်ခေါ်ရာ မန္တလေး သို့ ရင့် လိုက်ပါခဲ့လျက် ယခုတော့ မယ်မယ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ခူးထောက်ကာ ရောက်ရှိနေပြီ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော မယ်မယ်သည် အေးမြ သောမျက်နှာဖြင့် မဟာနဖူး၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ တည်ငြိမ်ပေမယ့် တောက်ပသိမ်မွေ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ဇံဝင့်ထည်နှင့်ရင့်ထို ပန်းကနုတ်ခုံကြီးပေါ်မှ ထိုင်လျက်ကြည့်နေ၏။

အထူးသဖြင့် ယခုထက်တိုင် ဆေးမဆိုးဘဲ နက်မှောင် ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များကို အပြောင်သိမ်းကာ ခေါင်းထိပ်မှာ ဘီအေဆံထုံးပုံစံ ထုံးထားခြင်းက ပို၍မဟာဆန်နေသယောင်ပင်။

“ကျွန်တော်လက်ထပ်ခဲ့ပါပြီ မယ်မယ်၊ ဒါက ကျွန်တော် နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ရင့်ပါ”

ဇံဝင့်ထည် ကိုယ်တိုင်က ထိုင်စရာခုံများရှိပါလျက် မယ်မယ်၏ ခြေရင်း ကော်ဇော်ပေါ်မှာ ထိုင်လေတော့ ရင့်လည်း ခဏတတ်သာတော့ပေ။

“ရင့်တဲ့လား၊ နာမည်လေးက လှသားပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မယ်မယ်”

အင်မတန် ရဲတင်းပွင့်လင်းပါတယ်ဆိုသော ရင့်မှာ မယ်မယ်၏ မျက်လုံးများနှင့်ဆုံတော့ အနည်းငယ် သေးသိမ်သွား သလိုပါပဲ။

“မိဘတွေက ဘာလုပ်ကြသလဲ”

မယ်မယ်က ရင့်ကိုကြည့်ကာ မေးသည်။

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပါ မယ်မယ်”

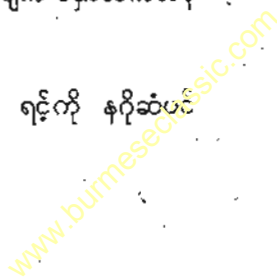
“အင်း ကြည့်ရတာ ခေတ်မီအသိုင်းအဝိုင်းပုံကပဲ”

“ရှင်”

“သမီးဆံပင်က ဆေးဆိုးထားတာမဟုတ်လား”

ရွှေညိုရောင်ရင့် ဆံပင်များကို ကြည့်လျက် မနှစ်သက်ဟန် ဖြင့် မယ်မယ်မေး၏။

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပါပဲ မယ်မယ်၊ ရင့်ကို နဂိုဆံပင်



အနက်ရောင် ပြန်ပြောင်းခိုင်းရမှာ”

“အေး အေး မြန်မာမိန်းကလေးဆိုတော့ ဆံပင်နက်နက် လေးနဲ့မှ ကျက်သရေရှိတယ်ကွယ့်၊ ဒါနဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ရ တာကော သမီး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အို ဒါက”

မယ်မယ်ဟာ အကဲခတ်ကောင်းသော အမျိုးသမီးဆိုတာ သေချာပြီ။ ရှင်အတွက် ဒီလိုမြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံမဝတ်ဖူးဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုသိနေတာပါလိမ့်။

“အဆင်မပြေရင်လည်း နောက်တော့ နေသားကျသွားပါ လိမ့်မယ်၊ လင်နဲ့မယားဆိုတာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီမှ ကောင်း တာမျိုးကွယ့်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

ရှင် ယောင်ရမ်းခေါင်းညိတ်မိ၏။ သေချာတာကတော့ မကြာခင် ရင့်၏ဆံပင်များဟာ နှုတ်မူလ အနက်ရောင်ပြန်ရောက်ကာ အဝတ်အစားများလည်း ဒီပုံစံအတိုင်း ဝတ်ရတော့မည်ဟု သိလိုက် ပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ရင့်က

အားလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် မယ်မယ်”
ဇံဝင့်ထည် ဝင်ပြောလိုက်တော့ ရင့် အံ့သြသွား၏။

ကြည့်စမ်း ဒီလိုစကားမျိုး ရင့်လည်း သူ့ကိုမပြောဘူးပါလား။
မယ်မယ်က ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

“ဒါပေါ့ကွယ် အိမ်ရှင်မဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကထားရမယ်၊ ကဲ ကဲ သားတော်တို့လည်း ပင်ပန်းလာပြီ၊ အနားယူကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်၊ ကဲ ရင့် မယ်မယ်ကို ကန်တော့ကြ ရအောင်”

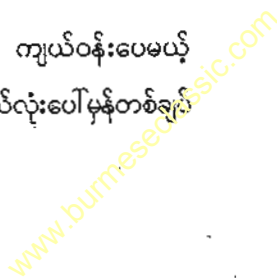
“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

ကော်စောပေါ်မှာ ကြုံကြုံလေးထိုင်၍ ဇံဝင့်ထည်နှင့်အတူ ရင့် ကန်တော့လိုက်၏။

မယ်မယ်က ဆုတွေပေးသည်။ တို့နောက် ဇံဝင့်ထည် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ရင့် လိုက်ခဲ့၏။

“ဟင် ဒီအခန်းက”

ရှင် တွေ့လိုက်ရသော အခန်းက ကျယ်ဝန်းပေမယ့် မတ်ရပ်စီရိုတစ်လုံး၊ စာကြည့်စားပွဲတစ်ခု၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်တစ်ချပ်



နှင့် ရိုးရှင်းသော ခုတင်တစ်လုံးတို့ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျုပ် လူပျိုတုန်းက နေခဲ့တဲ့အခန်းစဲရင့်”

“အို...ဒီမှာ ဘာမှလည်း မရှိပါလားဟင်”

တကယ်တမ်း ရင့် မျှော်လင့်ထားတာက ပန်းနုရောင်တို့ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားမည့် မင်္ဂလာအခန်းတစ်ခုကိုပါ။

“ဘာလဲ ခေါင်းအုံးတို့ စောင်တို့ မွှေရာတို့ကို ပြောတာလား၊ အဲဒါတွေအားလုံး ဟို ဗီရိုကြီးထဲမှာရှိတယ်၊ မင်းဘာသာ ယူခင်းပေတော့ ရင့်”

“ရှင် ကျွန်မဘာသာလုပ်ရမယ် ဟုတ်လား မောင်”

ဖြူနုသောလက်လေးများမှာ လှပသော လက်သည်းလေးများကို ရင့်က ဘာသာပြန်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။ သူကတော့ ရင့်၏အမေးကို ခပ်အေးအေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ရင့်၊ ဒီမှာ အိမ်ဖော်မရှိဘူး၊ အားလုံးကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ကြရတာ၊ ကျုပ်ဆို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ်လျှော်ဝတ်လာရတာ”

“အို”

တစ်သက်လုံး ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မီးမလောင် နေလာသော ရင့်အဖို့ ဇံဝင့်ထည်၏ စကားများက ငိုချင်စရာ။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် အိမ်ကကောင်မလေးကို ခေါ်လာပါတယ်”

စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ရင့် ရေရွတ်တော့ သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

“မယ်မယ်က ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အိမ်ဖော်ခေါ်ခွင့် မပြုဘူး ရင့်”

“ဟင်”

“ဒါကြောင့် ဒီမှာ မင်းကိစ္စ မင်းဘာသာလုပ်ပါ ရင့်” တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရင့်ကို သူပြော၏။ ရင့် ဝိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အချစ်ဆိုတာ ရင့်အတွက် ဒီလောက်တောင် ခက်ခဲစေသတဲ့လား။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘုန်းက ရှင့်ကိုလက်ထပ်ခဲ့မိမှကိုး”

“အဲဒီအတွက် မင်း နောင်တရနေသလား ရင့်”

မျက်ဝန်းချင်းဆုံကာ သူမေးသည်။ ရင့် ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြုံးရင်း ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း ရင့်နှလုံးသားက ဘာကိုတောင်းဆိုတယ်ဆိုတာ ရင့်ဘာသာသိတယ်၊ ဒီတော့ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်လည်း ခံရမှာပေါ့ မောင်၊ ကဲ ရင့် အိပ်ရာခင်းမယ်”

ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် နုနယ်သောလက်များနှင့် ရင့်အလုပ်လုပ်ခြင်းပါ။ ခုတင်ခြေရင်းမှ နံရံကပ်မီရိုကို ဖွင့်လိုက် သည်။ ပရတ်နံ့သင်းနေသော ဓမ္မရာ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်များက အားလုံးအသစ်အတိုင်း။

“ရေချိုးခန်းက ဟိုဘက်မှာ၊ ကျုပ် မယ်မယ်နဲ့ စကား သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ထိုနောက် အခန်းထဲမှ သူ ထွက်သွားလေ၏။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်များ အသည်းမာတဲ့လူလဲ။ ရင့်ကို ကူညီဖို့ နည်းနည်း လေးမှ မစဉ်းစားပါလား။

မောင်

ရှင့်နှလုံးသား ဘယ်လောက်မာနိုင်မှာလဲ။

ရင့်က ‘အချစ်’အတွက် ဘယ်လောက်သည်းခံနိုင်တယ် ဆိုတာ သက်သေပြရမှာပေါ့လေ။

ရင့်တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစား၍ အိပ်ရာများခင်းလိုက်

၏ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတာမို့ ဒီလောက်လေးလုပ်ရတာပင် ရင့်အတွက် ပင်ပန်းခက်ခဲရပါသည်။

“ဒက်ဒီနဲ့မာမီသာ ငါ့အဖြစ်ကိုသိရင် ဘယ်လောက် ခင်နာလိုက်မလဲ”

နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ရင်း ရင့် တွေးမိသည်။

အိုလေ ဒါတွေဟာ ငါဖန်တီးတာတွေပဲ။ တကယ်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကောင်းဘူး။

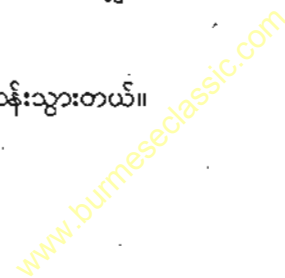
ရင့်က တစ်ချက် ခေါင်းခါယမ်းပြီး အလုပ်ကို ဆက်စသတ်၏။ ထို့နောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု ပြေပျောက်ရန် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင် ကြော့လှလည်း မရှိဘူး”

ရေချိုးခန်းက အိပ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ပေမယ့် ရင့်တို့အိမ်မှာလို ခေတ်မီ မြေရေချိုးကန် မရှိလေပါ။

ထို့ကြောင့် ရေပန်းကိုသာဖွင့်၍ ခေါင်းကအစ လျှော်ပစ် ထိုက်၏။

ဟင်း ခုမှပဲ လူတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားတယ်။



ရေချိုးပြီးတာနှင့် ရင့်သည် သေတ္တာကိုဖွင့်၍ အပြာရောင် စပို့ရှပ်ကို အနက်ရောင်စကတ်ဖြင့်တွဲဝတ်ကာ ဆံပင်များကို ဖြန့်ချိ ထားလိုက်သည်။

“ဪ မင်းတောင် ရေချိုးပြီးပြီကိုး”

အသံနှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာသူက ကံဝင့်ထည်။

သူလည်း အဝတ်အစားသစ်နှင့်မို့ ကြည်သန့်ကာ ရေချိုး ခဲ့ဟန်တူ၏။

“ရှင် ဘယ်မှာရေချိုးခဲ့တာလဲ မောင်”

“တခြားအခန်းမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ထမင်းစားသွားဖို့”

“အတော်ပဲ၊ ရင့်လည်း ဝိုက်ဆာနေတာနဲ့”

တစ်မနက်လုံး စိတ်လက်လှုပ်ရှားခဲ့သော ရင့်က ယခုမှ ထမင်းဆာရမှန်းသိ၏။

“မင်းအဝတ်အစားတွေနဲ့ မယ်မယ်ရှေ့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး ရင့်”

“အို ဒါကို”

“မယ်မယ်ဆီမှာနေရင် မယ်မယ်ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ် စေချင်တယ် ရင့်”

နောက်ဆုံးတော့ ရင့် သက်ပြင်းလေးချကာ အဝတ်အစား ဆဲလိုက်ရလေ၏။

✘ ✘ ✘

သိချင်ယောင်ဆောင်၍ မယ်မယ်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့်ပေး
နေသည်။

ဟင်းတွေအားလုံးက မြန်မာဆန်ဆန် ငါးခူငါးပိချက်၊
ငါးဘတ်မွေ၊ ဆိတ်သားနှပ်၊ ချဉ်ပေါင်နှင့် ဖျစ်ကြော်တို့တွင်
ငရုတ်သီးအစိမ်းတောင့်လေးများထည့်၍ ကုလားပဲဟင်းကို ကြာဆန်
ခပ်ထားသည်။

အရွက်သုပ်အဖြစ် မြင်းခွာရွက်ကို မြေပဲဆန်ထောင်းနှင့်
သုပ်ကာ ပဲကြီးနှပ်၊ ငါးပိထောင်း၊ တို့စရာအစုံအလင်ဖြစ်၏။

“ဒီဟင်းတွေအားလုံး မယ်မယ်နဲ့ ကြီးကြီးတို့ ချက်တာ
ရင့်”

ခံဝင့်ထည်က ရင့်ဘက်လှည့်၍ ပြော၏။ ကြီးကြီး
ဆိုတာကလည်း ခပ်ရိုးရိုးအေးအေးပုံစံနှင့် မယ်မယ်တို့လို ဝတ်စား
ထားသည်။

“သမီးလေး သင့်က ဒီဟင်းမျိုးတွေ သိပ်ကြိုက်တာ၊
ခံဝင့်ရော ကြိုက်ရဲ့လား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်”
ထမင်းခိုင်းမှာ မယ်မယ်က သင့်ကိုသတိရရင်း ရင့်ကို

“ဒီနေ့တော့ ထမင်းဟင်းအားလုံးက ချက်ပြီးသွားပြီ
နောက်နေ့ကစပြီး မီးဖိုချောင်ကို သမီး ဝင်ရမယ်”

“ရှင်”

ထမင်းခိုင်း ထိုင်မိချိန်မယ် စားပွဲထိပ်ဆုံးတွင်ရှိသော
မယ်မယ်က ရင့်ကိုကြည့်၍ အမိန့်ထုတ်လေ၏။

မီးဖိုချောင်ဝင်ရမည်ဆို၍ ရင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
ရင့်တစ်သက် မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ဘာမှလုပ်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။

“မင်းကတော့ မနက်ဖြန် တောင်မြို့က ယက္ခန်းစင်တင်
သွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်”

ခံဝင့်ထည်ကတော့ မယ်မယ်ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်
သာ။ ရင့်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။ သူက ရင့်ရဲ့အကြည့်ထဲ

မေးတော့ ယောင်ယမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို များများစား၊ သမီးက နည်းနည်းပိန်နေတယ်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

သည်ပိတ်ကမတက်ရန် တမင်ထိန်းထားရသော ရှင်မယ်မယ်စကားကြောင့် သက်ပြင်းကြိတ်ချ၏။

ဖံဝင့်ထည်ကြည့်တော့ မယ်မယ့်လက်ရာကို နှစ်ခြိုက်စွာ စားနေပြီး ရင့်လည်း နီးစပ်ရာဟင်း ခပ်ထည့်လိုက်၏။

“အား”

“ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ ရင့်”

“ရှင် ဟို ဟို”

ငါးခူငါးပိချက်ထဲက ငရုတ်သီးအစိမ်းတောင့်ကို ဝါးမိသော ရင့် ချက်ချင်းမျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“ငရုတ်သီးတောင့် ဝါးမိသွားတာထင်တယ်၊ ရေခဲအေးအေးလေး သောက်လိုက် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်”

ဖံဝင့်ထည်က ရေခဲရေတစ်ခွက် ရင့်ကိုလှမ်းပေးသည်။ ရင့်ကျေးဇူးတင်ကာ ယူလိုက်ရင်း အမြန်သောက်ချလိုက်၏။

“ရှင်က အစပ်မစားနိုင်ဘူး မယ်မယ်”

“အင်း မယ်မယ်တို့ကတော့ အချဉ်အစပ်လေးပါမှ အစပ်တယ်၊ ဆိပ်သားနှပ်မှာ အစပ်မပါဘူး သား”

ပထမဆုံးအကြိမ် ဖံဝင့်ထည်က ရင့် ပန်းကန်ထဲ ဆိတ်သားနှပ် ခပ်ထည့်ပေး၏။

ရှင်က ဆိတ်သားနှပ်၊ ပဲဟင်းတို့ဖြင့်သာ စားလိုက်သည်။

အင်း ဒီလိုဆိုတော့လည်း မယ်မယ်လက်ရာ ဟင်းတွေ ကောင်းနေပါလား။

“နောက်နေ့တွေမှာ သမီးကြိုက်တဲ့ဟင်း ကိုယ်တိုင် ချက်ပေါ့၊ မယ်မယ်တို့အတွက်ကတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ဟင်းတွေ ချက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်မယ်”

ရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် မယ်မယ်ပြောသော ဟင်းတွေကို ဘယ်ကစ၍ ချက်ရမှန်းမသိပါ။

ထမင်းစားပြီးတော့ မယ်မယ်က လက်ဖက်ပွဲစားသည်။

ရှင်က အသီးအနှံစားချင်တာကြောင့် ရေခဲသေတ္တာဖွင့်၏။ ပန်းသီး၊ စပျစ်သီးတို့ကိုတွေ့၍ သူမ ပန်းကန်ဖြင့် ယူလာ

သည်။

“သမီးက ထိုးမှန်တို့ ဆန္ဒမကင်းတို့ မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မယ်မယ်၊ ရင့်က အသီးအနှံပဲကြိုက်တယ်”

“အင်း သားနဲ့အကြိုက်ချင်းတူတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အကြိုက်ချင်းတူလို့ ဖူးစာဆွဲကြတာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မယ်မယ် ဘေးနားမှာထိုင်နေသော ရင့်က ဇံဝင့်ထည်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။ သူက ရင့်အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ ရှောင်လွှဲကာ

“အခုလောလောဆယ်တော့ မစားရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ထိုးမှန်ကိုပဲ ကျွန်တော် စားချင်တယ် မယ်မယ်”

ကြည့်စမ်း ဒါ သူက ရင့်ကို တမင်အရွံ့တိုက်လိုက်တာပဲ။ မယ်မယ်ကတော့ သူပြောတာကို တကယ်မှတ်သွားပုံပင်။

“အင်း မယ်မယ်ကလည်း ဒီရက်ပိုင်းမှ အချိုရှောင်ချင်တာနဲ့ ထိုးမှန်ဝယ်မထားမိဘူး သားရဲ့”

“ရပါတယ် မယ်မယ်၊ ကိုဇံကို ရင့် ပန်းသီးကျွေးလိုက်ပါ့မယ်”

ရင့်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကို ပန်းသီး လှမ်းပေး၏။

သည်တော့လည်း မယ်မယ်ရှေ့မှာဖြစ်၍ ရင့်ပေးသော ပန်းသီးကို သူမီးယူ၏။

“ကဲ ကဲ မယ်မယ်လည်း ထမင်းစားပြီး နားဦးမယ်၊

သားတို့လည်း အနားယူကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မယ်မယ် အမိန့်ရမှပင် သူတို့ အခန်းထဲဝင်ခဲ့ကြ၏။ အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ရင့်မှာ လွတ်မြောက်သူတစ်ဦးလို စိတ်ဆူပါးသွားလျက်

“ဒီမှာ မောင်”

ဗီရိဖွင့်နေသော ဇံဝင့်ထည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ

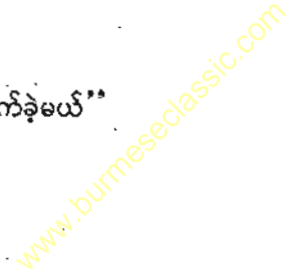
“မင်း ကျွပ်ကိုခေါ်တာလား ရင့်”

“အဟင်း ခက်ပါလားနော်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ရင့်နဲ့ရှင်ပဲတာ၊ ရှင်ကိုမခေါ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ရမှာလဲ”

သူက သူမကို စိုက်ခနဲကြည့်၏။

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ ရင့်”

“ပြောချင်တယ်၊ မနက်ဖြန် ရင့် မောင်နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”



“ဘာ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကို မယ်မယ်က အိမ်မှာချက်ပြုတ်ဖို့ ပြောထားတာပဲ ရင့်”

ခါးသီးစွာငြင်းသော သူ့ကြောင့် ရင့် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ မောင်၊ ရင့် တစ်သင်္ဃီမီးဖိုချောင်ဝင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“အေး အဲဒါ အရင်တုန်းကလေ၊ အခု မင်းက ကျွန်ုပ်နီးပဲ၊ အိမ်ရှင်မဝတ္တရား ကျေပွန်ရမှာပေါ့ ရင့်”

သူ၏ ခပ်တည်တည်အပြောကြောင့် ရင့် နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူ ဒီလိုစကားပြောတာ ရင့်ကို မချစ်သော။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်ကို ရင့်က လက်ထပ်ခဲ့မိမှကိုး” ပြောပြီး ရင့်က ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခုတင်ပေါ် တစ်ဖက်လှည့် အိပ်နေလိုက်၏။

ယခုချိန်ထိ ရင့်အပေါ် စိမ်းကားစွာဆက်ဆံနေသော သူ့မှာ နာကြည်းမိသလိုပါပဲ။

မယ်မယ်နှင့်တွေ့ကာ ပင်ပန်းသောစိတ်၊ ခရီးပန်းလာရှိန်ဖြင့် ရင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

ရင့် မျက်တောင်ကော့များ မှေးယှက်လျက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည့် သူမကို ခပ်ငေးငေးကြည့်မိသူက ကံဝင့်ထည်။

ယခုလိုဆိုတော့လည်း ရင့်က ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းပုံစံလေးနှင့်ပါလား။

တကယ်တမ်း ရင့်ကို သူ မုန်းနေသလားဆိုတာ သေချာစဉ်းစားမရပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ သူနှင့်ရင့်က ဇနီးမောင်နှံ။

ဟင်း ချောမောလှပခေတ်မီသော ရင့်သည် သူ့ကိုချစ်၍ ပုံစံပြောင်းဖို့ ကြိုးစားခြင်းတဲ့။

ထိုစကားက ရင်ခုန်စရာကောင်းပေမယ့် လောလော့ဆယ်တော့ ရင့်ကိုကျောခိုင်းကာ သူ အိပ်လိုက်၏။

ရင့်ထံမှ မွေးယုံယုံရနံ့ကြောင့် သူ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာရသည်။

မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်ဆေးသောက်မှ။



ကိုယ်လက်ထပ်ထားသော ဇနီးဆိုပေမယ့် ရင့်အပေါ်
ချစ်လာမှသာ ပိုင်ဆိုင်ချင်၏။

ယခုတော့ သူ့စိတ်တွေက ရင့်နှင့်ပတ်သက်၍ မကျေနပ်
သလိုလို။

အိပ်ဆေးသောက်ပြီးနောက် မကြာခင် သူ နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

✘ ✘ ✘

“ဟင်”

တစ်ရေးနိုးလာသော ရင့်က ပတ်ဝန်းကျင်ကြည့်လိုက်
တော့ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။

ဖက်လုံးကို အလယ်မှာခြားလျက် ရင့်ကိုကျောခိုင်းအိပ်
နေသော ဇံဝင့်ထည်ကိုတွေ့ရတော့ မျက်လုံးလေး တွန့်သွားမိ၏။

ကြည့်စမ်း သူကများ စည်းခြားထားရတယ်လို့။

ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက်ခံပြင်း
ရကောင်းလဲ။

အထူးသဖြင့် ရင့်လိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အတွက်လေ။

ထိုစဉ်

“ဟင် မိုးတောင်လင်းပြီပဲ”

အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲနိုးလာသော သူက နာရီကိုကြည့်သည်။

“စောပါသေးတယ် မောင်”

“ဟာ မဆာဘူး၊ ခုဆို မယ်မယ် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးလောက် ပြီ ရင့်၊ ဒုက္ခပဲ ဒီအိမ်မှာ မနက်ငါးနာရီဆိုရင် အားလုံး အိပ်ရာ ကထပြီး ဘုရားကန်တော့ကြရတယ်”

“ဟင် နေ့တိုင်းလား မောင်”

မျက်လုံးဝိုင်း၍ ရင့်မေးတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ မျက်နှာမြန်မြန်သစ်တော့၊ ဘုရားကန်တော့ဖို့ သွားမှ”

သူက ရင့်ကိုတိုက်တွန်းပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ရေချိုးခန်း ထဲ ဝင်သွား၏။

ရင့်မှာ ဒီအိမ်ရဲ့စည်းကမ်းတွေကြောင့် စောစောစီးစီး သက်ပြင်းချမိသည်။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ရင့်တို့ အဝတ်အစားလဲ၍ အခန်း ထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး တယ်အိပ်ရာထ နောက်ကျတာ ကိုး”

“ရှင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မယ်မယ်နှင့်ဆုံတော့၏။ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးမှုန့်မှုန့်နှင့် မယ်မယ်သည် ဘယ်အချိန်က အိပ်ရာထနေ ပါလိမ့်။

“ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံး မနက်လေးနာရီထပြီး ဆွမ်းချက်ကြရတယ် ရင့်၊ မင်းကတော့ ပထမဆုံးနေ့မို့ ခွင့်လွှတ် လိုက်မယ်၊ နောက်နေ့ကစပြီး အိပ်ရာက လေးနာရီ ထပါ”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ရင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် မနက်လေးနာရီထဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်ပါ။ သူ့ကိုကြည့်တော့ ရင့် ဘက်မှ လိုက်ပြောပေးဖို့ မဆိုထားနှင့် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို မယ်မယ်ကိုကြည့်ကာ

“ရင့်ကို ဒီအိမ်ကစည်းကမ်းအကြောင်း ကြိုမပြောမိတဲ့ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ ငါ့ငါ့”

“အေးလေ သားလည်း အိမ်ထောင်ကျမှ အတော်ပေါ့ လျော့တာကိုး၊ ကဲ ကဲ ဘုရားခန်းထဲဝင်ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်”

သူဦးဆောင်၍ အပေါ်ထပ်ရှိ ကျယ်ဝန်းသားနားသော ဘုရားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။

ပန်းတွေလန်းဆန်းပေဖြာလျက် ဆွမ်း၊ ရေ၊ မီး၊ အမွှေးတိုင်၊ သစ်သီးဆွမ်းတို့ဖြင့် ဘုရားခန်းက ကြည်ညိုစရာကောင်းလှပါသည်။

သို့သော်

ယနေ့ချိန်ထိ ဘုရားစာကောင်းကောင်းမရသော ရင့်အတွက် ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ရုံသာ။

သူကတော့ ရှည်လျားစွာ ရှိခိုးကန်တော့နေ၏။

ရင့်က အသာထွက်ခဲ့သည်။

“ဒါ ဘုရားကန်တော့ပြီးတာလား ရင့်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်”

“ကြည့်ရတာ ဦးသုံးကြိမ်ချရုံပဲထင်တယ်၊ ဘုရားစာတွေကော ရရဲ့လား”

“ရှင် ဟို ဟို”

ဆက်မဖြေနိုင်သော ရင့်ကို မယ်မယ်က သနားဟန်ဖြင့် ကြည့်၏။

“အင်း မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးနဲ့ ဝေးနေတဲ့ပုံပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ မယ်မယ်ဆီရောက်မှတော့ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းလာအောင် သင်ပေးရတာပေါ့”

ထိုအပြောနှင့်ပင် ရင့်မှာ အလိုလိုနေရင်း အသက်ရှူကြပ်သွား၏။

“ကဲ ကဲ မီးဖိုထဲသွားပြီး ကြီးကြီးကို မနက်စာ ကူလုပ်ပေးလိုက်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

မယ်မယ်ရှေ့မှ ရင့် အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော မီးဖိုခန်းက ကျယ်ဝန်းသည်နှင့် ပစ္စည်းတွေက သူ့နေရာနှင့် သူ သေသပ်စွာရှိနေ၏။

“ကြီးကြီး”

“ဪ ရင့် လာလေ”

ရိုးအေးသော ကြီးကြီးက ရင့်ကိုခေါ်သည်။ ရင့် အနားကပ်သွားရင်း

“ဟို မယ်မယ်က ကြီးကြီးကိုကူလုပ်ဖို့ ရင့်ကို ထွတ်လိုက်တာ”



“အေး အေး ဒီမနက် နန်းကြီးသုပ် လုပ်စားကြမယ်လေ၊ ဒီတော့ ရင့်က ကြက်သွန်လှီးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ကြက်သွန်ဥများနှင့် ဓားကို ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရင့်က ဓားဖြင့် ကြက်သွန်နီကို ပိုင်းချလိုက်၏။

“အမယ်လေး လေး ကြက်သွန်နီတွေ ကုန်ပါပြီကွယ်”

“ဟင် ကြီးကြီး”

ရင်ဘတ်ဖိလျက် ကြီးကြီးကအော်တာကြောင့် ရင့်မှာ လန့်သွားရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကလေးမရယ်၊ ကြက်သွန် တစ်ခါမှ မသင်ဖူးဘူးလား”

“ရှင် ဟင့်အင်း”

ရင့် ခေါင်းခါယမ်းတော့ ကြီးကြီး သက်ပြင်းချသည်။

“အင်း မောင်ဖဲက ဒီလောက်ခေတ်မီလှပတဲ့ မိန်းကလေး မျိုး ယူလာကတည်းက ထင်ထားခဲ့သားပဲလေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကံ

ကြီးကြီးပြမယ် ရင့်”

ကြီးကြီးက ရင့်ကို သေချာကြည့်စေ၍ ကြက်သွန်နီ ခွဲခွာနည်းပြ၏။

အင်း ကြီးကြီးပြသလိုဆိုတော့လည်း လွယ်ပါလားဟု နှင့်တွေးသည်။

သို့သော် စာကယ်တမ်း ကြက်သွန်များ သင်သောအခါ “အား စပ်လိုက်တာ”

“ကြက်သွန်က စပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မွန်တာကွယ့်၊ ဓား ခွဲထားလေးကပ်ပြီးသင်၊ ဒါမှ မမွန်တာ ကလေး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ရင့်မှာတော့ ကြက်သွန်မွန်၍ မျက်ရည် လာရသည်။

“အား”

“ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ ရင့်၊ အို လက်ကို ဓားရှသွား တာပဲ”

ဒါမျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတော့ ရင့်မှာ လက်ကို ဓားရှ သွားကာ နာကျင်စိတ်ဖြင့် ငိုချင်သွားရသည်။



ကြီးကြီးက ရင့်လက်ကို ယူကြည့်ပြီး

“ဒီလောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆန္ဒလေး သိပ်
လိုက်ရင် ရတယ်”

“အို ဟင့်အင်း”

ကြီးကြီးထံမှ ရင့်လက်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်၏။ ဘယ်နှယ်
ဓားရှပါတယ်ဆို ဆန္ဒလေးသိပ်မတဲ့။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရင့်”

အသံနှင့်အတူ မယ်မယ် ဝင်လာသည်။ မယ်မယ်နောက်
မှာ ဇံဝင့်ထည်။

“ဟို လက် လက်ကို ဓားရှလို့ပါ မယ်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူက ရင့်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။
သူ့မျက်လုံးတွေက ရင့်ကို မသနားတဲ့အပြင် အပြစ်တင်နေပုံ။

“အင်း မီးဖိုထဲမဝင်ခဲ့ဖူးတော့ ဒီလောက်ဖြစ်တာ
ကံကောင်း၊ နောက်တော့ ကျင့်သားရသွားမှာပါ။ သား ရင့်ထံ
ဆေးထည့်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်၊ လာ ရင့်”

သူ့နောက်မှ ရင့် လိုက်ခဲ့၏။ အခန်းထဲရောက်တော့ သူက

ရင့်လက်ကို ဆေးထည့်ပေးသည်။

“အဟင့် ဟင့်”

“ဟင် မင်း ဘာကြောင့်ငိုတာလဲ ရင့်”

“အို ဒီလိုအလုပ်မျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးပဲရှင့်၊ ရင့် ဒီလို
ခြစ်တာ ရှင် ဝမ်းသာနေတယ်မဟုတ်လား”

မျက်ရည်များနှင့် ရင့်က သူ့ကို ရန်ထောင်လိုက်၏။ သူ
နှုတ်မှောင်တွန့်ကာ

“ကျုပ်က ဘာကြောင့်ဝမ်းသာရမှာလဲ၊ မင်းပဲ ကျုပ်ကို

နှစ်တယ်ဆို၊ ဒီလောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့”

“ဪ”

ရင့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ သူ့ကို နာကျင်စွာ ကြည့်
ခင်လိုက်၏။



“ရင့် လိုက်ချင်တယ်”

သူနှင့်အတူ အပြင်သို့လိုက်ချင်သော ရင့်ကို ကျောခိုင်းထားခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ရင့်၏မျက်ဝန်းတွေကို သူဘာကြောင့် မြင်ယောင်နေသနည်း။

ကားမောင်းရင်း ဇံဝင့်ထည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အမှန်တော့ စရိုက်မတူ အသွင်မတူသော ရင့်ကို သူ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့မှန်းမသိ။

ဗုဒ္ဓ်တာပြောရလျှင် ရင့်က လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ပါစေ၊ သူ အဖြစ်မှန်ကိုပြောကာ ရှောင်နိုင်၏။

“ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ”
ထိုစကားလုံးဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိက္ခာစောင့်စည်း၍

အလွမ်းမဲ့ရပ်ဝန်း

ရင့်အား လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ရင့်သည် မယ်မယ်၏စည်းကမ်းများအောက်တွင် ကျရောက်နေပြီ။

သူမဘဝမှာ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးသော အိမ်ရှင်မအလုပ်တွေ လုပ်ရသည်။

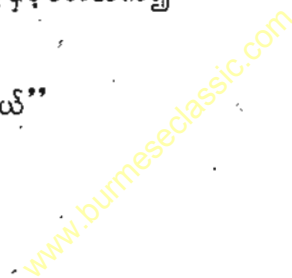
“သူ့ကိုချစ်လျှင် ရင့် သည်းခံနိုင်ရမယ်” ဟု တစ်ဖက်သတ် တွေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မယ်မယ်အလိုကျ ရင့်နေစေ၏။

တကယ်တော့ မယ်မယ်ကလည်း ရင့်လို ခေတ်မီ၍ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်တတ်ခဲ့သော မိန်းကလေးမျိုးကို သူ့မျက်နှာကြောင့် လက်ခံပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မယ်မယ်မှာ သမီးရှိတဲ့အတွက် အသွင်မတူတဲ့ရင့်ကို သားမျက်နှာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရင့်ကို မြန်မာမိန်းကလေး တစ်ယောက်ပီသအောင်၊ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ပီသအောင် မယ်မယ် ပြုပြင်ပေးမယ်”

သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် ရင့်နှင့်ပတ်သက်၍ မယ်မယ် ထိုသို့ပြောခဲ့သည်။

“ဒါ ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပါ မယ်မယ်”



ရင့်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအတွက် သူ ထောက်ခံခဲ့၏။
ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ပါစေ၊ သူကတော့
ယောက်ျားကောင်းပီသစွာ ရင့်ကို တစ်သက်လုံး ပေါင်းသွားမည်
သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရင့် ပြောင်းလဲဖို့လို၏။ သူသွားခါနီး မျက်ရည်
သလိုရှိနေသော ရင့်၏အကြည့်က ရင့်ကို ရိုက်ခတ်စေတာအမှန်။

“ဟေး ဖိုးခံ

“ဟာ ကိုဦးဆွေ”

တောင်မြို့ရောက်တော့ သူတို့လို ယက္ခန်းစင်များပိုင်ရှင်၊
သစ်စက်ပိုင်ရှင် ကိုဦးဆွေနှင့် လာတွေ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဖိုးခံ၊ ရန်ကုန်က နီးချောပါလာတယ်ဆို”

“အဟွန်း မယ်မယ် ဖုန်းဆက်ပြောတာထင်တယ်”

မယ်မယ်နှင့် ကိုဦးဆွေ၏မိဘများကလည်း ခင်မင်သော
မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သည်။

“ကိုယ်လည်း မောင်ရင်တို့ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ လာမလို့
ပဲကွ၊ ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်များနေတာနဲ့ပဲ”

“ရပါတယ် ကိုဦးရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မပြန်ဖြစ်

သေးပါဘူး”

“အေး အေး ဒါဆို၊ မင်းရဲ့နီးချောကို လာကြည့်ရဦး
မှာပေါ့ကွာ”

“လာခဲ့ပါဗျာ”

နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းရဲ့မယ်တော်ကြီးကရော သဘောတူ
ခဲ့လား ဖိုးခံ”

“ကျွန်တော် လက်ထပ်လာပြီးမှတော့ မယ်မယ်က ဘာမှ
ပြောတော့ပါဘူး၊ ရင့်ကို လက်ခံပေးပါတယ်”

“အေးကွာ ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့
သင့်ရော”

မယ်မယ်က ကိုဦးဆွေနှင့် သင့်ကို မှန်းသားပုံပင်။
ကိုဦးဆွေ မေးတော့ သင့်အနားမှာပဲနေသော ကိုကိုတင့်အား
ခြင်ယောင်လိုက်သည်။

“ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့တယ် ကိုဦးဆွေ”

“ဟာ သင့်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချရပါ့မလား ဖိုးခံ”

“ဒွေးလေးလည်းရှိတာပဲ ကိုဦးဆွေ”

“အင်း အင်း သင့်ကတော့ နေတတ်ထိုင်တတ်တယ်”

ကိုဦးဆွေ သဘောကတော့ သင့်အပေါ် ဘယ်လိုရှိတာမှ မသိပေ။ ကိုဦးဆွေသည်လည်း ချမ်းသာပြည့်စုံသော ယောက်ျားပီသသည့် ရုပ်ရည်နှင့်လူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စီးပွားအရှာကောင်သည်။

“ဟိုမှာ ကုမ္ပဏီကိစ္စရော အဆင်ပြေရဲ့လား ဖိုးခံ”

“ပြေပါတယ် ကိုဦး”

“ဟဲ ဟဲ မင်းက အလုပ်လည်းစ မိန်းမလည်း ရေးဖိုးခံ”

ကိုဦးဆွေအပြောကြောင့် သူ ပြုံးနေလိုက်၏။

“အင်း မင်းလိုလူက မိန်းမတွေကို လွယ်လွယ်စိတ်ဝင်အားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ရတာ ရန်ကုန်သူလေးအမောက်ဆွဲဆောင်အား ကောင်းပုံပဲ ဖိုးခံ”

“အဟွန်း ဒီလိုပေါ့ဗျာ”

ရင့်သိက္ခာကျအောင် သူ မပြောတော့ပါ။

“ပြောရင်း မင်းလိုလူကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ရန်ကုန်သူ”

ပါ မြင်ချင်လာပြီကွာ၊ အပြန် လိုက်ခဲ့မှပဲ”

“ကိုဦးဆွေက ကျွန်တော့်ကို အားကျနေတာထင်တယ်”

“ဟဲ ဟဲ ဒါပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်လည်း ရန်ကုန်သူတစ်ယောက် ဆွဲသင့်ရင် ဆွဲရမှာပေါ့ ဖိုးခံ”

ကိုဦးဆွေက မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် စွဲသူဖြစ်၏။

လက်မထပ်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုဦးဆွေမှာ ချစ်သူမကျ မိန်းကလေးများ ပေါသည်။

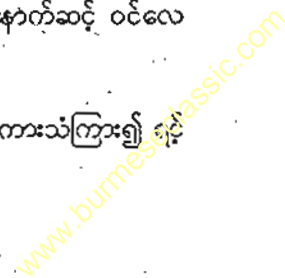
“ကိုဦးဆွေ ရန်ကုန်သူယူရင် မန္တလေးသူတွေက ကိုဦးဆွေကို ရိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

“ဟား ဟား ရိုက်တော့လည်း ထွက်ပြေးရတာပေါ့ကွာ” အရယ်မပျက် ကိုဦးဆွေ ပြောသည်။ သည်လိုလူမျိုး။

သူကတော့ သင့်နှင့် သဘောမတူပေ။

တကယ်ပဲ အလုပ်ပြီး၍ သူပြန်တော့ ကိုဦးဆွေ လိုက်လာသည်။ ကားနှစ်စီးက ခြံထဲသို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဝင်လေ၏။

သူပြန်ရောက်တော့ မယ်မယ်မရှိပေ။ ကားသံကြား၍ ရင့်



ထွက်လာသည်။

“ဟင်”

ရင့် ဆံပင်များက အနက်ရောင်ဖြစ်လျက် အပြာနုရောင် လည်ထောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လက်ပြတ်လေးကို အပြာရောင်လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားကာ ဆံပင်များကို နောက်တွဲပုံစံလေး ထုံးထား၏။

“မယ်မယ်ရော ရင့်”

“အပြင်သွားတယ်”

မနက်ကကိစ္စနှင့် သူ့ကို ရင့် စိတ်ဆိုးနေပုံပင်။ မျက်နှာ တည်တည်နှင့်ဖြေ၏။

ကိုဦးဆွေ အထဲဝင်လာကာ။

“ဟောဗျာ ဒါလား မင်းဇန့်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဦး။ ရင့် တဲ့”

“ဟာ နာမည်နဲ့လူကတော့ လိုက်တယ်ဟေ့၊ ရန်ကုန်သူ လေးက ခုလိုတော့လည်း တယ်ယဉ် တယ်လှပါလားကွ ဖိုးဇံ”
ရင့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက် ကိုဦးဆွေ ပြော သည်။ ရင့်က မျက်နှာလေး နီသွား၏။

“ရင့် ဒါ ကိုဦးဆွေတု၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုဦးဆွေ”
ရင့်က အပြုံးလေးဖြင့် ကိုဦးဆွေအား နှုတ်ဆက်၏။

သူ့ကိုတော့ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဆက်ဆံသော ရင့်က ကိုဦးဆွေအား လှိုက်လှဲစွာပြုံးပြတာကြောင့် ဇံဝင့်ထည် အခဲရခက် သွားသည်။

“ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော်ကလည်း ရင့်လို ရန်ကုန်သူလေးနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဖိုးဇံ ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် လက်ထပ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ရင့်ကိုမြင်မှ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဇံဝင့်ထည်နှင့် ရင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်၏။

“ဘာလဲဟင် သူက ကျွန်မအကြောင်းတွေ ပြောထား တာလား ကိုဦးဆွေ”

“ဖိုးဇံလား သူ့ဇနီးချောချောလေးကို ကြည့်မှာစိုးလို့ အိမ်မှာဂှက်ထားတာပဲ၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သူတွေ ဘယ်လောက် လှတယ်ဆိုတာ တမင်လိုက်ကြည့်တာဗျို့”

“အို အဟင်း ဟင်း”

စိတ်ပါစွာ ရယ်မောလိုက်သော ရင့်ကို ဇံဝင့်ထည်က
မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

✘ ✘ ✘

“မင်းအကျင့်က ဒီလိုပဲလား ရင့်”

“ဘာပြောတယ် မောင်”

ကိုဦးဆွေ ပြန်သွားတာနှင့် ဇံဝင့်ထည်က ရင့်ရှိရာ အခန်း
ထဲ လိုက်ဝင်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြောသည်။

ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိပေမယ့် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်
ဖြစ်နေတာကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ မနှစ်သက်ဘူးဟု ရင့် သိလိုက်
၏။

“ဘာပြောရမှာလဲကွ၊ ဟင် သူစိမ်းတစ်ယောက်မြင်တာ
နဲ့ မင်းမျက်နှာ ပြုံးရယ်နေလိုက်ပုံက ဟင်း”

“ဟင် ရှင် ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုဇံဝင့်ထည်”

“အဟွန်း ဒါမျိုးပေါ့ကွ၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူဟာ
မီးရခက်တယ်တဲ့၊ မင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာထား

မြီး ကိုဦးဆွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေတာများ”

သည်တော့မှ သူ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ရိပ်မိလျက် ရင့်မျက်နှာလေး နီရဲသွားရ၏။

“နေပါဦး၊ အဲဒီလိုပြောရအောင် ကိုဦးဆွေက ရှင်မိတ်ဆွေ မဟုတ်ဘူးလား ကိုဖေဝင့်ထည်”

“ဟေ့ ငါ့မိတ်ဆွေဆိုတိုင်း မင်းက ဒီလောက် ရယ်ရယ် မောမောနဲ့ ဆက်ဆံစရာမလိုဘူး၊ ဒီပုံစံမျိုး မယ်မယ်မြင်လို့ကတော့ ဘယ်လောက်ပြောမလဲ”

ရွှေတည်တည်မျက်နှာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဒေါသ ထွက်နေသော သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရင့် စိတ်ပျက်သလို ကြည့် ၏။

“ကျွန်မကို ဒီလိုမြောရအောင် ရှင်ရှေ့မှာ ကျွန်မက ဖောက်ပြန်နေတာမဟုတ်ဘူး ကိုဖေဝင့်ထည်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မသိက္ခာ ကို မစော်ကားပါနဲ့”

အရင်တုန်းက သူနှင့်လက်ထပ်ခင်မှာ ယောက်ျား မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းထားတာမျိုး ရင့် လုပ်ခဲ့၏။

သို့သော် သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာ ရင့်က ထိုအရာတွေ

ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စွန့်လွှတ်ဖို့ စဉ်းစားထား၏။

ကိုဦးဆွေဆိုတာ သူခေါ်လာတဲ့ မိတ်ဆွေမို့ ရင့်က တမင် ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံမိတာပါ။

“ငါက မင်းသိက္ခာကို စော်ကားနေတာမဟုတ်ဘူး ရင့်၊ မင်းရဲ့သိက္ခာကို မင်းဘာသာပဲ ထိန်းရမယ်”

“ရှင် စကားပြောတာ လွန်လာပြီနော် ကိုဖေဝင့်ထည်၊ ကျွန်မဟာ ခေတ်မီပေမယ့် မိကောင်းဖခင်သားသမီးရှင်၊ အဟင်း ခုလည်း ရှင်ကိုလက်ထပ်မိလို့ ကျွန်မအပြစ်နဲ့ကျွန်မ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဇလုပ်ဖူးတာတွေ လုပ်နေခဲ့ရတယ်”

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး မယ်မယ်နှင့် ကြီးကြီးတို့၏ လက်အောက်မှာ ရင့်က ချက်ပြုတ်ရေးသင်တန်းကို ပင်ပန်းခဲယဉ်း စွာ တက်ခဲ့ရသည်။

“ကျုပ်ကိုချစ်ရင် မင်းသည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့” ဆိုသော သူ၏စကားတစ်ခွန်းနှင့် ထိုပင်ပန်းခဲယဉ်းမှုများ ထို ရင့် လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။

ဒါတွေကို သူက မသိဘဲ ရင့်အပေါ် အထင်သေးစွာ ဆက်ဆံရက်လေခြင်း။



“ဘာလဲ အခုတော့ မင်းက နောင်တရနေပြီလား ရင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်လို ကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့လူမျိုးကို လက်ထပ်မိတာ ကျွန်မအမှားပဲ ကိုဇံဝင့်ထည်”

“ဘာ”

သူ့ကိုလက်ထပ်မိတာ မှားတယ်ဆို၍ ဒေါသထွက်သွား ရ၏။

“မောင့်ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်” ဟုဆိုတုန်းက ယခု ဒေါသတွေ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။

“ကျွန်မ ဒီကပြန်တော့မယ် ကိုဇံဝင့်ထည်”

ဇနီးတစ်ယောက်အနေနှင့် မောပန်းပါစေ၊ ခင်ပွန်းလုပ်သူ မှ ဂရုစိုက်ကြင်နာလျှင် ရင့် အမောပြေမှာပါ။

ယခုတော့ ရင့်၏သိက္ခာကိုပင် သူ့စော်ကားနေပြီ။

“မပြန်ရဘူး”

“ဘာရှင့်”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်စူးများနှင့် ဆုံ၏။ ရင့်၏ နဂိုမာနတွေ ပေါ်လာပြီ။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဟာ ငါ့မိန်းမ၊ ဒီတော့ ငါ ခွင့်မပြု

ဘဲ မပြန်ရဘူး ရင့်”

“ဟင်း ဟင်း ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မက ရှင့်မိန်းမ ဟုတ်လား ကိုဇံဝင့်ထည်၊ ဒီမှာ လက်ထပ်တုန်းကလည်း ကျွန်မသဘောနဲ့ဆိုရင် အခုပြန်တော့လည်း ကျွန်မသဘောပဲ”

ရင့်၏အမူအရာနှင့် စကားတွေက သူ့ဒေါသကို ဆွဲလိုက် သလိုပါပဲ။ တကယ်တော့ ကိုဦးဆွေနှင့် ပတ်သက်သော ရင့်ကို သူ၏မသိစိတ်က သဝန်တိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ မင်းက ယောက်ျားလုပ်သူရဲ့စကားကို သွေဖည် ဘယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ရင့်”

“ဒီမှာ ကိုဇံဝင့်ထည် ရှင်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ဒီနေ့ထိ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ နှစ်ယောက်ရုံး အသိပဲ၊ ဒီတော့ လက်ထပ်တာလည်း ကျွန်မသဘောဆိုရင် ရှင့်ကို ကွာရှင်းဖို့ဆိုရင်လည်း ကျွန်မသဘောပဲ”

အသွင်မတူသူနှစ်ဦး ရေရှည်ဆက်နေပါကလည်း စိတ် ချမ်းသာဖွယ်မရှိဟု ရင့် မြင်လာ၏။

ကွာရှင်းမယ်ဆိုတာကြောင့် ဇံဝင့်ထည် မျက်နှာကြီး နီရဲ သွားသည်။



“ဘာ ကွာရှင်းမယ် ဟုတ်လား၊ အဟွန်း မင်းသိထားစို့က ငါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာအရ လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမပေးဘူးဆိုတာပဲ ရင့်”

“ဟင်”

အစက ဇံဝင့်ထည်ကို လျှော့တွက်ခဲ့သော ရင့်တစ်ယောက် ယခုတော့ အံ့ဩရလေပြီ။ ဇံဝင့်ထည်၏ မျက်နှာက အထူးတည်ငြိမ်နေသည်။

ရင့်က သူ့ကို အံ့ဩသလို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မဲ့ခနဲ ပြုံးလိုက်၏။

“ဆောရီးပဲ ကိုဇံဝင့်ထည်၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲ ပြန်တော့မယ်”

“ဪ မင်းက မင်းယောက်ျား ငါတစ်ယောက်လုံး တားနေတာတောင် မရဘူးပေါ့လေ”

“အဟင်း ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက် ကျွန်မက ဂရုစိုက်ရမှာလဲကိုဇံဝင့်ထည်”

ထိုစကားကြောင့် ဇံဝင့်ထည် မျက်လုံးများ စူးခဲ

ဘောက်သွား၏။ သည်နောက် ခပ်မဲ့မဲ့မြိုးကာ

“အဟွန်း မင်း ဒီစကားပြောတာ နှစ်ကြိမ်မကတော့ဘူးရင့်”

“အေး ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ သက်ဆိုင်ကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့ကွာ”

“ဟင် ရှင်”

ဇံဝင့်ထည်က ပြောရင်း ရှေ့တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာတာကြောင့် ရင့် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“ရှင် ရှင်”

“အေး ဒီနေ့ကစပြီး ငါက မင်းရဲ့ယောက်ျားပဲ ရင့်”

“အို”

ပြောရင်း သူက ရင့်ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ခိုက်ကာ နှစ်ယောက်သား အရှိန်လွန်၍ အိပ်ရာပေါ် ကျသွားလေ၏။

ထိုနောက်မှာတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာနကို သွေသာ ရင့်အား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပညာပေးမိလေသည်။

ရင့်တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာရောက်လျက် လှပ

နညက်သော ရင့်မျက်နှာအနံ့ နှမ်းရွိုက်မိရာမှ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ
ထိတွေ့မိလေတော့ ဇံဝင့်ထည်စိတ်တို့ လွတ်ထွက်ကာ ဆွဲဆောင်
မှုများနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်မိလေပြီ။

“အို ဟင့်အင်း”

ဇံဝင့်ထည် ရင်ခွင်ထဲမှ ရင့်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းအနံ့
များကြောင့် မွန်းကြပ်သွားသယောင် ရုန်းလိုက်ပေမယ့်လည်း သူ
သန်မာခိုင်မြဲသော လက်တို့မှ မလွတ်နိုင်လေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ အားနွဲ့သော မိန်းမသားတစ်ယောက်
အနေဖြင့် သူ့ရင်ခွင်မှာ ကျဆုံးရလေ၏။

“အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အချစ်၏ဆွဲခေါ်ရာနောက် မည်မျှနှစ်ချောသွားတယ်မသိ
ရုတ်တရက် ရင့်၏ ငိုသံပေါ်လာမှ ဇံဝင့်ထည် သတိဝင်လာသည်
မျက်ရည်လေးများနှင့် ရင့် မျက်နှာကိုမြင်တော့ သူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားလျက်

“ဆောရီး”

ထိုတစ်ခွန်းသာ ပြောနိုင်ပြီး ရင့်နားက ထွက်ခဲ့တော့၏
အိပ်ရာထက်မှာ ရင့်သည် သူ၏နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း

စိတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ မပါဘဲ ရှင် ကျွန်မကို အနိုင်ယူသွားတာ
သား။

× × ×

“သင့်”

“အို ဒေါက်တာ”

ဒေါ်စန်း ဈေးသွားနေခိုက် ကိုကိုတင့် ရောက်ရှိလာတော့ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသော သင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ခုထိ ကိုယ့်ကို ဒေါက်တာလို့ခေါ်တုန်းပါလား သင့်ရယ်”

“အို ကျွန်မက”

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကိုကိုတင့်နှင့် သင့်မှာ ဘာလိုလို့ သူက သင့်ခေါင်းပေါ်မှ စံပယ်ပန်းများကိုကြည့်ပြီး

“ဒီပန်းလေးတွေ အတိုင်းပဲ သင့်က သိပ်ဖြူစင်လှတယ်”

သူပြောတော့ သင့်က ယောင်ယမ်း၍ ခေါင်းပေါ်မှ ပန်း

များကို လက်ဖြင့် ပွဖွတို့ထိကြည့်၏။

သည်ပန်းတွေကို မနက်က သူပေးတာလေ။

“ပန်းလေးတွေက မွေးမှာပေါ့နော် သင့်”

“အို ဟင့်အင်း မသိဘူး”

ကိုကိုတင့်က သင့်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လာရင်း မေး၏။ သင့်မျက်နှာလေး အလိုလိုနီကာ ခေါင်းခါယမ်းတော့ ကိုကိုတင့် ပြူးသည်။

“ကိုယ် မွေးကြည့်မယ်”

“အို”

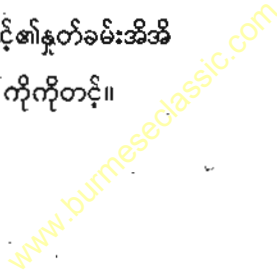
လျင်မြန်လွန်းသော ကိုကိုတင့်ကပြောရင်း သင့်ကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲဖက်၍ နုညက်သောပါးပြင်နှစ်ဖက်အား လျှပ်တစ်ပြက် နမ်းရွိုက်လိုက်၏။

သနပ်ခါးရနံ့လေးတွေ သင်းနေတာပါပဲလား အချစ်ရယ်။

“ဒီ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ”

“ခေါ်ပြန်ပြီလား ဒေါက်တာ၊ ကဲ ဒီပါးစပ်လေး”

နောက်တစ်ကြိမ် မခေါ်ရဲအောင် သင့်၏နှုတ်ခမ်းအိအိလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး အပြစ်ပေးသူက ကိုကိုတင့်။



သူစိမ်းယောက်ျားများနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုကိုတင့်သည် သင့်အတွက် ပထမဆုံး ပတ်သက်မိသူ။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုတင့်၏ ရင်ခွင်ထက်မှာ သင့်မျက်နှာလေး နီမြန်းနေသည်။

“ချစ်တယ် သင့်ရယ်၊ သိပ်ချစ်တာပဲ”

လှိုက်လှဲသောအနမ်းများဖြင့် ကိုကိုတင့်က သင့်အား မလွတ်တမ်းဖက်ရင်း ညည်းဆိုတော့

“လွတ် လွတ်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဟေ့ ခေါ်ပြန်ပြီကွာ”

“အို ဟင့်အင်းနော်”

သင့်က ကြောက်လန့်ဟန်လေးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဖယ် တွန်းတော့ ကြိတ်ပြုံးမိ၏။

“ဒါဆို မောင်လို့ခေါ်”

“အို ဟင့်အင်း”

ခက်ပါသည်။ လူပျိုနှင့် အပျို ချစ်ကြိုက်တာလည်း သင့်က ရှက်၏။

“အေး မခေါ်ရင် သင့်ကို ဒီအတိုင်း ဖက်ထားမယ်ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် သင့်မျက်လုံး ဝိုင်းသွားလျက်

“အို ဒွေးလေး ဈေးကပြန်လာတော့မှာ”

“ဒါဆို မောင်လို့ခေါ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ‘ကို’ လို့ပဲ ခေါ်မယ်”

“ဗျာ ကိုတဲ့၊ ဟုတ်လား သင့်”

အပြုံးတွေ လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ကိုကိုတင့်မေးလာတော့ သင့်မျက်နှာလေး နီရဲကာ မျက်စောင်းထိုး၏။

“သွား သူသိပ်လည်တာပဲနော်”

“အဟား ချစ်တာကိုး သင့်ရဲ့”

“ကဲ လွတ်တော့လေ”

“ဒါဆို ကို လို့ခေါ်ဦး”

ချစ်သူက တောင်းဆိုလာပြန်တော့လည်း သင့်မှာ မနေ သာပြီ။ ရှက်ပြုံးလေးဖြင့်

“ကဲ ကို ကို”

“အဟား နားထဲကို ချိတ်မိသွားတာပါလားဗျာ”

“သိပ်ချစ်တာပဲ သင့်ရယ်”

“အို ကို”

အချစ်ရှိန်တက်စွာဖြင့် ကိုကိုတင့်မှာ သင့်ကိုယ်လေးအား



မလွတ်နိုင်ဘဲ မျက်နှာလေးကို အကြိမ်ကြိမ် ထပ်နမ်းမိပြန်၏။

ထိုအချိန်

“ဟောတော် ဒါက”

“ဟင် ဒွေးလေး”

“အို”

ဈေးမှပြန်လာသော ဒေါ်စန်းက သူတို့ကို ပက်ပင်းတွေ သွား၏။ သင့်မျက်နှာလေး နီရဲလျက် ကိုကိုတင့် ရင်ခွင်မှ ထွက် လိုက်၏။

ကိုကိုတင့်ကတော့ ဣန္ဒြေရအောင် ကြိုးစားပြီး

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ ဒွေးလေး၊ ကျွန်တော်နဲ့ သင့်တို့ ချစ်နေမိပါပြီ”

“ဘုရားရေ မင်းနဲ့ သင့်တို့ ဟုတ်လား၊ အမယ်လေး သူ သူပြောတာ တကယ်ပဲလား သင့်”

ဒေါ်စန်းက မယုံနိုင်သလို အံ့ဩစွာမေးတော့ သင့်မှာ ခေါင်းလေး အသာညိတ်မိသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ဒွေးလေး၊ သင့် သင့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ”

ကိုကိုတင့်အပေါ် ချစ်မိပြီမို့ အရက်ကိုဘေးဖယ်လျက် သင့် ဝန်ခံလိုက်တော့

“ဘုရား ဘုရား ဒါ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ သင့်ရယ်၊ မကြီးသာ သိရင် ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သဘော တူမှာမဟုတ်ဘူး”

လူကြီးဖြစ်သော ဒေါ်စန်းကတော့ ကိုကိုတင့်ကို မိသားစု ၏ ဘိုဆန်မှုကို အစကတည်းက မနှစ်သက်ပါ။

သည်ကြားထဲမှ ဧဝံ့ထည်က ရင့်နှင့် လက်ထပ်ရလိုက် တာမို့ ပို၍ခံပြင်းမိ၏။

“ငါ့တူလေးကတော့ ရင့်လို ဆိုရှယ်ကျတဲ့ မိန်းကလေး မျိုး စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရင့်ကသာ ငါ့တူကြီးကို အပိုင်ဖမ်းတာ ပဲဖြစ်မယ်”

ဧဝံ့ထည်နှင့် ရင့်တို့ ရုတ်တရက် လက်ထပ်ခြင်းအပေါ် ဒေါ်စန်းက သွေးရိုးသားရိုးဟု မထင်ခဲ့ပေ။

“ဪ ဒွေးလေးရယ် တကယ်တော့ မိန်းမတစ်ယောက် အနေနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တကယ်မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ပါဘူး”



သင့်ကတော့ ငယ်ရွယ်သော မိန်းမသားချင်း စာနာကာ ရင့်ဘက်မှ လိုက်ပြောပေးခဲ့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့တူကြီးက ရိုးရိုးသားသားနဲ့၊ ရင့်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ဘဝထူထောင်မှာ စိတ်မောစရာပဲ”

ထိုသို့ သတိပေးခဲ့သော ဒေါ်စန်းမှာ ယခုလို ကိုကိုတင့် နှင့် ရင့် ချစ်နေကြပြီဆိုတော့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ပေ။

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ဒီမှာတင်ပဲ ရပ်ကြပါ။ ကဲ မင်းလည်းပြန်ပါတော့ ဒေါက်တာ”

“ဗျာ ကျွန်တော်”

ကိုကိုတင့်မှာ မျက်နှာပျက်လျက် ဒေါ်စန်းအား ကြည့်သည်။

“ဒီမှာကွယ် မင်းတို့နဲ့ တို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အသွင် စရိုက်မတူကြပါဘူး၊ ခုတောင် မောင်စံတို့ ပြန်မလာသေးပုံထောက် ရင် မမကြီး သဘောထား တင်းကျပ်နေလို့ဖြစ်မယ်၊ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ကဲ ကဲ သင့်လည်း အိမ်ထဲဝင် တော့”

ဒွေးလေးစကားကြောင့် သင့်က ကိုကိုတင့်အား လှမ်း

ကြည့်သည်။

“နေပါဦး သင့်ရယ်၊ ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်နဲ့ သင့် တို့မှာ လွယ်လွယ်ချစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သင့်စိတ်ကြိုက် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် နေမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒွေးလေးရယ်၊ ကိုဟာ သင့် စိတ်ကြိုက် နေမယ့်သူပါရှင်”

ချစ်သူနှစ်ယောက်က ညီညွတ်စွာတောင်းပန်တော့ ဒွေးလေး သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

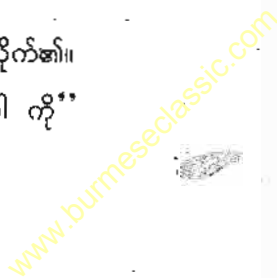
“မဖြစ်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်ဘူး သင့်၊ ဒီကိစ္စ မမကြီးသာ သိရင် ဒွေးလေးပဲ အပြစ်ပြောခံရမယ်”

လောလောဆယ်တော့ ဒွေးလေးကို မည်သို့မျှ ပြော၍ မလွယ်ကြောင်း သင့် သိလိုက်၏။ တကယ်တမ်းမှာ မယ်မယ် သိရင်လည်း ဒီလိုကိစ္စ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်။

ကိုကြီးနှင့် ရင့်ပို့ ပြန်လာနိုင်ခြင်းအားဖြင့် မယ်မယ်၏ စိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်သူကိုသာ နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“လောလောဆယ်တော့ ပြန်လိုက်ပါ ကို”



“ဟင်း ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေကို နားလည်
 ပေးဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားမှာပါ သင့်၊ ကဲ ဒွေးလေး ခွင့်ပြုပါဦး”
 ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ချစ်သူကိုကြည့်လျက် သင့်
 သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချမိရ၏။

× × ×

သည်ရက်ပိုင်း သင့်တစ်ယောက် အကျယ်ချုပ်ချခံရသလို
 ဖြစ်နေ၏။ အိမ်မှာနေရင်း ဒွေးလေး၏မျက်လုံးတွေက စောင့်ကြည့်
 နေသလို အပြင်ထွက်တော့လည်း ဒွေးလေးက ဘေးမှာ။
 ကိုကိုတင့်နှင့် သင့်တို့မှာ ခြံချင်းကပ်လျက်မှ ဝေးနေ
 ကြသည့်အဖြစ်။
 လမ်းမှာ ကိုကိုတင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင်တောင်
 သူစိမ်းတွေပမာ။
 “သင့်”
 “ကို”
 ထိုအခါမျိုးတွင် ဒွေးလေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်
 “သင့် သွားကြမယ်”
 ဟုဆို၍ သင့်ကို ဆွဲခေါ်သွားတတ်၏။ သည်အချိန်မျိုး

တွင် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ လည်ပြန်ကြည့်လျက် ဆွေးမြည့်သောမျက်ဝန်းများနှင့်လေ။

“လွမ်းတယ်”

‘အချစ်’ ဟူသည် ပူလောင်တတ်ပါလားဆိုတာ ကိုကိုတင့်နှင့် ချစ်မိကာမှ သင့် ပိုသိရ၏။ နီးလျက်နှင့်ဝေးနေသော ကိုကိုတင့်နှင့် သင့် ဘဝ။

တိတ်ဆိတ်သောညများမှာ လေသာဆောင်ကထွက်၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ သင့် ငေးမောကြည့်မိသလို ကိုကိုတင့်ကလည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြောင်း မီးရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ မြင်နိုင်၏။

သည်တော့မှ ‘လွမ်းတယ်’ ဆိုသောစကား သင့် ရင်ထဲ ပေါ်ပေါက်လာရ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ချင် မြင်ချင် စိတ်က ပိုပြင်းထန်လာရသည်။

“သင့် ညဉ့်နက်ပြီ၊ အိပ်ရာဝင်တော့လေ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ဒွေးလေး”

သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချ၍ သင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သင့်မျက်လုံးတွေ ငေးကြောင်ကာ အိပ်မပျော်။

“ကို ကိုရယ်၊ သင့်တို့ တကယ်ဝေးပြီထင်တယ်”
လွမ်းမျက်ရည်လေးများ ဝဲလာလျက် သင့်ရင်ထဲ တိုးတိုး

ဆေး ညည်းမိစဉ်

“သင့်”

“ဟင် ကို”

အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသော ကိုကြောင့် သင့် အံ့ဩ

သွားရ၏။

“သင့် သင့်ရယ် လွမ်းလိုက်တာ”

“ကို ကိုရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ အလွမ်းစိတ်များ ပေါက်ကွဲလျက် နှစ်ဦး

တစ်ယောက်ရင်ခွင်တစ်ယောက် တိုးဝင်၍ တင်းကျပ်စွာ

ထိမိရင်း အပြန်အလှန် နမ်းရှိုက်မိလေသည်။

“သင့် အချစ်”

“ကို”

ယခုမှ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦး

နှိုးဆွတ်စွာ ကြည့်မိ၏။

သင့်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားလျက်



“ကို ကို ဒီကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲဟင်”

“ဟိုကလေ”

“ဟင် အို”

လေသာဆောင်နားကပ်လျက် သစ်ပင်မြင့်ဆီ ကိုကိုတင့်

လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ခြံထဲကိုရော”

လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် သင့် မေးသည်။ ကိုကိုတင့်

ပြုံးကာ

“မလွယ်ပေါက်က လာတာဗျ”

“ဟင် မလွယ်ပေါက်ရှိတယ် ဟုတ်လား”

သင့် အံ့သြသလိုမေးတော့ ကိုကိုတင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“ရှိတာပေါ့ သင့်၊ ကိုယ်က ဒီခြံတွေမှာ ငယ်ငယ်

ကတည်းက ကြီးလာတဲ့ကောင်ပဲ၊ သင့်က ရောက်သေးတာမကြာ

လို့ မသိတာပါ”

“ဪ”

သည်တော့မှ သင့် သက်ပြင်းလေးချနိုင်၏။

“သင့်”

“ရှင်”

“ကိုကို မလွမ်းဘူးလားဟင်”

“အို လွမ်းတာပေါ့”

အရိုးခံမလေး သင့်က မဆိုင်းမတွလေး ဝန်ခံတော့

တိုကိုတင့် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလျက်

“ကိုလည်း သင့်ကို သိပ်လွမ်းတာပဲဗျာ”

“အို”

ကိုကိုတင့်က ဘယ်လောက်လွမ်းကြောင်း သင့်ကို

သက်တွေ့သက်သေပြလေပြီ။ သင့် အသက်ရှူလေးများ မွန်းကြပ်

သွားလျက်

“ကို”

“ဗျာ”

“ညဉ့်နက်ပြီ၊ ပြန်တော့နော်”

သင့်က အနမ်းဖြင့်နှုတ်ဆက်ပြီး ချစ်သူကို နှစ်သိမ့်သည်။

တိုကိုတင့်က ခေါင်းခါးယမ်း၏။

“ဒီလောက် ခက်ခက်ခဲခဲလာရတဲ့ ကိုကို နှင်ရက်သလား

ဟင် သင့်”

မီးရောင်ပျော့ပျော့အောက်တွင် ကိုကိုတင့်၏ မျက်လုံးများ သင့်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းဆိုနေသလိုလို။

နဂိုက နူးညံ့တတ်သော အသည်းနှလုံးပိုင်ရှင်မလေး သင့်မှာ ရိဝေစို့စွတ်သော ချစ်သူမျက်လုံးများကိုမြင်တော့ အသည်း မမာနိုင်တော့ပြီ။

“ဒွေးလေး သိသွားရင်”

“ဒွေးလေးက အောက်ထပ်မှာ အိပ်တာမဟုတ်လား သင့်ရယ်”

ကြည့်စမ်း၊ ကိုက သင့်တို့အိမ်အကြောင်း သိနေပါလား ကွယ်။

“သင့်ရယ် ကိုကို မသနားဘူးလားဟင်၊ မချစ်ဘူးလား ကွယ်”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ကိုရယ်”

“ဒါဆိုရင်”

ကိုမျက်ဝန်းတွေကို သင့် မလွန်သန်နိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းဝေး ညိတ်လိုက်မိတော့၏။

ကိုကိုတင့်မျက်နှာ ပြုံးသွားလျက် ညအိပ်မီးကို ဖျတ်ခဲ

ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

တိုင်ကပ်နာရီမှ လေးနာရီထိုးစဉ် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေ သော သင့်မျက်လုံးတို့ ဖွင့်လာရ၏။

“အို”

သင့်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ မှာ။ သင့်ခါးပေါ်မှ ကို့လက်များကို အသာဖယ်ချလိုက်သည်။

“ကို ကို”

“ဟင် သင့်”

သင့်က ညင်သာစွာ နှိုးတော့ ကိုကိုတင့် နှိုးလာ၏။

“ထတော့ ကိုရယ်”

“ဟာကွာ သင့်ကလည်း အစောကြီးရှိသေးတယ်”

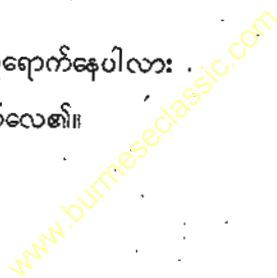
ပြောရင်း ကိုကိုတင့်က သင့်ကိုယ်လေးကို ပြန်ဖက်၏။

သင့် ရှောင်လိုက်ကာ

“ခဏနေ ဒွေးလေး အပေါ်ထပ်တက်လာတော့မယ်”

“ဟင်”

ယခုမှ ကိုကိုတင့်က သင့်အိမ်သို့ သူရောက်နေပါလား ဟု သတိရလျက် အိပ်ရာက ဝုန်းခနဲ ထလိုက်လေ၏။



“ကိုတော့ သင့်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားချင်တာပဲ ကွယ်”

“သင့်လည်း လိုက်ချင်တာပါပဲ ကို”

တကယ်တမ်းမှာ ချစ်သူနှစ်ဦးက မခွဲရက်နိုင်သလိုလို၊ ကိုကိုတင့်က သင့်ကိုယ်လေးကို တအားဆွဲဖက်ကာ မျက်နှာလေးအား တရှိုက်မက်မက်နမ်း၏။

“ဒီနေ့ကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး သင့်ရယ်”

“သင့်လည်း အတူတူပါပဲ ကို”

နောက်ဆုံးအနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကိုတင့် ထွက်သွားလေ၏။

မကြာပါ။

“သင့်ရေ အိပ်ရာက နိုးပြီလား”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ဒွေးလေး”

သင့်က ရေချိုးခန်းအမြန်ဝင်၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲကာ ထွက်ခဲ့သည်။

“ညက အိပ်မက်မက်တယ်၊ မောင်ခံ ပြန်လာတယ်တဲ့ သင့်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

အပြစ်လုပ်ထားသော သင့်က ဒွေးလေးမျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ပုံသလိုပါပဲ။

“သင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ညက အိပ်မပျော်ဘူးလား ကွယ်”

“ရှင်”

“ဪ သင့်မျက်နှာကြည့်ရတာ အိပ်ရေးမငလို့ မလန်းသလိုဖြစ်နေတယ်”

ဒွေးလေးများ ရိပ်မိသွားပြီလားဟု သင့် လန့်သွားရ၏။ သို့သော် အလိုက်သင့်ပင်

“ဟို ညက နည်းနည်းအိပ်ရေးပျက်လို့ပါ ဒွေးလေး”

“အေးလေ တောင်တွေးမြောက်တွေး မလုပ်ပါနဲ့၊ မဖြစ်နိုင်တာကို တမ်းတရင် ကိုယ်ပဲ စိတ်ပင်ပန်းတယ် သင့်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

ဒွေးလေး မရိပ်မိသေးပါလားဟု သင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မိုးလင်းတာနှင့် ဒွေးလေးက ဆွဲခြင်းယူ၍ ဈေးထွက်သွားသည်။

× × ×

“သား ရင့်တစ်ယောက် မမြင်ပါလား”

“ဗျာ”

အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသော ဇံဝင့်ထည်မှာ မယ်မယ်၏စကားကြောင့် နားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ရင့်က မယ်မယ်တို့နဲ့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ သား၊ မယ်မယ်တို့က ဒီအချိန်ထိ ပြန်မလာတော့ မင်းနောက်လိုက်သွားတယ် ထင်နေတာ”

“ဟာ ကျွန်တော့်နောက် ရင့် မလိုက်ပါဘူး မယ်မယ်”

သူပြောရင်း ရင့်အတွက် စိတ်ပူလာ၏။ ရင့်က ဒီမှန်သူမှလွဲ၍ သိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမရှိပေ။

“ဒါဆို ရင့်က ဒီအချိန်ထိ ဘာကြောင့် ပြန်မလာတာ

လဲ သား”

“ခဏ မယ်မယ်”

သူသည် ခပ်ရွက်သွက်လေး အခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ ရင့်အဝတ်အစားများ တွေ့ရတော့ သက်ပြင်းချမိသည်။

သို့သော်

“ဟင်”

မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ရှိနေသော စာရွက်ဖြူဖြူလေးကြောင့် မျက်မှန်တွန့်သွားလျက် ယူကြည့်လိုက်တော့

ကိုဇံဝင့်ထည်

နှုတ်မဆက်ဘဲ ရန်ကုန်ကို ရင့်ပြန်သွားပါပြီ၊ ရှင့်ဘဝထဲ မှားပြီးဝင်လာတဲ့ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ရင့်

“ဟာ”

စာဖတ်ပြီးချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွား၏။ ရင့် တကယ်ပဲ သူ့ကို ထားသွားခဲ့ပြီ။

“ရင့်”

သူ အခန်းထဲမှာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ခေါ်မိ၏။



သို့သော် ရင့်က ပြန်မထူးလေပါ။

“သာ”

“မယ်မယ်”

မျက်နှာပျက်နေသော သူ့ကို မယ်မယ် ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သား”

“ရင့် ရင့် ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီ မယ်မယ်”

“ဟင်”

သည်တော့မှ မယ်မယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩသွားဟန်

ဖြင့် ရင့် ရေးခဲ့သောစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်၏။

ထို့နောက် မယ်မယ် သက်ပြင်းချသည်။

“လူကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိလျက်နဲ့ မပြောမဆို ထွက်
သွားတာပဲ”

“ကျွန်တော်အပြစ်ပါ မယ်မယ်”

သူပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ချလိုက်၏။ ကိုဦးဆွေကိစ္စနှင့် စကား
များပြီးနောက်ပိုင်း ရင့်က ပြောင်းလဲသွား၏။

သည်ရက်ပိုင်းတွေမှာ သူ့ကို တမင်ရှောင်နေသလိုပါပဲ။
အစကတည်းက မယ်မယ်ခိုင်းသော အလုပ်များကြောင့် သူကလည်း

ရင့်အပေါ် ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့။

“ရင့်တောင် ထမင်းဟင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ချက်တတ်
လာပြီ သားရေ”

ထမင်းစားပွဲမှာ ရင့်က အသံမထွက်ပေမယ့် မယ်မယ်
ကတော့ ကျေနပ်စွာချီးကျူးလေ၏။ သည်တော့မှ သူ ဖျတ်ခနဲ
ရင့်မျက်နှာကို ကြည့်မိ၏။

ရင့်က သူ့ကိုမကြည့်။ ဒါကိုပဲ သူ အခံရခက်သလိုလို။

“ရင့် ဒီလိုကြိုးစားပြီး သင်ယူတာ သူ့ကိုချစ်လို့”

ဟု ခံယူလျက် စိတ်ထဲက အလိုလို လှုပ်ရှားမိရသည်။
သရနေခါမျိုး ရင့်သာ ဒီစကားမျိုးထပ်ပြောလျှင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ရင့်က သူ့ကို တစ်ဖက်ကျောခိုင်းနေ
ဘတ်၏။ ဒါပေမဲ့ ရင့်နှင့်ရင်းနှီးပြီးသော သူက ယောက်ျား
တစ်ယောက်၏ အခွင့်အရေးဖြင့် ရင့်ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်
ဆွဲလှည့်၏။

သည်တော့လည်း ရင့်က သူ၏ဇနီးအဖြစ် ငြင်းဆန်ရန်
ဆန်ခြင်းမရှိပြန်။ သို့သော် ရင့်ထံက နွေးထွေးသော တုံ့ပြန်မှုကို

သူလိုချင်၏။

“ရင့်ကို မောင်ချစ်တယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိုစကား အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုနေပေမယ့် အပြင်မှာ နှုတ်က ထွက်မလာ။ တကယ်တမ်း ဒီလိုပြောရမည်ကို သူ ရှက်နေ၏။

သို့သော် အပြင်ကပြန်လာလျှင်တော့ ရင့်အတွက်

“ဒါ မင်းဖို့ဝယ်လာတာ ရင့်”

“ကျေးဇူးပဲ”

မျက်စိထဲ လှတယ်ထင်သော အဆင်ဆန်းလေးများအား ဝယ်လာခဲ့တတ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူပေးပုံက နွေးထွေးမှုမရှိသလို ယူသူဘက်မှလည်း အေးစက်စက်ပင်။

သူ့စိတ်ထဲ အရင်က သွက်လက်ခေတ်မီသော ‘ရင့်’၏ ဘဝကို ပြန်လိုချင်လာမိသည်။

“ဟင်းတွေကောင်းရဲ့လား မောင်၊ မောင့်အကြိုက် ရင့် ကြီးစားချက်ထားတာ၊ အဲဒါ မောင့်ကိုချစ်လို့ သိလား”

တီတာသောစကားများနှင့် အပြင်ကပြန်လာသော သူ့ထံ ရင့်က ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုစေချင်၏။

“ရင့်ချက်တဲ့ဟင်းတွေ ကောင်းရဲ့လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်”

အမှန်တော့ သူကလည်း လိုအပ်ခဲ့၏။

“ရင့်က သိပ်တော်တာပဲ၊ ဒီလောက်အချိန်တိုတိုအတွင်း

ရင့် ထမင်းဟင်းတွေချက်တာတ်သွားတာ အဲဒါ မောင့်ကိုချစ်လို့ ဟုတ်လားဟင်”

နှစ်ယောက်တည်းအချိန် ရင့်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆားလျက် ပြုံးရွှင်စွာ သူ ချီးမွမ်းသင့်၏။

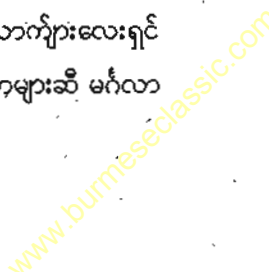
ယခုတော့ သူ့အပြစ်ဒဏ် သူခံရလေပြီ။ ရင့်သည် သူ့ကို ဆားခဲကာ ထွက်ခွာသွားပြီ။

“အင်းလေ မယ်မယ်ကလည်း သူ့ကို စည်းကမ်းနဲ့ အပ်ချုပ်မိတာကိုး၊ တကယ်တော့ အဲဒါဟာလည်း မယ်မယ် အတနာပါ၊ ဖြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေ အိမ်ရှင်မကောင်း သိသစေချင်လို့လေ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မယ်မယ်”

မယ်မယ်က ရင့်အပေါ် တမင်နှိပ်စက်လိုစိတ်ဖြင့် မလုပ် တာ သူ သိနေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယ်မယ်ကတော့ ယောက်ျားလေးရှင် ဆတ်က ဝတ္တရားအတိုင်း ရန်ကုန်လိုက်ပြီး ရင့်မိဘများဆီ မင်္ဂလာ



ကိစ္စ ပြောရမှာပဲ သား”

“ဗျာ မယ်မယ်၊ တကယ် တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ရင့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မယ်မယ် ဒီလောက်လုပ်ပေးဖို့အထိ သူ မျှော်လင့်မထားပါ။ ရင့်ကို မယ်မယ် လက်ခံလျှင်တော်ပြီ။

“တကယ်ပေါ့ သား၊ ကဲ ကဲ လေယာဉ်လက်မှတ် စီစဉ်ပေတော့”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအချိန်

“မမကြီး မမကြီး ရန်ကုန်က ရင့်မိဘများ လာပါတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ကြီးကြီး၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် မယ်မယ်နှင့်သူ အပြင် ထွက်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟာ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်”

“အလို အနိပါလား”

“ဟာ မမခင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးကျော်နီ ငယ်စဉ်က စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသော ဒေါ်မြလေးခင်ကို ယခုတော့ ဇံဝင့်ထည်၏ မိခင်အဖြစ် ပြန်တွေ့ ရလေပြီ။

“မမခင် နေကောင်းတယ်နော်”

“ဪ ဗျာ မူယာက ရင့်မိခင် ဖြစ်နေတာပါလားကွယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် မမခင်”

ငယ်စဉ်က မိတ်ဆွေများ ပြန်ဆုံသလို ခံစားကြရသည်။ ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့က ယခုတိုင် ကျက်သရေရှိ လှပနေ သော ဒေါ်မြလေးခင်ကို လေးစားစွာကြည့်ကြ၏။

ဒေါ်မြလေးခင်ကလည်း ယောက်ျားလေးရှင်ဖြစ်တဲ့ တိုယ့်ဘက်က ဝတ္တရားပျက်ကွက်၍ အားနာနေသည်။

“မောင်ဇံဝင့်ထည်ဟာ မမခင်ရဲ့သားမှန်း မသိခဲ့ဘူး”

“အေးကွယ် ရင့်ကိုလည်း မင်းတို့ရဲ့သမီးလေးမှန်း မမခင် ထင်မိဘူး၊ ကဲ ကဲ ရောက်လာမှတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမခင်”

ဇံဝင့်ထည်ကတော့ ရင်းနှီးစွာပြောဆိုနေကြသော လူကြီး တွေ၏ ပတ်သက်မှုကို အံ့သြနေလေ၏။



“ရင့် ရင့်တစ်ယောက်ကို မမြင်ပါလား”

ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာသာ ရောက်လာပြီး ရင့်ကိုတောင် အရိပ်အယောင်လေးမှ မမြင်ရတာကြောင့် ဇံဝင့်ထည် ကြိတ်၍ စိတ်မောနေသည်။

ကြည့်ရတာ ရင့်တစ်ယောက် သူ့ကိုစိတ်ဆိုး၍ လိုက် မလာတာပဲဖြစ်သည်။

“အနီနဲ့မူယာတို့ကို မမခင်က တောင်းပန်ရမယ်”

“ရှင် ဘာကြောင့်များလဲ မမခင်”

“မမခင်က ကျွန်တော်တို့ကို တောင်းပန်စရာမရှိဘူး ထင်ပါတယ်ဗျာ”

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်မိကြစဉ် ဒေါ်မြလေးခင်က ယဉ်ကျေးစွာ တောင်းပန်စကားဆိုလာ၏။ ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့မှာလည်း

ဒေါ်မြလေးခင်လို ဣန္ဒြေကြီးမား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမျိုးသမီး ကြီးက တောင်းပန်မည်ဆိုတာကြောင့် အားနာသွား၏။

“တောင်းပန်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ မမခင်ဘက်က သားရှင် တစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ခဲ့တယ်လေ၊ အမှန်တော့ ရင့်ကို ခြန်မာအိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ် အဝင်ရအောင် မမခင် သ စည်းစနစ်နဲ့ လုပ်နေလို့ ပြန်အပ်ဖို့ကြာသွားတာပါ အနီနဲ့ မူယာ”

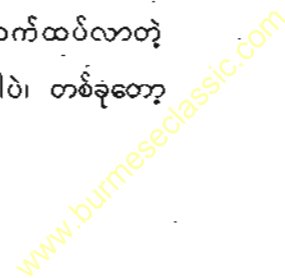
သားရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ပျက်ကွက်မှုမျိုး ဖြစ်ရ ဘာကြောင့် ဒေါ်မြလေးခင်က ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့ကို အမှန် ချက်နာပူနေသည်။

ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ

“မဟုတ်တာ မမခင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကသာ မမခင် သို့ အမှန်တကယ် တောင်းပန်ရမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမခင်ရယ်၊ ရှင့်ကို မမခင် လက်ခံပေး နေပဲ မူယာတို့က ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“ဪ ကွယ် သားကြိုက်လို့ လက်ထပ်လာတဲ့ အလေးကို မမခင်အနေနဲ့ လက်ခံပေးမှာပါပဲ၊ တစ်ခုတော့



ရှိတယ်လေ၊ မမခင်က စေတနာနဲ့ပြုပြင်ပေးတာမှာ ရင့် အထဲ
လွဲသွားပုံပဲ အနီနဲ့မူယာ၊ ဒါကြောင့်သာ မမခင်ကိုတောင် မပြော
ပြန်သွားတာ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်လည်း ပါပါတယ် ဦးဦးနဲ့ဒေါ်ခေါ်
အခု ရင့်မလိုက်လာတာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေလို့မဟုတ်ဘူး
ခင်ဗျာ”

ရင့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဇံဝင့်ထည်က ဝင်ပြောသည်။

“နေကြပါဦး မမခင်နဲ့ မောင်ဇံ၊ တကယ်တော့ ဦး
ဒီရောက်လာတာ သားရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မမခင်
လာတောင်းပန်တာပါခင်ဗျာ”

“ဘယ်လို အနီ၊ အနီတို့က သားရှင်အနေနဲ့ ဟုတ်လား”

ဒေါ်မြလေးခင်က နားမလည်သလိုမေးတော့ ဦးကျော်နီ
ဒေါ်မူယာမှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

ဇံဝင့်ထည် စိတ်ထဲမှာတော့ သင့်ကို ဖျတ်ခနဲသတ်
လိုက်ရင်း ကိုကိုတင့်၏ သတင်းအား နားစွင့်မိသည်။

“ဒီ ဒီလိုပါ မမခင်၊ မူယာမှာ ကိုကိုတင့်ဆိုတဲ့
တစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ ရင့်ရဲ့အစ်ကိုပါ၊ အလုပ်အကိုင်က

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေမယ့် လူငယ်ဆိုတော့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လဲ မူယာ”

ဒေါ်မြလေးခင်က ဒေါ်မူယာကို နားမလည်သလိုကြည့်
ပြီး မေး၏။ “ဇံဝင့်ထည်နှင့်ပတ်သက်၍ ရင့်၏အစ်ကို ဒေါက်တာ
ကိုကိုတင့်သည် မကျေနပ်၍ တရားစွဲပြီလား။

သည်လိုဆိုရင်ဖြင့် ဒေါ်မြလေးနှင့် ဇံဝင့်ထည်တို့၏
ဗဟိုသိက္ခာ ကျရပေမည်။

“မူယာလည်း အတန်တန် ဆုံးမတဲ့ကြားက သား သား
ဆိုကိုတင့်လေ မမခင်ရဲ့သမီး သင့်ကို ခိုးပြေးသွားပါတယ်ရှင်”

“ဟင်”

ဒေါ်မူယာစကားကြောင့် ဒေါ်မြလေးခင်မှ မျက်လုံးပြူး
သွား၏။ ရင့်ကိစ္စသာ အာရုံရောက်နေသော ဒေါ်မြလေးခင်က
အခုမှ သမီးဖြစ်သူ သင့်ကို သတိရလျက် ရင်ဘတ်ဖိသည်။

“သင့် သင့်ကို မူယာရဲ့သားက ခိုးပြေးသွားတယ်
ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမခင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ မူယာ
သားရှင်တို့ရဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်း မမခင်ကို ရိုသေလေးစားစွာ

www.burmeseclassic.com

နဲ့ လာတောင်းရမ်းတာပါခင်ဗျာ”

ဦးကျော်နီမှာလည်း သားဖြစ်သူ ကိုကိုတင့်၏ လုပ်ငန်း အတွက် ဒေါ်မြလေးခင်အား မျက်နှာပူပူနှင့် ဆိုလိုက်၏။

ဖံဝင့်ထည်မှာ သက်ပြင်း ဟင်းခနဲချကာ

“ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ထင်သားခဲ့ ကိုကိုတင့်ဆိုတဲ့လူက တစ္ဆေထိုးသမားပဲ”

ဟု ဘာသာကြိတ်တွေ့သည်။

“နေ နေပါဦး အနီ၊ မင်းတို့က လာတောင်းရမ်းတာ ဆိုတာထက် မမခင်ရဲ့သမီးလေး သင့်ဟာ မင်းတို့သား ဒေါက်တာ

ကိုကိုတင့်ကို သဘောမကျဘဲ ဖြစ်သွားတာလားဟင်”

ပထမဆုံး သမီးဖြစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲလေမလား ဒေါ်မြလေးခင်မှ တွေးတောစိုးရိမ်မိလေ၏။

ထိုအမေးကြောင့် ဒေါ်မူယာက ခေါင်းသွက်သွက်ခါး

ကာ

“အဲဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး မမခင်၊ သားနဲ့ သင့်က တစ် ကိုတစ်ဦး မေတ္တာမျှနေကြတာပါ”

“ဟင် ဒါဆို ဘာကြောင့် ခုလိုခိုးပြေးရတာလဲ မူယာ

သည်စဉ်မှာပဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့်

ဒေါ်စန်း ဝင်လာ၏။

“ကျွန်မအပြစ်ပါပဲ မမကြီးရယ်”

“ဟင် အစန်း”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် မမကြီး၊ ကိုကိုတင့်နဲ့ သင့်တို့

မေတ္တာမျှနေကြတာသိလို့ ကျွန်မက မဖြစ်နိုင်ကြောင်းပြောပြီး တားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေဟာ အချစ်တစ်ခုပဲ ကြည့်ကြ

လေတော့ ကျွန်မ တားနေတဲ့ကြားက ခုလိုဖြစ်သွားကြတာပါ မကြီး”

အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ဒေါ်စန်းက ဝန်ခံနေ၏။

ဒေါ်မြလေးခင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့လေ၊ သင့်က ကိုကိုတင့်ကို မေတ္တာ

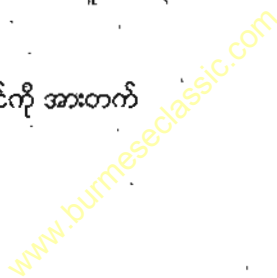
နေတယ်ဆိုတော့”

“ရှင် ဒါ ဒါဆို မမခင်သဘောက”

“သား သားနဲ့ မမခင်သမီး သင့်ကို သဘောတူတာ

လားဗျာ”

ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့က ဒေါ်မြလေးခင်ကို အားတက်



စွာ မေးကြသည်။

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ အနီနဲ့မူယာ၊ ဒီ အချိန် ကလေးတွေကို ခွဲလည်း သူတို့ စိတ်ဆင်းရဲကြရုံပဲလေ”

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့ မမခင်၊ ဒါ ဒါကြောင့် မမခင် ရဲ့ သားနဲ့ သမီးနဲ့ သဘောတူပေးဖို့ အနူးညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ဗျာ”

ဦးကျော်နီမှာ ငယ်စဉ်က တစ်ဖက်သတ်ကြိတ်ချစ်ခဲ့ရသော ဒေါ်မြလေးခင်နှင့် ဒီဘဝ ရေစက်မပါပေမယ့် ကိုယ့်သားသမီး များကိုတော့ ဒေါ်မြလေးခင်၏ သားသမီးများနှင့် ဖူးစာဆုံစေချင် ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမခင်၊ မူယာ သားသမီးတွေဟာ မမခင် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မှာမဟုတ်ပေမယ့် ဒီနေ့ကစပြီး သူတို့ ပြောင်းလဲဖို့ မူယာ ကြိုးစားမှာပါရှင်”

ဒေါ်မူယာကလည်း သားနှင့်သမီးအတွက် ဝင်ရောက် တောင်းပန်၏။ ဒေါ်မြလေးခင်က ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာတို့ကို လေးနက်စွာကြည့်သည်။

“မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေရဲ့ လက်ဦးဆရာပဲ၊ ဒီတော့

ကိုတိုင်နဲ့ ရင့်တို့ ခေတ်မီဆိုရှယ်ကျတာဟာ အနီနဲ့မူယာတို့ ရှေ့က သင်ပြလိုလေ၊ မမခင်အနေနဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ကြီးငယ်မရွေး အိမ်အဆန်ဆန် နေထိုင်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ လူကြီးတွေကစ ပြင်ပါလို့ တောင်းပန်ချင်တယ်ကွယ်”

ဒေါ်မြလေးခင်၏ စကားအဆုံး ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မူယာ သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါပြီ မမခင်” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။



www.burmeseclassic.com

စံဝင့်ထည်နှင့် ရင့်၊ ကိုကိုတင့်နှင့် သင့် တို့၏ နှစ်မင်္ဂလာကို ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ဖိတ်ကြား၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်လှူကြသည်။

သုံးမင်္ဂလာဖြစ်ရန်အတွက် ဦးကျော်နီက ရဟန်းခံတာကြောင့် ဒေါ်မူယာက ရဟန်းဒါယကမဘွဲ့ကို ကျေနပ်စွာခံယူ၏။

“မမခင်”

“ပြောလေ မူယာ”

ယခုတော့ ဒေါ်မူယာသည်လည်း ဒေါ်မြလေးခင် သူ့သင်မှုအောက်မှာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ကြီးကြီးချိတ်ဝတ်လျက် နောက်လဆံတုံးဖြင့် မြန်မာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိ တင့်တယ်နေပြီ။

“မူယာလေ မမခင်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ မမခင်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မမခင်ရဲ့သားသမီးတွေနဲ့ဆုံတဲ့ မူယာသားသမီး

တွေ မြန်မာဆန်ဆန်နဲ့ ပြောင်းလဲသွားလိုက်ကြတာ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ ခုမှ ဇနီးမောင်နှံတွေ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတော့တယ်”

ဒေါ်မြလေးခင်နှင့် ဒေါ်မူယာက ဧည့်ပရိသတ်များကို ပြုံးရွှင်စွာ ဧည့်ခံနေသော ရွှေဝါရောင်ကြိုးကြီးချိတ်၊ ရွှေဝါရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် ရင့်လက်ကို ကိုင်ထားသော စံဝင့်ထည်ကလည်း ကြွေရောင်တောက်နေသော အဖြူရောင် လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်မှ အဖြူရောင်သက္ကလပ်ပါး တိုက်ပုံအင်္ကျီထပ်ဝတ်လျက် ရွှေဝါရောင်ပုဆိုးဖြင့် တင့်တယ်လိုက်ဖက်နေကြသလို။

ကိုကိုတင့်နှင့် သင့်တို့ကလည်း ပန်းနုရောင် မြန်မာဝတ်စုံများဖြင့် ကျက်သရေရှိနေလေ၏။

ရဟန်းအသွင်ဖြင့် ဦးကျော်နီကလည်း အဝါရောင်သင်္ကန်းဖြင့် ကြည်ညိုစရာ။

“အင်း မမခင် ဆိုဆုံးမတာကို နာယူလွယ်တဲ့ အနီနဲ့ ခူယာတို့ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်သလို ကိုကိုတင့်နဲ့ ရင့်တို့ကိုလည်း မမခင်က ကျေးဇူးတင်နေတာပါကွယ်”

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးချိန်မှာ မင်္ဂလာစုံတွဲနှစ်တွဲက မိဘတွေတို့ ကန်တော့ကြ၏။



ဦးကျော်နီကတော့ ရဟန်းအဖြစ် ကျောင်းမှာပဲကျန်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြလေးခင်နှင့် ဒေါ်မူယာတို့ နှစ်ဦးသာ။

“သာခု သာခု သာခု ဒီလင် ဒီမလားတွေ တစ်သက်လုံး
စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ အိုအောင်
မင်းအောင် ဝေါင်းကြရပါစေကွယ်”

ရင်မှလာသော ကြည်နူးမှုများဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ဆုပေး
လိုက်၏။ ဇံဝင့်ထည်နှင့် ရင့်၊ ကိုကိုတင့်နှင့် သင့်တို့က တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်ကြသည်။

ယခုတော့ ဇံဝင့်ထည်က ရင့်တို့အိမ်ဘက်သို့ လိုက်နေ
သည်။ ကိုကိုတင့်ကလည်း သင့်တို့အိမ်ဘက် လိုက်နေ၏။ နှစ်ဖက်
မိဘများကလည်း လူရွေးစရာမဟုတ်၍ ကျေနပ်ကြ၏။

မင်္ဂလာပွဲပြီး၍ ကိုယ်နေသောအိမ်များမှာ အနားယူမိကြ
စဉ်

“ရင့်”
“မောင်”

ဇံဝင့်ထည်က ယခုမှ စိတ်ကောက်ထွက်ပြေးသွားသော
ချစ်ဇနီးကိုယ်လေးကို ပိုင်ပိုင်ထွေးဖက်ကာ အပြုံးဖြင့် ခေါ်လိုက်

ခြင်း။

“ဘာလို့ မောင့်ကိုမပြောဘဲ ရင့် မန္တလေးက ထွက်
ပြေးသွားတာလဲဟင်”

သည်တော့ ရင့် မျက်စောင်းထိုး၏။ ဖြူနုသော လက်
ချောင်းလေးများဖြင့် ဇံဝင့်ထည် ရင်ဘတ်ကိုထောက်ကာ

“ဟောဒီလူကို မုန်းလို့ပေါ့”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်က မုန်းစရာကောင်းအောင် လုပ်ခဲ့
တာကိုး”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ မောင်က ရင့်မုန်းအောင် ဘာတွေ
လုပ်မိလို့လဲဟင်”

ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မသိသော ဇံဝင့်ထည်အား ရင့် ခပ်စူးစူး
ကြည့်ပစ်သည်။

“ရှင်က ရင့်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့ရတာ မကျေနပ်ဘူးမဟုတ်
ဘူး”

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလို့”
ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ဇံဝင့်ထည် မေး၏။



“အို မကျေနပ်လို့သာ ရင့်ကို မန္တလေးခေါ်ပြီး မျက်နှာ ထားတင်းတင်းကြီးနဲ့ နေတာ”

“အဟွန်း အဲဒါ မောင့်ရင်ထဲက ရင့်အပေါ်ချစ်နေတာ တွေ ပေါ်မှာစိုးလို့ မနည်းဟန်လုပ်နေတာဗျ”

“ဘာ မောင်က ရင့်ကိုချစ်တယ် ဟုတ်လား”

မယုံသလို မေးလာတော့ ရင့်အား သူ နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက် ၏။

“ဒီလောက်တောင် မသိဘူးလားဟင်၊ မောင်လိုလူက မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ လက်မထပ် ဘူးဗျ”

“အို”

မောင်က ရင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုလာ၍ အမြဲတမ်း ကြိတ် တမ်းတခဲ့သော အရာတစ်ခု ကြည်နူးစွာ ပြည့်သွားသလိုပါပဲ။

“ဒါနဲ့တောင် မောင်က ရင့်ကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

ရင့် ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ဖိတ်ဖိတ် သိပါ၏။ ကိုဦးဆွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး သဝန်တိုစိတ် ပေါက်ကွဲခဲ့တဲ့နေ့ကို

ရင့်ကျေနပ်ပုံမရ။

“မပြောပါဘူး”

မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် ရင့်က ငြင်းသည်။ သူ့ရယ်လိုက်၏။

“အဟွန်း ရင့်ရယ် အဲဒါလည်း ရင့် သိသင့်တယ်၊ ကိုဦးဆွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင့်ကိုချစ်လို့ မောင် သဝန်တိုတယ် ဆိုတာ”

“ဟင် မောင် သဝန်တိုပုံက ကြောက်စရာပါလား”

ပခုံးလေးတွန့်ကာ ရင့် ပြောသည်။ ဖိတ်ဖိတ်က ရင့် ပခုံးလေးကိုဆွဲလှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။

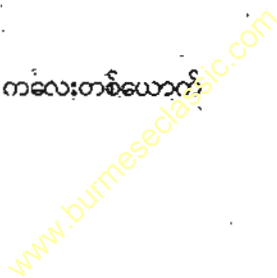
“အေးဗျာ ခုကတည်းက သတိပေးထားရမယ်၊ နောက်ကို မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ရင့် မခေါ်ရဘူး၊ အရောမဝင် ရဘူး”

“အို ရင့်မိတ်ဆွေတွေက တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့ မောင်”

“မောင်က အရေးကြီးလား၊ သူတို့က အရေးကြီးလား”

မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်မေးတော့ ရင့် ပြုံးမိ ၏။

ကြည့်စမ်း ဒီလိုဆိုတော့ မောင်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်



လို့။

“ရင့်အထွက်တော့ မောင်က အရေးကြီးဆုံးပါ၊ ရှင်ရယ်”

“ဗျာ တကယ်”

အပြုံးလေးဖြင့် ရင့်ခွင်ထဲခိုဝင်လာသော ရင့်အား မလွှတ် တမ်းဖက်ရင်း သူ မေး၏။

“တကယ်ပေါ့ မောင်၊ မောင့်ကို ရင့် ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ခုထက်ထိ မသိသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း သိပ်မသိသလိုပဲဗျ”

“မောင်နော်”

သည်တော့ သူက ပါးတစ်ချက် ထိုးပေး၏။

“သိစေချင်ရင်”

“အို”

“တကယ်ချစ်တဲ့လူဆိုရင် သက်သေပြနိုင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ဖံဝင့်ထည် အကြပ်ကိုင်လိုက်၏။ ရင့်မှာ ဒီလို သက်သေ မပြနိုင်လျှင် သူ အထင်လွဲမည်မို့။

“ဟင်း သိပ်လည်တာပဲ၊ ကဲ မျက်စိမှိတ်ထား”

ရင့်ခုန်စွာဖြင့် ဖံဝင့်ထည် မျက်လုံးအစုံမှိတ်လိုက်၏။

မကြာခင် သူ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ နွေးထွေးညှံသက်သော အနမ်း တစ်ခု ကျရောက်လာခဲ့ကာ

“ရင့်ရယ်”

“အိုကွယ်”

လှပသော အချစ်ကမ္ဘာမှာ အနမ်းပန်းတို့ဖြင့် ဝေဆာ သွားရလေတော့၏။

✱ ✱ ✱

ထိုအချိန် တစ်ဖက်ခြံထဲရှိ အဝါနုရောင်တိုက်ကြီး၏ ပန်းနုရောင် မင်္ဂလာခန်းထဲတွင်ဖြစ်သည်။

“ဟောဒီ သတို့သမီးဝတ်စုံလေးနဲ့ သင့်က သိပ်လှတာ ပဲဗျာ”

ပန်းနုရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံလေးဖြင့် သင့်က ယမင်း ရုပ်လေးလို့ လှနေသည်။

ကိုကိုတင့်က သင့်၏အလှကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်၍ သေးကျဉ်းသောခါးလေးအားဖက်ရင်း ဆို၏။

“ကိုလည်း ဒီဝတ်စုံနဲ့ ခန့်ညားတာပါပဲနော်”

“အဟား တကယ်လားဗျာ၊ ကိုမှာ ဒီဝတ်စုံနဲ့လိုက်ပါ့မလားလို့ သင့်ရဲ့”

“ဟင်း ဘာကြောင့်မလိုက်ရမှာလဲ ကို၊ သင့်အတွက်

ကိုဟာ ဒီဝတ်စုံနဲ့ အလိုက်ဆုံးပဲရှင့်”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာ သင့်ပြောတော့ ကိုကိုတင့် ကြည့်နူးစွာရယ်၏။

“အဟား ဟား သင့်မျက်စိထဲလိုက်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးပါဗျာ၊ ကိုကတော့ သင့်နဲ့ ခုလို လက်ထပ်လိုက်ရတာကိုပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးဗျ”

“ဟင် တကယ်လား ကို”

“ဟောဗျာ တကယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ ကိုကို ခုထိမယုံ သေးဘူးလားဟင် သင့်”

လှပသော သင့်မျက်နှာလေးကို အသည်းယားစွာ စိုက်ကြည့်လျက် ကိုကိုတင့် မေး၏။

“ယုံချင်ပါတယ် ကို၊ နောက်တော့မှသာ သင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားမသွားနဲ့နော်”

“ကြည့်စမ်း စကားတတ်တဲ့ ကျောင်းမလေး”

“အို”

ကိုကိုတင့်က ချစ်အသည်းယားစွာဖြင့် သင့်မျက်နှာလေးအား တစ်ရှိုက်မက်မက် ဆွဲမော့ယူကာ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကို”

“ဗျာ”

“အဝတ်တွေလဲဦးမယ်ကွယ်”

“အင်း ကိုကူပြီးလဲပေးမယ်လေ”

“အို ဟင်အင်း၊ ကို အပြင်ထွက်နေ”

“ဟောဗျာ”

လက်ထပ်ပြီးသည့် ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ပေမယ့် သင့်က ယခု ထက်ထိ အရှက်အကြောက်ကြီးဆဲပါ။

ရိုးသားလွန်းသော ချစ်ဇနီးလေးအား ကိုကိုတင့် ပိုမြတ်နိုး ရပါ၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကဲ အမြန်ဆုံးနော်”

“အင်းပါ”

သင့်က ကိုကိုတင့်အား အခန်းထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်၏ တကယ်တော့ ကိုကိုတင့်အပေါ်မှာ သင့်က ခင်ပွန်းအဖြစ်

ပို၍ချစ်မြတ်နိုးမိပါ၏။

ဒို့သော်

သင့်က အဝတ်အစားလဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အမြဲသော ရေနုနှင့်တွေ့မှ သင့်တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားရသည်။

အင်း...

ကိုနဲ့ ငါ့အဖြစ်က အိပ်မက်လိုပဲ ဝေးတော့မယ်ထင်ပြီးမှ

အကြံရတာ။

ရေချိုးရင်းမှ သင့် ကြည့်နူးစွာ တွေးလိုက်၏။

ဒေါ်စန်းက သဘောမတူ၍ သင့်တို့ကို အချိုးမျိုးတားသည့်

အကြံ

“ခက်ခဲတဲ့အချစ်ဟာ ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်”

ကိုကိုတင့်နှင့် ညစဉ် ချိန်းတွေ့ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်သား

အထဲမှာ စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် ပျော်စရာ၊ ရင်ခုန်စရာ။

“သင့်”

“ကို”

“ဒီလိုကြာကြာနေရင် ကိုနဲ့သင့်ကို လူကြီးတွေမိမှာပဲ”

“ဒီတော့ ကိုက”

ကိုကိုတင့်က သင့်မျက်နှာလေးအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်

“ကိုကို သင့်ယုံတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“မေးနေစရာလိုသေးလား ကိုရယ်၊ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ပြီးမှ”

ကိုရင်ခွင်ထဲမှာ သင့်မျက်နှာလေးပျက်ကာ ဆိုသည်။
ကိုကိုတင့်က သင့်ကျောပြင်လေးအား ပွတ်သပ်ကာ

“ဒါဆို သင့် ကိုနဲ့အပြီးလိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သင့်၊ တကယ်လို့ သင့်မယ်မယ်က ကိုနဲ့
သင့်ကို သဘောမတူဘူးဆိုရင် တစ်သက်လုံး ဝေးကြရမယ်”

“အို”

ယခုချိန်မှာတော့ ကိုနဲ့ဝေးဖို့ဆိုတာ သင့်အတွက် အကြောင်း
ဆုံးအရာပါ။

သင့်ကို မိုက်မဲတယ်ပဲ ဆိုစဉ်းတော့ အချစ်ကြောင့် စွန့်
ခဲ့ပြီ။

ဒါကတော့ ကိုကိုတင့်ခေါ်ရာသို့ သင့် ရဲဝံ့စွာလိုက်ခဲ့ခြင်း

“ကိုခေါ်လို့သာ သင့် လိုက်ခဲ့ရတယ်၊ သင့် ကြော
တယ်”

“ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ် သင့်ရယ်၊ လူကြီးတွေ
သဘောတူရင် ကိုတို့ပြန်မှာပါ”

ပဲခူးကခြံထဲမှာ ကိုနဲ့ သင့် သွားနေကြ၏။ ထိုရက်တွေ
မှာ ကိုက သင့်အပေါ် အထူးဂရုစိုက်ကြင်နာသည်။

ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှာ ကိုနှင့်သင့်ကို လူကြီးတွေ
လာခေါ်ခြင်းပါ။

“ဟင် မယ်မယ်”

ရုတ်တရက် မယ်မယ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သင့်
လန့်သွား၏။

မယ်မယ်က သင့်ကို အေးမြစွာပြုံးပြကာ

“မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မယ်မယ်လာတာ သမီးတို့
ကို ခွဲဖို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် သင့်၊ မယ်မယ်က သင့်နဲ့ကိုကိုတင့်တို့
ကို သဘောတူပါတယ်”

“အို”

လူကြီးတွေနောက်မှာ ကိုကြီးစံဝင့်ထည်နှင့် ရင့်တို့ လက်တွဲ
လျက် မျက်နှာမှာ အပြုံးကိုယ်စီကြောင့် သင့်၏ကြောက်စိတ်တွေ

ပြေခဲ့ရ၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟင်”

ရေချိုးခန်းတံခါး လာခေါက်မှ အတွေးလွန်နေသော သင့်
သတိဝင်လာသည်။

တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

“အို ကို”

“ခင်ဗျားလေး ရေချိုးတာကြာလို့ စိုးရိမ်နေတာဗျ”

“အဟင်း ဆောရီးနော်”

သင့်က ရေဝတ်လဲပြီး ထွက်ခဲ့၏။ အခန်းတံခါးကို
စေ့ထားခဲ့ရုံရှိ ကိုကိုတင့် ဝင်လာတာဖြစ်မည်။

“သင့်”

“အို”

ကိုကိုတင့်က ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သင့်ကိုယ်
လေးအား ဆီးပွေယူလိုက်၏။

သင့်၏ ဝင်းဝါသော အသားပေါ်မှ ငွေပုလဲ၃ ရေစက်ရေ
ပေါက်လေးများ ယီးလေးခိုနေသည်။

“လွမ်းလိုက်တာ သင့်ရယ်”

“ဟင်”

“ဒီလောက်ခဏလေး ခွဲရတာတောင် သင့်ကို ဘယ်
လောက်လွမ်းနေရတယ်မှတ်လဲ”

သင့်မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုကိုတင့် ပြော
လာတော့

“သိပ်ပိုတာပဲနော်”

“ပိုတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဗျ။ ကိုသာ သင့်နဲ့ တစ်သက်
ထူးဝေးရရင် ဟောဒီရင်နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားမှာပဲ အချစ်ရယ်”

“အို”

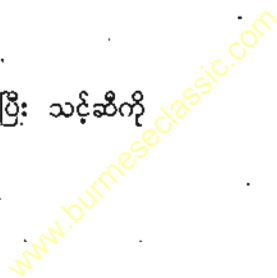
ရေချိုးပြီးကာစ အေးမြနေသော သင့်တစ်ကိုယ်လုံး
နွေးထွေးသွားရ၏။ အချစ်ကြောင့် တောက်ပနေသော ကို၏မျက်လုံး

တို့အောက်မှာ သင့် ယစ်မူးရီဝေသွားရသည်။
“သိလား သင့်၊ ဇနက်ယပ် သင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကို

အမြဲလွမ်းနေမှာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲကိုရယ်”

“အဟင်း ဟောဒီလေသာအောင်ကနေပြီး သင့်ဆီကို



လာခဲ့တဲ့ညလေ”

“အို ကြည့်စမ်း၊ ကို မကောင်းဘူးကွာ”

သင့်မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားလျက် ကိုကိုတင်ရင်ခွင်မှာ ပုန်းဝှက်လိုက်သည်။

“တကယ်ပြောတာ အဲဒီညကို တွေးမိရင်း သင့်ကို ကို အမြဲပိုချစ်မိနေမယ်ဗျ”

တစ်ခါက ရင်ခုန်စရာကောင်းသော ညလေးတစ်ညသည် ကိုကိုတင်နှင့် သင့်တို့ဘဝအတွက် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်စရာ တိတ်ဆိတ်သော ညကမ္ဘာမှာ အချစ်ပန်းတို့ အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်လှောင် ညလေပြည်အေးအေးမှာ အချစ်တေးတို့ မဆုံးတိုင်အောင် ကျွေး ခဲ့ကြလေပြီ။



ကျွန်းချစ်မြေပင်

ရွှေအခွေ